

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 598 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967 ΔΡΧ. 5

ΣΤΟ ΤΕΡΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Φωτογραφίες και σχόλια για τόν πιστό φίλο του
συγχρόνου ανθρώπου — τόν μόνον ίσως πού βρίσκει
τήν εύτυχία στην ύποταγή και την πειθαρχία

"Ένας δασύρας μ' ένα δαστεράκι — ή πρωταγωνίστρια του γαλλικού κινηματογράφου Μιρέιγ Νιόρζ με το αγαπημένο της σκυλάκι.

Οι τεχνικοί της OMEGA έπρoίκισαν τo CONSTELLATION με άκρίβειαν και μακροζωϊάν και τo κατέστησαν ένα από τὰ καλύτερα
ώρολόγια, πoύ κατασκευάστησαν ποτέ είς τήν Έλβετίαν. Και νά πώς!

■ **Τοῦ ἐχάρισαν ἀκριβείαν.**
Ἡ καθημερινὴ ἐπίδοσις τῶν ωρολογίων OMEGA ἐλέγχεται μὲ μικροσκοπία ἀκριβείας. Τὰ 153 βασικὰ ἐξαρτήματά των τὰ χει-

■ **Τό έπρόκεισαν με μακρο-**
χρονίαν. Οι τεχνίται της ΟΜΕΓΑ
γνωρίζουν ότι και το απειροελά-
χιστον μόνιον σκόνης είναι
τόσον επικινδύνον διά τόν μη-
χανισμόν τού ωρολογίου, όσον
το κυρί εις τό λάστιγον τού
αυτόκινητου. Διά τούτο καθαρί-
ζουν τά κινούμενα τμήματα
έξαρτήματα 1215 φορές, με υπε-
ρρηχητικά και χημικά μέσα, διά
τούτο γυαλίζουν σάν καρβέτους
τά κινούμενα έξαρτήματα, διά
τούτο προσαρμόζουν εις αυτά
πολυτιμους λίθους.

Τα ωρολόγια OMEGA πωλούνται εις τα κάτωθι καταστήματα:

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δ. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΣ, Σταδίου 29-Αθήναι

■ Τα πωλούν δι' έμπιστών
χειρών. Τα ώρολόγια OMEGA
δεν πωλούνται παντού! Ή πώ-
λησις των ανατίθεται εις, ειδικώς
επιλεγόμενα, καταστήματα με
ειδικά προσόντα.

A. O. KOSYKHINA:

TABLE 1. (continued)

Ω
OMEGA

Νᾶ ὀλοκληρωθῇ

'Αθῆναι ΜΑΡ. Λ.

Σπάνια έχει δημοσιευθῇ στὸν ἑλλη-

αναλυτικότερα στοιχεία για τον τρόπο με τον οποίο εμφάνισαν γνώρες και γυναίκες κατά τις δύο ή τρεις τελευταίες εκλογές, στον καθένα από τους 55 να μούς της χώρας, στις πόλεις και στην ύπαιθρο. Έτσι, η εικόνα θα ώλοκληρω- νόταν, θα νινόταν ακόμη πιο συγκεκρι- μένη και κατατοπιστική. Και θα μπο- ρούσαμε να έμβισάμε περισσότερο στα γενικά συμπεράσματα. Μήπως, λοιπόν, θα μπορούσατε να μάς δώσετε τα λεπτομερέστερα αυτά στοιχεία;

Λοῦγαι Λ.Ο.

Μέσα στην θαυμάσια έρευνά σας για
την συμπεριφορά της Έλληνίδος ως

Ἰσθμιαὶ Ν. ΛΟΠ.

Ἐπειδὴ οἱ βουλευτικὲς ἐκλογές τοῦ Φεβρουαρίου 1956 ἦταν οἱ πρῶτες στὶς ὁποῖες οἱ Ἕλληνες ἔλαβαν μέρος ὡς ψηφοφόροι καὶ υποψήφιοι, σὲ πλήρη ἰσότητα μὲ τοὺς ἄνδρες, θὰ ἦρθε να ἦξερα πῶς συμπεριφέρθηκε τότε, στὸ ἐμπεικτότατό του, τὸ γυναικεῖο ἐκλογικὸ σώμα. Θὰ ὁμολογήσατε ὅτι τὰ σχετικὰ στοιχεία, ποὺ δὲν τὰ εἶδα στὴν ἔρευνα τὴν ὁποία διενεούσατε, θὰ εἶχαν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, ἀπὸ κοινοβουλευτικὴ καὶ ἱστορικὴ σκοπία.

Θεσσαλονίκη ΑΙΚ. Ν.

Σκέψεις

Μεγίστου κοινωνικού, αν όχι και ατοχόχημα έθνικό ενδιαφέροντος, ή δημοσιεύσεια εις τώ ύπ' αριθ. 597 τεύχος τών «Εικών» έκταταμένη καί επιπεριστατωμένη έρευνα επί τής θέσεως καί τού ρόλου τής γυναίκας εις τών δημόσιον βίον έν γενεί καί, ειδικώτερον, εις τά πολιτικά τής χώρας ήμών,

«Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ διατυπώσω ὁ-
ρισμένες ἐπὶ τοῦ ὅλου θέματος σκέ-
ψεις, αἱ ὁποῖαι ἐνδέχεται νὰ φανού-
ναι πολλοὺς «ὀπισθοδρομικαί» καὶ «ἐλ-
κονοκλαστικαί», ὅσοι «ἐλκονοκλαστι-
καί» καὶ σκανδαλώδεις ἐφαίνοντο πρὸ
τινὸν δεκαετηρίδων, αἱ ἀντίθετοι.

τῶν οὐδεμία διαφορά στάθμης ὕψισται
ται, κατ' ἀρχὴν, μεταξὺ ἀρενός καὶ
θῆλεος. Οὐδὲν ἐκ τῶν δύο φύλων μει-
νεκτεῖ, κατ' ἀρχὴν, πνευματικῶς ἢ ἁλ-
λως, ἐναντὶ τοῦ ἑτέρου. Περί ἀνωτερό-
τητος ἢ κατωτερότητος τοῦ ἀρενός ἔ-
ναντι τοῦ θῆλεος ἡ ἀντιστροφὸς, δὲν
δύναται νὰ γίνη λόγος. Διαφορὰ ἀ-

σφαλώς ψιφίσταται. "Αλλά πρόκειται περί διαφοράς προορισμού και ρόλου εκάτερου τόν βού φώλων, αναγομής εις τήν ψήν εκάστον και εις τήν άλλή τάξιν τήν Δημιουργία. "Εκαστον εκ τόν βού φώλων έχει ίδιον και άλλω ιδιότητα προορισμόν, εξημερεταινά, αρισμένην σκοπιμότητα. "Η δέ τοιαύτη διαφορά — καθάρως ειδοιογική και όχι διαφορά σταθμής — είναι φυσικόν να δημιουργή διαφοράσιν εις τήν θέσιν και τόν ρόλον εκάτερου τόν βού φώλων εις τήν κοινωνία και εις τās διαφόρους εκφάνσεις του κοινωνικού βίου. Το άρεν ή το θήλυ δέν είναι ανώτερον ή κατώτερον του άλλού. Είναι απλώς διαφοράν.

Εἰς τὸ θᾶλυ, ἡ φύσις ἔχει ἐμπιστευ-
θῇ τὴν κύστιν καὶ τὴν συντήρησιν τῆς
ζῶης. Τοῦ ἔχει ἐμπιστευθῇ, ἐπίσης,
τὴν γαλοῦσχιν καὶ ἀνατροπὴν τῶν νε-
ογόνων καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ καταλ-
λήλου δι' αὐτὰ περιβάλλοντος. Ἐχου-
σα ἀνάγκην τοῦ θήλεος διὰ τὰ ἔργα

αυτά, ἡ φύσις τοῦ προστάτειν πολὺ περισσότερον τοῦ ἀρνεῖν. Παρὰ τὸ συνηθὲς καὶ μάλλον ἐπιπολαῖας λεγόμενον, ἰσχύον φύλον ἐναι, εἰς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ ζώου βασιλεύει, μὴδὲ τὸν ἀνθρώπου ἐξαίρειμον, τὸ θῆλυ καὶ ὁ-χι τὸ ἀρρεν. Ὁ θηλυκὸς ἀργανισμὸς ἐναι καὶ μακροβιότερος καὶ ἀνεκτικ-τώτερος τοῦ ἀρρενικοῦ. Ἡ μυστικὴ δύνα-μις τοῦ ἀρρενός, ἀποτελεῖ, εἰς τὴν βιολογικὴν καὶ φυσικὴν τάξιν, στοιχείον ἀδυνατίας. Διότι ἐνεκα τῆς δυνάμεως αὐτοῦ καὶ τῆς εἰδος ἀποκρίνεται συμ-

αυτῆς καὶ τῆς θαλῆς ὑργανικῆς οὐσίας
σεύς του, τὸ ἄρρεν ἐκτίθεται εἰς φθο-
ρὰν καὶ ἐξόντωσιν, μὲ τὰς βαρεῖας
ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐργασίας, τοὺς πολέ-

μου, τὴν πάλιν πρὸς τὰς φυσικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀντιδρώσας, κλπ. Ἡ φυσικὴ χρειάζεται τὸ ἄρρεν πολὺ ολίγη-τερον τῶν θήλειον καὶ δι' ἡμέρα εἰς τὴν ἐστίαν δημιουργίας καὶ συντηρήσεως τῆς ζωῆς. Ἐντέθεν καὶ ἡ κατανοή- τῶν ρόλων μεταξύ τῶν δύο φύλων: τὸ θῆλυ ἐντὸς τῆς ἐστίας καὶ τὸ ἄρρεν ἐκτὸς αὐτῆς.

Εἶναι, συνεπῶς, φυσικὸν ἑκάτερον τῶν δύο φύλων νὰ ἀναπτύσσῃ ἴδιαν

Τίτρεται, συνεπώς, το ερώτημα εάν η κατακρίσιμη ίσων προς τους άνδρες πολιτικών δικαιωμάτων υπό των γυναικών απέλευσε, εις την ουσίαν, προαγωγή η επιθοροδότηση της δημοκρατίας. Διότι η δημοκρατία, ως αυτοπροσδιορισμός μίας κοινωνίας η ανθρώπινη κοινοτήτων, είναι αναρτήρη όχι μόνον του στατικού αριθμού των μελών της εν λόγω κοινωνίας τα οποία αποσπαραίνονται περί των κοινών, αλλά —κυρίως— του βαθμού καθ' ου βουλευόμεναι οι άνδρες απεικονίζονται, ήτοι συνειδητοί, αποθεωμένοι. Είναι, εννοούμεθα, εν γνώσει των συνθηκών κατά χρόνον, τόπον και περιβάλλον και των πιθανών επιπτώσεων και έξελξεων αυτών. Το μέγεθος δεν συμπίπτει πάντοτε —ή μάλλον ποτέ— με το καλύτερον και η υπέρβαρος άρσιμένον σημείον εις τα ποσοτικά μεγέθη οδηγεί όχι εις ανωδινόν, αλλά εις φθίνουσιν, ποιοτικώς και ιδιολογικώς, πορείαν.

Πάντα ταύτα αποτελούν απλώς σκέψεις, εις τὰς ὁποίας, αναγκαστικῶς, αὐδεμία πρακτικὴ συνέχεια θὰ ἴη δυνατόν ἐκ τῶν πραγμάτων να δοθῇ. Τὰ ὅσα πολιτικὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν εἶναι ὁργανικὴ συνάρτησις τῆς ἱστορικῆς στιγμῆς καὶ τῆς διανοῆς σημερινῆς συγκυρίας. Εἶναι καὶ ἀναπόφευκτα καὶ πρὸ πάντων καὶ καθὲ ἄλλο, παρὰ τὰ ἤθελα να τὰ ἀρνήσθω. Παρεστὶν ἀπλῶς ὁρίσμενος διαπιστώσεως καὶ σκέψεως, εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ συμβάλλουν, ὡς ἅπαντα παρὰ, εἰς τὸν φωτισμὸν τοῦ ὅλου θέματος καὶ ἱστορικὸν - κοινωνικὸν φαινόμενον καὶ τῆς μορφολογίας του...

'Αθήναι Κ.Σ.

Συγχαρητήρια — σέ σᾶς καὶ τὸν ἡ-
λεκτρονικὸ ἐγκέφαλο!

Ἄρθρον Α. ΕΥΠΟΛΗΤΙΔΗΣ

Μιά ιδέα: Να έκδοθῇ σὲ δεχωριστὸ τεύχος, σὰν βιβλιαράκι, ἡ ἔρευνα. Θὰ μπορούμε ν' ἀνατρέχουμε μὲ μεγαλύτερη εὐχέρεια σ' αὐτὴν — καὶ τὰ πολὺτιμα συμπεράσματά της. Καὶ θὰ χρειασθῇ συχνὰ ν' ἀνατρέξωμε.

'Αρθρογ. N. A. PATZOS

Μπράβο! Οι «Είκονες» —των οποίων είμαι φανατικός αναγνώστης από το πρώτο τεύχος τους— απέδειξαν ότι ευρίσκονται στην πρωτοπορία του ελληνικού τύπου. Κ' είναι πρωτοπορία ο συνδυασμός της ηλεκτρονικής τεχνικής με την ευσυνείδητη δημοσιογραφία!...

Ἀθήναι

ΣΚΟΥΠΑ SIEMENS

**τό σπίτι σας αξίζει
τήν
πιό καλή
περιποίηση**

**Μιά συσκευή γενικής καθαριότητας.
Σκουπίζει, απορροφά και χτυπά τα χαλιά.**

Η ΤΕΧΝΙΚΗ SIEMENS ΕΓΓΥΑΤΑΙ

Οι αναγνώστες
χράρουν
olis

ΕΙΚΟΝΕΣ

Γιατί η παραμέληση;

Το μέγαρον του Έθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου διαθέτει κήπον. Κατά συνέπεια, θα διαθέτει και κάποιον κηπουρό. Γιατί, λοιπόν, το κηπάριο του Πολυτεχνείου είναι παραμελημένο, τα παρτέρια γεμάτα παλιόχαρτα και εκείνο το μεγάλο φυτό, στην άριστη πέρυγα (από της εισόδου) δεν έχει απλλαγή από τους ξεραμένους κλάδους που το μισοκαλύπτουν;

Αθήναι

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Πώς μας βλέπουν

Στην αίθουσα αναμονής ενός οδοντιατρείου ξεφύλλισα ένα παλιό ξένο περιοδικό και εκεί διάβασα ένα δημοσίευμα για τα έθιμά μας, που μ' έκανε να γελάσω παρ' όλο των πονόδοντο. Πληροφορούσε, λοιπόν, το περιοδικό τους άναγνώστες του: «Γνωρίζετε ότι, όπως έμεις έχουμε γλυκίσματα γάμου, εορτής, γενεθλίων, στην Ελλάδα υπάρχει και γλυκίσμα κηδείων, που τρώγεται άμεσα μετά την ταφή; Μοιάζει με επίταξη πλάκα τελείως επίπεδη, κάτασπρη, στολισμένη με άσπρα κουφέτα και χωρίς καμιά επιγραφή». Όμολογώ, πως τέτοιο μπέρδεμα δεν το είχα φαντασθ...

Αθήναι

N. M.

Για κάτι πιο φινό...

Είναι γνωστό πως το «πόρτ - κλέ», δηλαδή οι κλειδοθήκες, είναι καιρό τώρα της μόδας σε όλα τα μήκη και πλάτη, και πως πολλοί κάνουν συλλογές απ' αυτά. Την μονία αυτή εκμεταλλεύονται διάφορες διοργανώσεις και ρίχνουν στην αγορά πόρτ - κλέ από «πλέξι - γκλάς», που έχουν μέσα μία πολύχρωμη ετικέτα - ρεκλάμα. Κανείς, όμως, δεν σκέφθηκε έως τώρα να κάνει και κάτι το πιο φινό. Π.χ. να πάρη δόμωρα λουλουδάκια του αγρού — ή 'Αττική μας είναι γεμάτη — να τα ξεράνη και να τα τοποθετήσει ανάμεσα από δυο φύλλα «πλέξι - γκλάς». Πόσο χαριτωμένα, ζωντανά και χαρούμενα θα ήταν...

Αθήναι

I. M.

Στον Πειραιά

Νέα πλατεία, όμορφη, γεμάτη πράσινο, με συντριβάνια, ρυάκι, γεφυράκια από κλαδιά δένδρων. Παρτέρια γεμάτα λουλούδια και πάγκοι μαρμαρίνοι και ξύλινα υποστυλώματα που θα στηρίξουν αναρριχητικά φυτά και θολωτή αψίδα, που θα αποτελέσει την είσοδο του σκεπαστού δρόμου με τις πέργκολες. Αυτό που γράφω δεν συνέβησαν στην Αθήνα, αλλά στον Πειραιά, στην πλατεία Καλαβρύτων, που είναι πιο γνωστή σαν πλατεία Πηγάδας. Έμεις, οι Αθηναίοι, τα βλέπουμε μόνο. Χαιρόμαστε για τους Πειραιείς και ζηλεύουμε...

Αθήναι

T. BAP.

Η υπόθεση Παρθένη

Δεν ξέρω αν παρακολουθήσατε αυτή την θλιβερή ιστορία και μάλιστα το τελευταίο δημοσίευμα με τις ερωτήσεις που έκανε στον Παρθένη ο ψυχίατρος και οι δικαστικοί. Δεν ήταν τόσο άφύσικο να μην ξέρη την εποχή. Κλει-

**ΠΟΙΑ ΚΟΛΩΝΙΑ
ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ;**

Δ ΜΦ6/4

Στή δύσκολη έρώτησι
υπάρχει μία μόνη απάντησι
ΚΟΛΩΝΙΕΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Για κάθε τύπο. Για κάθε γούστο.
Για κάθε χρῆσι. Για σάς.

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

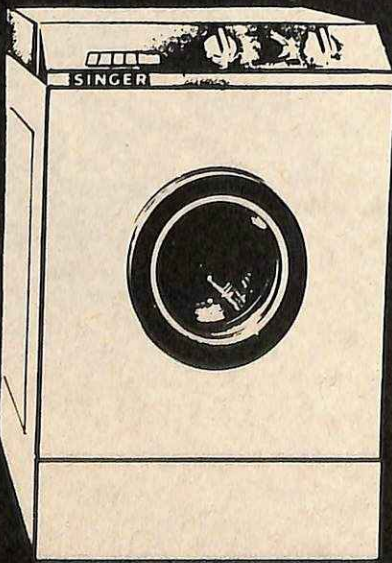
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΓΩΝΙΑ - ΧΑΥΤΕΙΑ - ΚΑΝΑΡΗ 23 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΚΡΑΤΑΤΕ
ΣΤΑ
ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ
ΤΟ
ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΣΑΣ!

ή फिर τον:

ΤΟ
ΥΠΕΡΑΥΤΟΜΑΤΟ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ
SINGER

Κατασκευή ασύγκριτος.
Πλήρης αυτοματισμός.
Χωρητικότης 5 kg. που
μετατρέπεται σε 2,5 kg.
με μέγιστην οικονομίαν
ρεύματος και ύδατος.
8 ανεξάρτητα προγράμ-
ματα με δείκτην πορεί-
ας προγράμματος και
αυτόματον εκκινήτην.

SINGER

ΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ
ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Οι αναγνώστες
χρειάζονται
ολίς ΕΙΚΟΝΕΣ

σμένος μέσα, έχει χάσει την αίσθηση
του χρόνου. Γιατί όχι, να μη θέλησε να
τους γελάσει από πείσμα, έπειδή τον
ένοχλούσαν;

Αυτό με κάνει να σκέπτομαι τον
Λαντάου, τον Ράσο σοφό, που πέθανε
τέσσερις φορές μετά από αυτοκινητικό
δυστύχημα και τον φέρανε στη ζωή
άλλες τόσες, που, όταν πιά άποκατα-
στάθηκε η σωματική του υγεία, θέ-
λησαν να δουν οι ψυχίατροι αν είχε θι-
γή η διανοητική του ικανότητα, κά-
νοντάς του ερωτήσεις, που, έπειδή
τις έβρισκε άφελείς, τον εξενείριζαν
και τον εκούραζαν, έβρινε άλλοπρόσαλ-
λες απαντήσεις. Βέβαια, μετά πήρε
το Νόμπελ!

Αθήναι

Π. ΤΕΤΣΗΣ

Λοιπόν και μαύρο

Με μεγάλο ενδιαφέρον, αλλά και απο-
γοήτευση παρακολουθώ την μέσω των
στηλών σου ανταλλαγή γνώμων πάνω
στο φλέγον ζήτημα των φυλετικών δια-
κρίσεων. Ένδιαφέρον, γιατί διαπιστώ-
νω την συμμετοχή του Έλληνα στα
γενικώτερα προβλήματα της εποχής
μας. Απογοήτευση γιατί βλέπω να
παρελύνουν γνώμες, που προκαλούν
κατάληψη και που αποτρέπει σίγουρα
μελανές κηλίδες όχι μόνο για τον ελ-
ληνικό ανθρωπισμό, αλλά και για την
ελληνική διανοήση, ίσως δε και την
μοσύνη ακόμη. Κι αν αποφασίζω να
λάβω μέρος στον εχθρό των γνωμών,
τό κάνω πιο πολύ από πάνω, που προ-
έχεται από την κατάρρευση, που προ-
έχεται, ίσως περισσότερο ισχυρής από
όσο θα έπρεπε, εικόνας για τον παροι-
μισμό ελληνικό ανθρωπισμό και φιλε-
λευθερισμό, παρά από ανάγκη να εκ-
φέρω κ' εγώ κάποια άποψη.

Η επιχειρηματολογία ανθρώπων που
ισχυρίζονται ότι η φυλετική προκατά-
ληψη είναι επιβεβλημένη, μία και ο
ίδιος ο Θεός έπλασε αυτή την ποι-
κιλία φυλών, είναι τέτοιας ποιότητας,
που αξίζει να την αντιπαρέλθω κανείς.
Έν τούτοις, και μόνι η κακοπιστία
της, μας υποχρεώνει να σταθούμε για
λίγο σ' αυτήν. Γιατί, οι κύριοι που
τολμούν να διακηρύσσουν τέτοιες αντι-
λήψεις, φαίνεται ότι θέλουν να ξεχνο-
ύν αυτοί, οι τόσο ενδιαφέροντες κατά
τά φαινόμενα εις τα κατά την θρη-
σκείαν, μερικά δόγματα της, που α-
ποτελούν και τον άκρογωνιαίο λίθο
της και που συνοψίζονται στην υπέ-
ροχη εκείνη φράση ότι όλοι οι άνθρω-
ποι και χωρίς καμιά διάκριση, είναι
άδελφοι μεταξύ τους. Εκτός, βέβαια,
αν πιστεύουν οι κύριοι αυτοί ότι
οι μαύροι ανήκουν σε μία ξεχωριστή
κατηγορία του ζωικού βασιλείου. Κι
αν ο Θεός έπλασε λευκούς και μαύ-
ρους ανθρώπους, δε μη θέλουν να ξε-
χνούν ότι ο ίδιος αυτός Θεός διαίρε-
σε τους ανθρώπους σε ψηλούς και σε
κοντούς, σε ξαθούς και σε μελαχροί-
νους, σε γαλανόφθαλμους και σε κα-
στανόφθαλμους, σε μεγαλοφυείς και
σε μετριότητες, σε πράους και σε βί-
αιους, όποτε θα έπρεπε σύμφωνα με
την αντίληψή τους, μόνον οι διδύμοι
να δημιουργούν επιχειρημάτων μας
όδηγεί σ' ένα άλλο, ακόμα πιο θλιβε-
ρό συμπέρασμα: επιχειρήματα δεν υπάρ-
χουν στην ουσία. Πρόκειται απλώς για
τα για άγνωστες προσπάθειες
μίας χαμηλής δεκτικότητας λογικής
να δικαιολογήσει ένα πολύ άδικο — αν
μπορώ να πω έτσι — συναίσθημα, που,
ωστόσο, είναι απαράδεκτο για την
έποχή μας: είναι η αιώνια, ενστικτώ-
δης, πρωταγωνική εχθρότητα του αν-
θρώπου ενάντια σε κάθε τι το ξένο,
το άνομοιο προς αυτόν. Και αιώνες πώ-
ρα οι λευκοί πρόγονοί μας φρόντισαν
να μας μεταδίδουν διηνεκώς την εικό-
να του μαύρου σαν καννίβαλου, που δι-
ψάει για αίμα, γιατί απλούστατα η
διείσδυση των λευκών στην Αφρική
τους έφερε μπροστά σε καταστάσεις,
που ο φόβος του κινδύνου ώθωνε και
εξώγωνε. Ταυτόχρονα, ο λευκός, από
την πρώτη του κιόλας ιστορική γνωρι-

Το παιδί σας θα
νοιώση άγετα,
ζεστά, ευχάριστα
μ' ένα όμορφο
πλεκτό ORLON. Κορί-
τσια κι' αγόρια σ' όλες
τις ηλικίες θ' αφεθούν
στην χαρά του παιχνιδιού
χωρίς σκέψη και προσοχή!
Και η μητέρα τους... τι χαρά!
Θα ξεκουρασθ' από το πλεκτό του
παιδιού της είναι ORLON! Δεν
έπηρεάζεται ποτέ από το πλύσιμο,
τόν ήλιο, την σκंधη, τον ιδρώτα
και διατηρεί πάντα την φρεσκάδα και
την όμορφιά του. ORLON είναι το σήμα της
DUPONT για την άκρυστη ύφανση ύλη της.
Αποκλ. Αντιπρόσωποι για την Ελλάδα "Κ. Γ. ΛΑΖΑΡΑΚΗΣ" Α.Ε.
Φωτογραφία STUDIO "Αλίκη"

CREATION ΜΕΛΕΜΕΝΗ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Αποκλειστικής νηματοποίησης για την Ελλάδα.
ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΑ ΜΙΑ
ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΖΩΗ... ΧΑΡΙΣ ΣΤΗ ΧΗΜΕΙΑ
DUPONT
Θάμνη op/15/67M

δaisil μια
superspun επαναστατική
εξέλιξη του
Orlon*
σε μια προσχαρή
ανοιξιατική μορφή

ΚΑΜΕΝΑ ΒΟΥΡΛΑ

10 ΜΑΪΟΥ

ΕΝΑΡΞΙΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΕΠΩΦΕΛΗΘΕΙΤΕ ΤΩΝ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ
ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΜΑΪΟΥ ΚΑΤΑ 50 %
ΕΙΣ ΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

ΓΑΛΗΝΗ
ΡΑΔΙΟΝ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ

Α' Κατηγορίας

Β' Κατηγορίας

Γ' Κατηγορίας

ΤΙΜΑΙ ΔΙΚΛΙΝΩΝ 102, 55
ΚΑΙ 43 ΔΡΧ. ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΩΣ
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ:

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΓΑΛΗΝΗ
ΤΗΛ. 337

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΣΤΗΡ

Σκουπίδια... Σκουπίδια!!

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος
για την υγεία σας...
Μπορείτε τώρα να απαλλαγείτε
μέ την απλή τοποθέτησή ενός
άλεστού απορριμμάτων.

Όχι πιά μικρόβια.
Όχι πιά δυσωδία στο σπίτι σας

Εκθεσις: **GENERAL ELECTRIC**

(ΠΛ. Κλαυθμώνος) ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 και στα ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΔΩΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Οι αναγνώστες
Ζητούν
ολίς

ΕΙΚΟΝΕΣ

μία με τον μαύρο, συνήθισε να τον βλέπει σαν δούλο, σαν υπάνθρωπο. Όλα αυτά ζητούσαν δικαιολογία. Ο φόβος του λευκού κατακτητή έπρεπε να καθησυχασθεί, να υπερνικηθεί. Η αιώνια ύποπτη του νέγρου δούλου έπρεπε να δώσει μια δικαιολογία μπροστά στην ευρωπαϊκή ηθική. Κ' έτσι γεννήθηκε ο άνοητος μύθος της φυλετικής υπεροχής του λευκού, απέναντι στον μαύρο, μύθος στην γέννηση του φαινομένου της πολιτιστικής δημιουργίας. Οι κατασκευαστές του μύθου — υπεύθυνα όλα τα αποικιακά κράτη — ήξεραν καλύτερα από κάθε άλλον την σαθρότητά του. Ήξεραν πως το χρώμα του δέρματος δεν είναι «θέλημα Θεού», αλλά απλώς η αντιμετώπιση διαφορετικών καταστάσεων: στην κατάλευκη Ευρώπη των παγετώνων, το λευκό χρώμα πρόσφερε στον άνθρωπο ένα φυσικό καμουφλάζ, κάτι που μέσα στις σκοτεινότερες ζούγκλες της Αφρικής θα ήταν απόλυτα αρνητικό στοιχείο. Γι' αυτό είχαμε και την διαφοροποίηση αυτή των χρωμάτων, που κάθε ένα εξυπηρετεί — ή έστω εξυπηρετούσε — μια βιολογική σκοπιμότητα. Ήξεραν ακόμα πως ο ευρωπαϊκός πολιτισμός, πάνω στον οποίο οικοδομήθηκε το παραμύθι της διανοητικής υπεροχής του λευκού ανθρώπου ήταν μία κακοήθης σοφιστεία: η ανάπτυξη πολιτισμού δεν είναι τίποτε άλλο από την ικανοποίηση της ανάγκης της αντιμετώπισης αντίξοων συνθηκών. Μπορεί θαυμάσια να υπάρχει νοημοσύνη, χωρίς να δημιουργηθεί πολιτισμός. Ο λευκός έπρεπε να καλύψει την κληρο οικόδομη για να το κλίμα φυσική του γυμνάσει, που το κλίμα και οι συνθήκες της Ευρώπης καθιστούσαν ακόμη πιο έντονη, την ώρα που ο μαύρος ζούσε σ' ένα περιβάλλον που τον προστάτευε από ανάλογο κίνδυνο. Το πάν στον πολιτισμό είναι γνωστό πως εξαρτάται από την αρχή και η αρχή καθορίζεται από τις βιολογικές ανάγκες και από τις εθνικές για την ανάπτυξη πολιτισμού συνθήκες. Από εκεί και πέρα ο πολιτισμός δημιουργείται, όπως ανέλυσται ένα νήμα. Όταν οι αρχαίοι Έλληνες έκτισαν τον Παρθενώνα, οι Γερμανοί ζούσαν σε τρώγλες, στην ίδια κατάσταση με τους μαύρους. Έγιναν, μήπως, απότομα έξυπνοι εκείνοι και ώδηγόθηκαν στην σημερινή τους ανάπτυξη; Η μήπως οι Γερμανοί και οι άλλοι λαοί της Δύσης είναι κατώτεροι διανοητικά από εμάς;

Έν τούτοις, ο μύθος έγινε δεκτός από τους λευκούς με ανακούφιση. Είχαν πια τα απαραίτητα ερείσματα για να αφήσουν ελεύθερη την ενστικτώδη εχθρότητά τους προς τον μαύρο και να τον καθυποτάξουν! Όπως και έγινε... Αποτέλεσμα — οφθαλμοφανές σήμερα πιο πολύ: για το έγκλημα που διαπράττει ένας λευκός, υπάρχει μία καταδίκη. Το βάρος του ίδιου εγκλήματος, αν αυτό διαπραχθεί από μαύρο, πολλαπλασιάζεται από την φυλετική προκατάληψη, που πάντα ζητάει να εκδηλωθεί, και απλώνεται πάνω σε όλους τους μαύρους. Την αδυναμία ενός λευκού δεν την παρατηρεί κανείς. Την αδυναμία του μαύρου είναι όλοι έτοιμοι να την δουν και να την καταδικάσουν. Γι' αυτό και είναι απαραίτητο να δεχθούμε την γνώμη των ομογενών της Αφρικής σαν την πιο βαρυσήμαντο, με το δικαιολογητικό ότι αυτοί έχουν γνώσει καλύτερα τους μαύρους. Και γι' αυτό, επιχειρήματα περί της ανεπιδικτικότητας των νέγρων στον πολιτισμό, σαν εκείνο του προέδρου Κεννέν, που «φορεί ένα χάρτινο καπέλο και χορεύει με ζυπόλητες γυναίκες», είναι κατά παραπάνω από άνοητα. Και στο κάτω - κάτω, ως μη ξεχνά ο κατασκευαστής τους ότι ο Μέγας Άλφρεντ Νόβελ, που, αν δεν κάνω λάθος, ήταν λευκός, μόλις αποδιδάθηκε στην Ασία χόρεμο γύρω από τον τάφο του Άχιλλέα, ενώ πριν από λίγα μόλις χρόνια ο τώος ηγέτης ενός από τα ισχυρότερα κράτη του κόσμου έδωσε το παπούτσι του μέσα στην αίθουσα συνεδριάσεων του ΟΗΕ κι άρχισε να κτυπάει το δάμα. Και κατά σύμπτωση, ήταν κι αυτός λευκός!

Και δεν θα μπορούσαμε στο σημείο αυτό να μη κάνουμε και μία παρατήρηση.

Είς το μπάλ - ντε - τρε που έδωθε εις το «Κίγκ - Ζώρς», έδραβευθή ως άριστοτεχνική και πρωτότυπος ιδέα ή μία εκ των ανωτέρω εικονιζόμενων έμπνευσις, της καλλιτέχνιδος κ. Ντίνας, Δημοκρίτου 4, υπό τον τίτλον «Προελογική κίνησης» την οποίαν ελάνασε το μανεκέν Λούη Παπαδοπούλου.

Αίσθησιν επίσης προεκάλεσεν ή δραβευθείσα ώσαυτως έμπνευσις της καλλιτέχνιδος κ. Ντίνας «Βασίλισσα των Ψαριών» την οποίαν επέδειξε το μανεκέν Φλώρα Ψαλτάκη.

Αί ανωτέρω εικονιζόμεναι έμπνεύσεις της καλλιτέχνιδος κ. Ντίνας προεκάλεσαν ενθουσιώδη σχόλια.

(Ανακοίνωσις)

Δοκιμάσετε το **elasti bella** της Τριούμφ
Δοκιμάζοντας μόνου
μπορεί να κερδίσετε ένα ταξίδι στην BIENNE

Συμπληρώστε στο ειδικό κουπόνι που σάς δίνουν τα καταστήματα, το νούμερο του σουτιέν που σάς ταιριάζει. Είτε το αγοράσετε είτε όχι, φτάνει να το έχετε δοκιμάσει. Αν το νούμερό σας συμπίπτει με το τυχερό νούμερο της Triumph, λαμβάνετε μέρος σε μία

κλήρωση με πλούσια και όμορφα δώρα.
Α' δώρο: Ταξίδι και διαμονή 2 ημερών στην Βιέννη για 2 άτομα.
Β' δώρο: Ταξίδι και διαμονή 2 ημερών στη Ρόδο, για 2 άτομα.
Γ' δώρο: Ταξίδι - διαμονή 2 ημερών στις Σπέτσες για 2 άτομα.

Προφέρεται
Τριούμφ

Triumph: εξιδανιεύει την σιλουέτα σας

**ΈΧΕΤΕ ΠΙΤΥΡΙΔΑ;
πάρτε Σέμπιξ.**

Αν όλα τα σαμπουάν σάς απογοήτευσαν
Αν ακόμη δεν σάς άφησε η πιτυρίδα
Αν τα μαλλιά σας εξακολουθούν να
είναι θαμπά και εύθραυστα...

...δοκιμάστε το μόνο φαρμακευτικό
σαμπουάν SEBBIX.

Για όλα τα μαλλιά
Σαμπουάν

sebbix

ΤΥΠΟΤΗΤΗΣ
GENATOSAN LTD - ENGLAND

δίνει υγεία κι' όμορφιά.

Οι αναγνώστες
Ζητούν
ΕΙΚΟΝΕΣ

ση: η φυλετική προκατάληψη στην 'Ελλάδα ιδιαίτερα, είναι τελείως αδικαιολόγητη. Ποτέ δεν είχαμε καμιά διαφορά με τους μαύρους. Γιατί, λοιπόν, να υπάρχουν Έλληνες που σκέπτονται έτσι; Απλούστατα: ο πατροπαράδοτος πολιτισμός μας μάς κάνει να μιμούμαστε τις εσχάτες και αίσχιστες των αντίληψεων μερικών «πολιτισμένων» δυτικών λαών, ενώ το «κόμπλεξ» της μειονεκτικής θέσεώς μας ως λαού στην Ευρώπη απαιτεί ανακάλυψη — ή έστω κατασκευή — άλλων κατατέρων από εμάς... Τί περισσότερο μπορεί να πη κανείς;...

Αθήναι ΔΗΜΟΣΘ. ΚΟΤΤΡΟΒΙΚ
Φοιτητής

Πολύ... μαύρο μελάνι χύθηκε στο άσπρο χαρτί των «Εικόνων» για τους άσπρους και μαύρους. Είμαστε λαός που του άρεσει κατ' έξοχην να πολιτικολογεί και ν' ασχολείται με όλα τα ζητήματα. Λύσαμε τα δικά μας, άς λύσουμε και τα ζητήματα των μαύρων. Πιστεύω στο δικαίωμα να ζούν οι άνθρωποι ελεύθεροι. Τα εκατομμύρια των νεκρών δεν έχουν λησμονηθεί και δεν υπάρχει στίγμα που, άμεσα ή έμμεσα, να μην έχει προσφέρει αίμα στον αγώνα της ελευθερίας. Και εκείνο που ζητάμε είναι με τόσες θυσίες για τον έαυτό μας το άνοιγμα στους άλλους: Έάν οι μαύροι είναι κατώτεροι, πρέπει να μείνουν αιωνίως σ' αυτή την κατάσταση; Ό κ. Μωραΐτης μάς φέρνει παράδειγμα κατωτέρωτος τον Κενυάτα, που χορεύει με ζυπόλητες γυναίκες. Έγώ, τουναντίον, θα έβλεπα στην πράξη αυτή μια καταδεκτικότητα προς τον λαό του. Τον πλησιάζει. Τί πρέπει να κάνει; Να περιμένει να υποδυθούν πρώτα; Όσο για τα εγκλήματα του, χωρίς να τον δικαιώνω, θα τον έβαζα πλάι στον Χάρντινγκ, που δεν είναι μαύρος, αλλά τα άσπρα χέρια του δεν ξέρω αν καθάρισαν ακόμη από το αίμα των μαρτύρων της Κύπρου. Θα ήθελα πολύ να μου υποδείξουν επανάσταση, χωρίς αγκυρότητες και καμιά σελίδα της πολιτισμένης Ιστορίας των λευκών, χωρίς εγκλήματα. Η ιδέα της ανωτερότητας οδηγεί στα στρατόπεδα και τα στρατόπεδα ομαδικής εξόντωσης δεν τα δημιουργήσαν μαύροι, αλλά λευκοί, που έχουν στο ενεργητικό τους έναν Γκαίτε ή ένα Βάγκνερ, για να θυμηθούμε μόνο δύο από την πλειάδα του γερμανικού πνεύματος. Λαοί με πολιτισμένο παρελθόν έφθασαν στα έσχατα της εγκληματικής καταπίεσεως, παρασυρόμενοι από την ιδέα της ανωτερότητας. Εσχάμα αυτά και ζητάμε από τους μαύρους να δείξουν ότι δεν μπορούν να δείξουν ανώτεροι λαοί; Κατώτεροι οι μαύροι, απάνθρωποι, άγριοί άνθρωποι! Δεν το πιστεύετε; Δέστε το φίλμ «Άφρικα αντίο». Έτυχε κανείς να δει μία ταινία από αυτές που παρουσιάζουν κινήματα της 'Ινδίας; Πάντα οι «καλοί» διοικηταί, οι καλοί κυβερνήτες, τα λευκά αυτά περιστερία του λευκού λαού με το «λευκό» παρελθόν, έχουν δίκιο. Οι επαναστάτες είναι κακοί, φονιάδες. Ό ισχυρός έχει πάντοτε το μέσο να προβάλει το δικό του. Άς μην έβλετοφλούμε. Ό Δημιουργός, ο καλός Θεός, δεν μάς χάρισε σε μαύρους και άσπρους, γιατί τότε δεν θα ήταν καλός. Γνωρίζουν ση-

μερα οι παρικούντες την 'Ιερουσαλήμ, πώς διαμορφώθηκαν τα χρώματα και οι άνθρωποι τύποι κατά την διαδρομή εκατομμυρίων έτών και γνωρίζει και κάθε άνθρωπος πώς δεν διάλεξε το χρώμα του δέρματός του, ούτε το περιβάλλον, ούτε τους γεινητόρές του. Θα τρίξουν τα κόκκαλα του Λινγκολν στον τάφο του, νοιώθοντας έμάς, άπογόνους προμάχων της ελευθερίας, να τηρούμε τέτοια στάση. Και οι δικοί μας πρόγονοι, όταν ζήτησαν με τα όπλα το δικαίωμα της ελευθερίας, οι όμοιοι αντίδρατικοί των τότε πολιτισμένων λαών τους άρνήθηκαν ως «βαρβάρους», το δικαίωμα να ζήσουν ελεύθεροι. Οι αιώνες αντίγραφου αλληλούς. Οι Μέττερνιχ, οι μικρούλδες Μέττερνιχ, υπάρχουν. Και όμως, το αίτημα της ελευθερίας για όλους τους λαούς θα οικαιωθεί. Και μελάνι θα χυθεί πολύ και αίμα. Αυτή είναι η μοίρα της ανθρωπότητας. Άγώνας για την κατάκτηση του δικαιώματος να ζούμε ελεύθεροι.

Νέα 'Ιωνία Χ. ΒΑΜΒΑΚΑΣ

Άνθρωποι και ζώα

Στο υπ' αριθ. 592 τεύχος των «ΕΙΚΟΝΩΝ» διάβασα πως μία έφημερίδα άγανάκτησε, γιατί άνεκάλυψε ότι στο Λονδίνο πουλούν κονσέρβες για γάτες!

Άλλά η έφημερίδα δεν άγανακτεί ά-ταν πλήρη γατιών πεθαίνουν της πείνας στους δρόμους της Άθήνας; Δεν άγανακτεί όταν είναι γνωστό πως πολλοί όδηγοί αισθάνονται εύχαριστη να τα σκοτώνουν ανά τας όδους και λεωφόρους; Δεν άγανακτεί όταν το ραδιόφωνο άνέφερε πως παιδιά ηλικίας κάτω των 15 έτών, στην Γλυφάδα, έτύφλωσαν με καρφι γάτα, της έκοψαν χείριζονταν για μπόλλα και την μετα-πλήθους 'Ελλήνων (ντροπή για την 'Ελλάδα), που λόγω δειλίας ξεθυμαίνονταν τα κακά αισθήματά τους σε πλάσματα άντικατα ν' άμυνθούν; Δεν άγανακτεί που υπάρχουν τόσο γονείς που δεν είναι σε θέση να διαπαιδαγωγήσουν σωστά τα παιδιά τους και δημιουργούν μικρούς και μεγάλους σα-διστάς;

Αθήναι Ν. Τ.

Άλληλογραφία

• Χρήστον Π., Άθήνας. Δεν υπάρχει κανένας ιδιαίτερος και ειδικός λόγος. Το περιοδικό μας δημοσιεύει τακτικά και έναλλάξ μας δημοσιεύει τα προσωπικά των φωτογραφίες των προσώπων της ελληνικής και της διεθνούς επικαιρότητας, σε όλους τους τομείς και κλάδους.

• Στέφανον Λέκκαν, Π. Φώληρον. Άξιόπαινη ή προσπάθεια, αλλά δεν δημοσιεύουμε τέτοιου είδους συνεν-τασεις.

• ΕΡΕΡΕΞΙΟΝΙΣΤΗΝ, Θεσσαλονίκη. Διαθέσαμε το γράμμα σας στον «'Ιντεξ», ό οποίος σάς εύχαριστεί και λαμβάνει υπ' όψη την υπόδειξη σας.

• Ντίνον Α. Κολοβόν, Καλλιθέα. Διαθέσαμε μ' ένδιαφέρον το γράμμα σας. Προκειμένου να το δημοσιεύ-σωμε και έπειδή κάποιος θέλει να σάς άπάντηση άπ' ευθείας, σάς παρακα-λούμε να μάς στείλετε και την διευ-θύνη σας.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς ά-ποστάσεως). Λέχεται καθ' έκάστην 9 - 1 π.μ. και 6 - 9 μ.μ., όδός Με-τσόδου 25, Α' όροφος (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον: 810.975

ΜΑΙΡΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ — ΠΑΠΠΑ ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΔΙΣΘΗΤΙΚΟΣ
Ειδικώς μετεκπαιδευθείσα εις Παρίσιους
Έπιστημονικαί Θεραπείαι —
Άποτρίχωσης, άκμή, τριχό-πτωσις, εύρυαγγεια και
λοιπαί δερματοπάθειαι
Λέχεται καθ' έκάστην, πλην Σαββά-του, 5 - 7 μ.μ. και επί συνεντεύξε-ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 180, Τηλ.: 870.478

Η GRUNDIG ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ

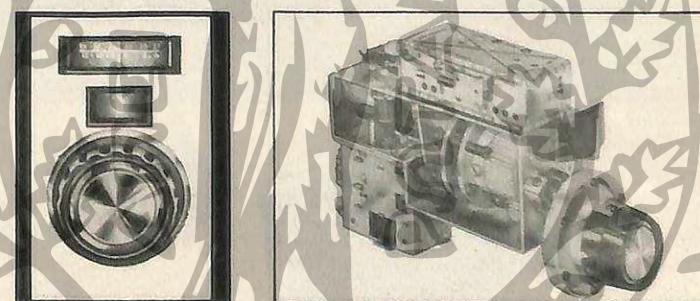
Μόνον οι τηλεοράσεις
GRUNDIG MONOMAT
σας εξασφαλίζουν καθαρή και σταθερή εικόνα.

Άσφαλώς δά έχετε προσέξει το ένοχλητικό «τρε-μουλάσμα» της εικόνας σε όρισμένες συσκευές τηλεοράσεως, που τόσο κουράζει τα μάτια. Φυσι-κά στις GRUNDIG δεν δά παρατηρήσετε ποτέ κάτι τέτοιο, διότι εΐναι έφοδιασμένες με MONOMAT, αποκλειστική πατέντα της GRUNDIG, που αυτόμα-τως επιλέγει τα κανάλια, νετάρει την εικόνα και φιλτράρει τον ήχο.

Αυτό εΐναι ένα από τα πολλά πλεονεκτήματα των τηλεοράσεων GRUNDIG. Προσθέστε άκόμα την υπευθυνότητα έγκαταστάσεως και συντηρήσεως. Μελετήστε την άσφυη και πολυτελή κατασκευή των μοντέλων GRUNDIG 1967... Καί έμπιστευθήτε στο παγκόσμιο κύρος της GRUNDIG.

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΑΚΟΥΝ ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΥΝ ΜΕ GRUNDIG

ΟΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΙΣ GRUNDIG ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ GRUNDIG.

MONOMAT: ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ GRUNDIG

Βουναλάζ τερυλέν
σιόφελς έλβετίας

Καί στα Τερυλέν και στα βαμβακερά βουναλάζ
ΣΤΟΦΕΛΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ, σήμα γνησιότητας
το ψαράκι στην ούγνια.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

PHILISHAVE ΜΕ ΚΙΝΟΥΜΕΝΕΣ ΚΕΦΑΛΕΣ microgroove

1. Περιστρεφόμενες λεπίδες
2. Κινούμενες κεφαλές
3. microgroove

Αυτά είναι τα τρία μοναδικά πλεονεκτήματα που προσφέρει η PHILISHAVE SC 9040.

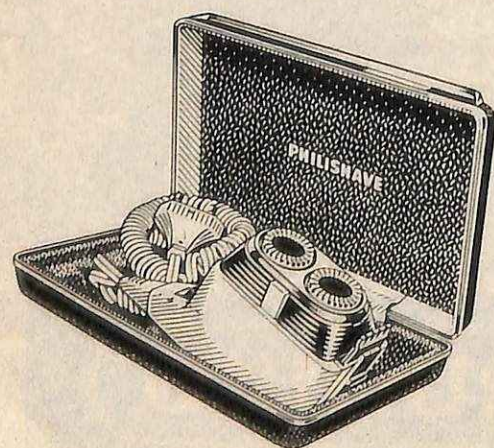
Στο μοντέλο αυτό οι κεφαλές ταλαντεύονται άκολουθώντας αυτόματως το σχήμα του προσώπου σας ενώ ξυρίζεσθε και προσαρμόζονται τελείως στην επιδερμίδα σας ανάλογα με την πίεση του χεριού σας.

Ακόμη, το μοντέλο αυτό κάνει χρήση των έγκοπών MICROGROOVE (0,06 χιλιοστών), που εξασφαλίζουν ένα εκπληκτικά απαλό και βαθύ ξύρισμα.

Και, όπως ήδη ξέρετε, οι μηχανές PHILISHAVE είναι οι μόνες με περιστρεφόμενες λεπίδες.

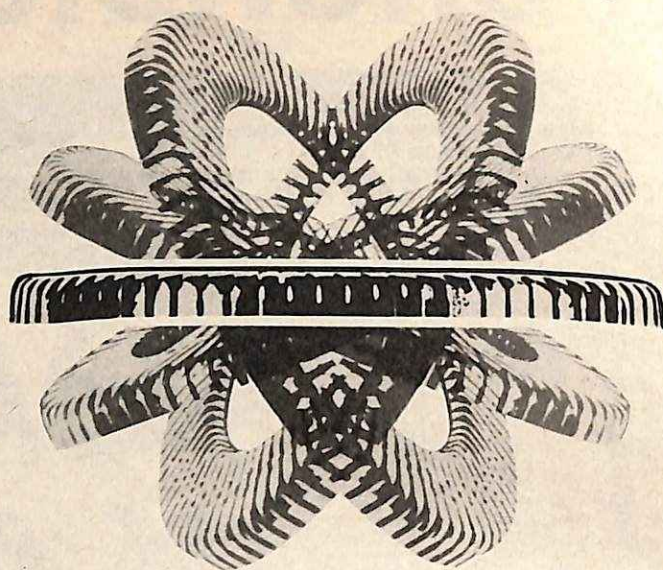
Τα 3 αυτά μοναδικά πλεονεκτήματα σας χαρίζουν ένα δροσερό φρέσκο πρόσωπο για όλη την ημέρα, για όλες τις μέρες του χρόνου, για πολλά, πολλά χρόνια.

ΔΡΧ. 800

SC 8010:
Πολυτελής τύπος με ενσωματωμένο εξάρτημα κοπής για φαβορίτες ή μουστάκι, με ειδικό σπειροειδές ελαστικό καλώδιο και εύχρηστο διακόπτη ρεύματος. Δρχ. 990

PHILIPS PHILISHAVE

Ο δρ Άντρέ
ΣΟΥΜΠΙΡΑΝ
συμβουλεύει

Άποκλειστικότητα
των «ΕΙΚΟΝΩΝ»

ΖΗΤΗΜΑ ΝΕΥΡΙΚΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

Μεταδοτικό σαν την γρίπη !..

Η Ζανίν, είναι μια νέα γυναίκα, που οι φίλες της την εκτιμούν πολύ για την νοημοσύνη και το χιούμορ της. Άλλά, καμιά φορά, τις κάνει έξω φρενών με τα φερσίματά της.

Παράδειγμα: Δέχεται να πάει με μια φίλη για ένα γύρο στα καταστήματα. Παρακολουθήστε την την στιγμή που ετοιμάζεται να κλείσει πίσω της την πόρτα του σπιτιού της. Άνοίγει πέντε-έξι φορές την τσάντα της για να δει μήπως ξεχάσε τα κλειδιά της, το πορτοφόλι της, το μαντήλι,

το σημειωματάριό της κλπ. Κλείνει την πόρτα. Άνοίγει ξανά και τρέχει στην κουζίνα για να βεβαιωθεί ότι δεν καίνε ακόμη τα «μάτια». Έπιστρέφει και καλεί το άσανσέρ. Ξαναγυρίζει για να δει αν έκλεισε το ραδιόφωνο...

Τώρα φεύγει για τα καλά. Μπαίνει στο αυτοκίνητό της... Άλλά, νά, που τώρα θα σταματήσει στο γειτονικό γκαράζ για να της ελέγξουν τα λάδια και το φυγείο.

—Μά, τα κοιτάξαμε χθές, της λέει ο μηχανικός.

—Καλού-κακού ρίξτε ακόμη μια ματιά.

Στον δρόμο, μαρτύριο να κάθεται καμιά πλάι της. Τόσο αναποφάσιστη είναι. Κόβει ταχύτητα στο πράσινο, πατά γκάζί στο πορτοκαλί... Έπιτέλους σταματά, παρκάρει. Το μαρτύριο τελείωσε. Μόνο που... θα γυρίσει δυο-τρεις φορές για να δει αν έκλεισε τις πόρτες. Και στα καταστήματά το ίδιο πανηγύρι. Για ν' αγοράσει στο τέλος μισή δωδεκάδα κάλτσες θα χρειασθεί δση φαία ουσία θα καταναλώσει ένας πολιτικός

για να κλείσει μια σπουδαία σύμβαση.

Η Ζανίν έχει και κάποιο τίκ. Τουλάχιστο είκοσι φορές την ώρα θα δαγκώσει τα χείλη και μετά τα νύχια της.

—Πρέπει να προσέξω τα νεύρα σου, την συμβουλεύει η φίλη της. Πώς είσαι έτσι;

Μά, τί έχει, λοιπόν, η Ζανίν; Τί είναι αυτές οι σχολαστικότητες, οι αγωνίες;

Γελάτε;
● Πολλά άτομα βρίσκονται στην κατάσταση της Ζανίν, αν και τα

δέκα χρόνια νεώτερη με Μπάντεντας!

badedas

συμπυκνωμένο αφρώδες λουτρό
- μιά μεγάλη απόλαυσι
της σύγχρονης ζωής.
Ο πλούσιος αφρός
του badedas απομακρύνει
τις έννοιες σας,
τονώνει κάθε κύτταρο
του δέρματος σας,
κάνει το σώμα σας
νά λάμψη από υγεία.

badedas

άνανεώνει τον δυναμισμό σας.

ΖΗΤΗΜΑ ΝΕΥΡΙΚΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

Μεταδοτικό σαν την γρίπη!..

συμπτώματα μπορεί να μην είναι τόσο έκδηλα. Πολλοί καπνιστάι π.χ. δεν καπνίζουν το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο επειδή τους άρεσει ο καπνός, αλλά για να δρουν κάποια διέξοδο στην νευρική κατάσταση τους. Το ίδιο συμβαίνει και σ' εκείνους που δαγκώνουν χείλη, νύχια, μολύβια, ξύνουν κάθε πέντε λεπτά το κεφάλι τους...

- Καί δεν πρόκειται, παρά για τα εξωτερικά συμπτώματα της απουσίας νευρικής ισορροπίας. Οι άνθρωποι αυτοί βασανίζονται το ίδιο και έσωτερικά. Αμφιβάλλουν για την αξία τους, είναι ανίκανοι να πάρουν μια απόφαση, υποχωρούν σε κρίσεις ανεξηγήτου καταπτώσεως, που στις σοβαρότερες περιπτώσεις μπορεί να τους οδηγήσει σ' ένα είδος αδιαφορίας, όποτε πιά, ή περίπτωση τους είναι καθαρά περίπτωση του ψυχιάτρου ή του ψυχαναλυτού.

- Τα τίκ, οι έμμενες αμφιβολίες, οι μανίες, η νοσηρή άναποφασιστικότητα, είναι συμπτώματα άσθενείας των νευρών, που μπορεί να θεραπευθεί όταν κανείς την προσέξει έγκαιρως. Οι σοβαρότερες περιπτώσεις χρειάζονται ειδικούς, τα πρώτα συμπτώματα όμως υποχωρούν τις περισσότερες φορές με μια υγιεινή ζωή.

- Λίγα λόγια για τους κινδύνους των υπερβολικών ένδοιασμών: Μπορεί στο τέλος να παραλύσουν την φυσιολογική δραστηριότητα του ατόμου. Στην περίπτωση αυτή δεν θα πίνει νερό από φόβο μήπως είναι μολυσμένο. Θα αποφεύγει να ζεσταίνει το φαγητό του από φόβο πυρκαϊάς. Από φόβο μήπως πέσει, θα σκοντάφτει πραγματικά στις σκάλες ή θα τὰ χάνει στις κυλιόμενες κλίμακες του υπογείου.

- Για να προληφθεί ή επιδείνωση του άγχους αυτού, αρχίζει από τα φυσιολογικά μέσα:

Καταργεί για κάμποσο καιρό τα διεγερτικά: Οινόπνευμα, καπνό, καφέ, τσάι, φάρμακα που παίρνει χωρίς συνταγή.

Παίρνει ελαφρά κατευναστικά, βαλεριανά, πασιφλορίνη κλπ. Αλλά, προσοχή! Τα ήπια αυτά φάρμακα δεν επιδρούν, όταν το άτο-

μο εξακολουθεί να κάνει χρήση διεγερτικών. Είναι παράλογο να περιμένουμε ανακούφιση από μια κουταλιά πασιφλορίνη, όταν εξακολουθούμε να καπνίζουμε δυο πακέτα τσιγάρα την ημέρα και πίνουμε, ποιος ξέρει, πόσους καφέδες.

Τα σπόρ, ή σωματική άσκηση, ή φυσική ζωή γενικά, ώφελούν. Η βοήθεια του γιατρού είναι απαραίτητη για την εξακρίβωση των λόγων της διαταραχής της ισορροπίας: Καρδιακές παθήσεις, κακή λειτουργία των αδένων, του συμπαθητικού ή παρασυμπαθητικού συστήματος κλπ.

- Στις σχετικώς ελαφρές περιπτώσεις είναι απαραίτητο το άτομο να συνειδητοποιήσει το άγχος του, που είναι συχνά υποσυνείδητο. Σ' αυτό θα μπορούσε να τον βοηθήσει ο ψυχοθεραπευτής.

- Πολύ σημαντικό: Πρέπει να προσέχουμε όσο το δυνατόν από την παιδική ηλικία τα αφύσικα τίκ, μανίες, φόβους. Οι περισσότεροι γονείς αντιμετωπίζουν το πρόβλημα αυτό με τον χειρότερο δυνατό τρόπο. Δεν πρέπει να μαλώνουμε ή να απειλούμε τα παιδιά, όταν καταλαμβάνονται την νύχτα από φόβους, τόσο έντονους, που αρχίζουν να ούρλιάζουν, ή όταν τρώνουν τα νύχια τους. Αυτό αυξάνει το άγχος, στο οποίο οφείλονται τα συμπτώματα. "Ας προσέξουμε την νευρική κατάσταση των παιδιών, αντί να έμβαπτίζουμε τα δάκτυλά τους σε πικρές ουσίες για να τα εμποδίζουμε να τρώνουν τα νύχια τους.

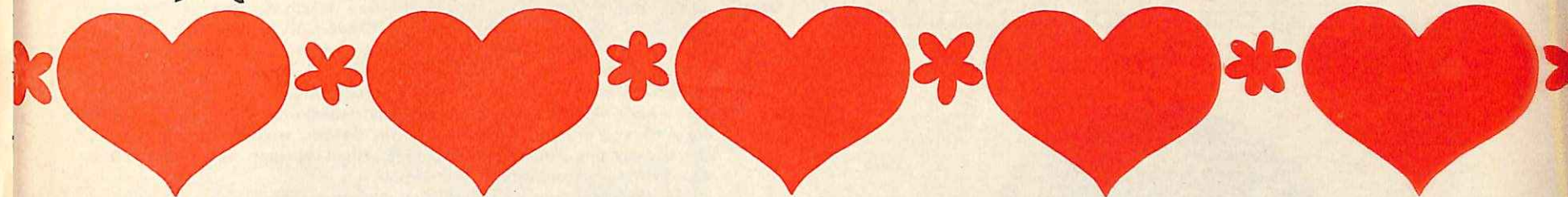
- Η άπουσία νευρικής ισορροπίας είναι μεταδοτική σαν την γρίπη. Για τον λόγο αυτό οι γονείς που πάσχουν από άγχος, πρέπει να απομακρύνουν τα παιδιά τους από κοντά τους, ώσπου να ανακτήσουν την ηρεμία τους. Τα παιδιά είναι υπερευαίσθητα και ιδιαίτερα καλοί δέκτες της νευρικότητας του περιβάλλοντος. Η συμπεριφορά των μεγάλων έχει τεράστια επίδραση στην δική τους κατάσταση.

- Συμπέρασμα: Άγχη, τίκ, μανίες, είναι συμπτώματα, που δεν πρέπει να παραμελούμε. Είναι οι προειδοποιήσεις της άρρώστιας που πλησιάζει. Προσέξτε τις.

Αντρέ Σουμπιράν

και για την κορούλα σας....
ένα φορεμα που δεν τσαλακωνει!..

Πάρετε κάτι που δά τό χαρή
ολόκληρο τόν χρόνο!..
"Ένα φορεματάκι DACRON
πού δέν τσαλακώνει!..
DACRON!.. Πλένεται
άφοβα, στεγνώνει γρή
γορα, έχει τριπλάσια
άντοχη από
όποιοδήποτε άλλο
ύφασμα!.. DACRON!..
Ξεκουράζει την
μητέρα!.. Όμορφαίνει
τό παιδί!..

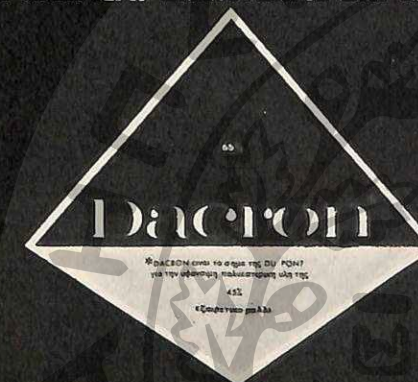
*DACRON είναι τὸ σήμα τῆς
DU PONT γιὰ τὴν ὑφάνσιμη
πολυεστερική ὕλη τῆς.
ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

"Κ. Γ. ΛΑΖΑΡΑΚΗΣ", Α. Ε.
ΥΦΑΣΜΑΤΑ "Γ. Β. ΦΑΡΟΠΟΥΛΟΣ", Α. Ε.
ΠΡΑΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
Φωτογραφίες Studio «'Αλίκη'»

ΝΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ **χρυσάν**

DU PONT ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΑ

ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΖΩΗ... ΧΑΡΙΣ ΣΤΗ ΧΗΜΕΙΑ

Dacron

Νέον!

Είς τὸ πλούσιον χρωματολόγιον τοῦ PALETTE προσετέθησαν τώρα τρεῖς νέοι μοντέρνοι χρωματισμοί

Pearl Grey (No. 311) - Matt Brown (No. 320) - Dark Matt Brown (No. 322)
(Ὁδηγίες ἑλληνιστὶ εὗρισκονται εἰς τὸ κουτί τοῦ σωληναρίου)

Καὶ αὐτοὶ οἱ μοντέρνοι χρωματισμοὶ τοῦ Χρωμο-Σαμπουάν PALETTE λούζουν καὶ ταυτόχρονα χρωματίζουν τὰ μαλλιά. Μετὰ τὸ λούσιμο τὰ μαλλιά σας ἀποκτοῦν νεανικὴ λάμψη. Οἱ γκριζες τρίχες ἐξαφανίζονται καὶ πέρνουν τὴν ὥρα ἐπιθυμητὴ ἀπόχρωσι τοῦ φυσικοῦ χρώματος τῶν μαλλίων σας.

Ζητήσατε καὶ δοκιμάσατε τὸ PALETTE
Θὰ ἰκανοποιηθῆτε ἀπόλυτα καὶ δὰ ἐνδουσιασθῆτε ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα. Τὸ PALETTE εἶναι προϊόν πείρας πολλῶν δεκαετηρίδων τοῦ Ἑργοστασίου

HANS SCHWARZKOPF - HAMBURG
Διεθνῶς ἀνεγνωρισμένου ὡς τοῦ πλέον ἐδικευμένου εἰς τὸν Κόσμον διὰ τὰ εἶδη κομμώσεως.

Χρωμο - Σαμπουάν PALETTE

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: **Cosmetica** Ε.Π.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 ΤΗΛ. 684.926 & 684.235
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 ΤΗΛ. 36.101

Μία καινούργια λέξη ξεπήδησε τώρα τελευταία ἀπὸ τὴν τρέχουσα ζωὴ: Στὴν Ἀμερικὴ γεννήθηκε, στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔφθασε γιὰ τὴν ὥρα: Μεγάνεκρος! Αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ πιὸ πιστὴ μετάφρασις τοῦ Megadeath, ποὺ δοκίμασε τὴν ἀναζητήση κανεὶς στὰ ἀγγλικά. Τὸ νεογεννητὸ τέρας —γιὰ τέρας, ὅχι ἐκφράσεως, ἀλλὰ περιεχομένου, πρόκειται— δὲν πολιτογραφήθηκε ἀκόμα στὴν ἀκαδημαϊκὴ γλῶσσα. Ἀλλὰ, ἤδη κατακτᾷ τὴν πραγματικότητα. Δὲν τὴν ἐπλάσε κανένας διάσημος ποιητὴς ἢ ἀνώνυμος λαϊκὸς τραγουδιστὴς. Εἶναι γέννημα τῶν πυρηνικῶν ἀπλοστασίων τῶν πολεμικῶν ἐπιτελείων.

Μεγάνεκρος σημαίνει: "Ἐνα ἑκατομμύριο νεκροί..."

Ἡ νέα τεχνολογία τῶν πολεμικῶν ὅπλων, δημιουργεῖ τὴν ἀνάγκη μιᾶς νέας ἀριθμητικῆς καὶ νέας ὁρολογίας. Ἀπὸ τὸ 1945 ποὺ πρωτοφάνηκε ἡ ατομικὴ βόμβα, ἀναφάνηκαν καὶ υλοποιήθηκαν ἐπίσημα 220 καινούργιοι βασικοὶ ὅροι στὴν Δύση, χωρὶς νὰ ξέρωμε τί γίνεται στὸ τεχνικὸ λεξιλόγιό τῆς Ἀνατολῆς. Μὲ τὴν βόμβα Χιροσίμα τὰ πράγματα ἦσαν εὐκόλα. Ἐλεγε κατὰ τὴν ἐκτίμησιν 20.000 τόνων τριπλῆς: Εἶναι ἰσχύος 20.000 τόνων τῆς νιτροκυανιδίνης (TNT) καὶ ἔδινε τὴν εἰκόνα τῆς ἐκρηκτικότητάς της. Ἀλλὰ, ὅσο γιγαντώνονταν τὰ πυρηνικὰ ὅπλα, ὅσο γλωσσικὲς ἀπαιτήσεις ἀνέβαιναν, οἱ γλωσσικὲς ἀπαιτήσεις ἀνέβαιναν. Ἡ δύναμις τῆς βόμβας τῶν 300 ἢ 600 χιλιάδων TNT, δὲν μποροῦσε νὰ ἐκφρασθῇ μὲ τὴν γλῶσσα τῆς Χιροσίμας. Ἐπινοήθηκαν οἱ χιλιοτόνοι, ποὺ σημαίνουν: βόμβα τῶν χιλιάδων τόνων. Καὶ δταν στὰ πυρηνικὰ μασιετήρια γεννήθηκαν τὰ θερμοπυρηνικὰ τέρατα, τὰ βλήματα τῶν 10, 20 ἢ 60 ἑκατομμυρίων τόνων, καταφύγαμε στοὺς μεγατόνους. Μεγατόνος εἶναι ἐκρηκτικὴ ἰσχύς ἴση πρὸς 1 ἐκατ. τόνους TNT.

Αὐτὲς οἱ γλωσσολογικὲς ἐπιτεώσεις τῶν πυρηνικῶν ὅπλων, ἀφοροῦν στὴν δύναμή τους. Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ στὰ ἀποτελέσματά τους:

Χρειαζόμεστε καὶ γι' αὐτὰ νέους ὁρους, νέα ἀριθμητικὰ. Θὰ εἶναι ἀστέιο σ' ἕνα θερμοπυρηνικὸ πόλεμο, νὰ ὑπολογίζωμε τοὺς νεκροὺς μὲ τὰ μέτρα καὶ τὶς ἐκφράσεις τῶν προηγουμένων πολέμων.

● Ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος στοίχισε στὴν ἀνθρωπότητα 40 ἑκατομμύρια θύματα (νεκροὶ στὰ πεδία τῶν μαγῶν, ἢ ἀπὸ ἄλλες πολεμικὲς συνέπειες), ποὺ κλιμακώθηκαν ὁμοῦ σὲ τέσσερα χρόνια καὶ τέσσερις μῆνες. Ἀναλογοῦν 26.000 νεκροὶ τὴν ἡμέρα.

● Ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος στοίχισε 92 ἑκατομμύρια ἀνθρώπινες ζωές, ἀπὸ ἄμεσες ἢ ἑμμεσες πολεμικὲς αἰτίες. Ἀναλογοῦν καὶ σ' αὐτὸν 42.000 νεκροὶ τὴν ἡμέρα.

● Ἀλλὰ, ἕνας γενικὸς, θερμοπυρηνικὸς πόλεμος, στὴν πρώτη του κιόλας ἡμέρα, στὶς πρώτες του κιόλας ὥρες, θὰ συσσωρεύσῃ τόσα πτώματα, ποὺ ἡ μέτρησή τους ἔχει ἀνάγκη νέων μονάδων. Καὶ ἐπινοήθηκε ὁ Μεγάνεκρος: Δραματικὸ μνημεῖο τῆς ἐξοντωτικῆς ἰκανότητάς τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ὑπολογισμοὶ ἔχουν γίνε. Ἡ νέα ἀριθμητικὴ μονάδα τοὺς κάνει εὐκόλους. Καὶ τὴν περασμένη μὲν ἡμέρα, φεσκαρίσθηκαν πάλι ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ Ἀμύνης τῆς Ἀμερικῆς, τὸν διάσημο Μακμακάρα, σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες συγκεντρωτικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ πυρηνικὸ δυναμικὸ μικρῶν καὶ μεγάλων δυνάμεων. Καὶ νὰ πῶς καθάρισε τὶς διαστάσεις τῆς καταστροφῆς ποὺ θὰ σπεῖρῃ ὁ θερμοπυρηνικὸς πόλεμος στὴν πρώτη του κιόλας ἡμέρα:

● Μία ἐπίθεση τῆς Ρωσίας μὲ τοὺς 470 διηπειρωτικοὺς πυραύλους (οἱ 130 ἐπὶ πυρηνικῶν ὑποβρυχίων) καὶ τὰ 150 διηπειρωτικὰ βομβαρδιστικὰ τῆς ἀεροπλάνου, κατὰ τῆς Ἀμερικῆς, θὰ προκαλέσῃ: 120 Μεγάνεκρους (= 120.000.000 νεκροὺς) ἂν οἱ Ἡν. Πολιτεῖες δὲν ἔχουν κανένα προστατευτικὸ ἀμυντικὸ σύστημα. 80 Μεγάνεκρους, ἂν προστατεύωνται ἰσχυρῶς (μὲ ἀντιπυρραυλικὸ καὶ ἀντιαεροπορικὸ σύστημα), οἱ 50 κυριότερες πόλεις τῆς.

● Μία ἐπίθεση τῆς Ἀμερικῆς μὲ τοὺς 1446 διηπειρωτικοὺς πυραύλους (οἱ 512 ἐπὶ τῶν 41 πυρηνικῶν τῆς ὑποβρυχίων) καὶ τὰ 650 ἀεροσκάφη τῆς πυρηνικῆς στρατηγικῆς ἀεροπορίας τῆς, κατὰ τῆς Ρωσίας, θὰ προκαλέσῃ: 120 Μεγάνεκρους, ἂν τὸ ρωσικὸ ἔδαφος προστατεύεται πράγματι ἤδη ἀπὸ τὸ ἀντιπυρραυλικὸ σύστημα, ποὺ λέγεται ὅτι ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐγκαθίσταται. 70 Μεγάνεκρους, ἂν τὸ σύστημα αὐτὸ ἀπλωθῇ σὲ 100 - 120 πόλεις, ὅπως προβλέπεται.

● Καὶ οἱ ἀριθμοὶ αὗτοι ἀφοροῦν: στὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ θερμοπυρηνικοῦ πολέμου, μὲ τὰ πυρηνικὰ ὅπλα ποὺ σήμε— γιὰ τὴν ἀκρίβεια, στὰ τέλη τοῦ 1966— κατέχουν οἱ δύο ἀντίδικες καὶ ἀντίζηλες ὑπερδυνάμεις. Ὁ πόλεμος δμως, παρὰ τὰ ἀφανιστικὰ ἀρχικὰ πλῆγματα, θὰ συνεχισθῇ γιὰ ἀπροσδιόριστο, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀσήμερο χρονικὸ διάστημα. Ἐὰς ὅπου ἐξαντλήσῃ τὸ πυρηνικὸ τους δυναμικὸ, οἱ ἀντίπαλοι θὰ καλύψουν μὲ νέα στρώματα πτωμάτων, μὲ νέους Μεγάνεκρους, τὴν γῆ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν θὰ ἐκτραγῇ σήμερα, ἀλλὰ στὸ προσεχές ἢ ἀπώτερο μέλλον, ὁπότε τὰ πυρηνικὰ τους ὅπλαστᾶσι θὰ εἶναι πολὺ ἰσχυρότερα, οἱ Μεγάνεκροι θὰ εἶναι —φεῦ— πολὺ περισσότεροι.

Φτωχοὶ, χιλιοθρηνημένοι, 75.000 νεκροὶ τῆς Χιροσίμας. Ὑπῆρξε τόσο μικρὴ ποσότης, ὅσο μικρὴ ἦταν καὶ ἡ βόμβα ποὺ σὰς νέκρωσε — ἐκεῖνο τὸ ταπεινὸ πρωτόλειο τῶν 20.000 τόνων. Τόσο πολὺ φθιῆν, λοιπόν, ἔχει γίνε ἡ ἀνθρώπινη ζωή;

Πιστεύωμε ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶχε τὴν μικρότερη τιμὴν στὴν ἐποχὴ τοῦ Τζεγγίς Χὰν καὶ τοῦ Ταμερλάνου. Καὶ μόνο τώρα —στὶς μέρες ποὺ ὁ πολιτισμὸς καὶ ὁ οὐμανισμὸς δρῶσκει— στὸ ἀπόγειό τους— ἀνακαλύψαμε ὅτι οἱ τρομεροὶ ἐκεῖνοι ἀφανισταὶ ἦταν ἀγγελοὶ μπροστὰ στοὺς σύγχρονους ἐξουσιαστὰς τῶν ἀνθρωπίνων μαζῶν. Οἱ Μεγάνεκροι μᾶς δίνουν τὸ μέτρο τῆς ὀμῆς περιφρονήσεως πρὸς τὸ ἀνθρώπινο εἶδος. Καὶ δὲν πρόκειται ἀπλῶς γιὰ τὴν καταστρεπτικότητα τῶν τεχνικῶν ἐπινοημάτων τοῦ Χόμο Σάπης τῆς καταστρεπτικότητος τοῦ ἀποκείμενο τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

Ἀπὸ κάθε πλευρᾷ —ἀπὸ Ἀνατολὴ καὶ Δύση— ξετινάζονται οἱ ἐκδηλώσεις ἐνὸς ἀπίθανου κυνισμοῦ.

● Ὁ Μάο Τσέ Τσὺγκ δὴλωσε: «Δὲν μᾶς φοβίσει ὁ πυρηνικὸς πόλεμος. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἂν ἐξοντωθῇ στὴ γῆ, θὰ ἐπὶσχίσουν πολλοὶ Κινέζοι, γιὰ νὰ ἐπιδάλλων τὸ σύστημά τους».

● Ὁ Κρούτσσεφ δὴλωσε: «Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ἐμεῖς δὲν τρέμεμε καὶ τόσο τὸν πυρηνικὸ πόλεμο. Μπορεῖ νὰ πῶσιν θύματα τοῦ πολλοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἡ ἀνθρωπότης δὲν θὰ ἐξαφανισθῇ. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐξαφανισθῇ εἶναι ὁ καπιταλισμὸς».

● Δὲν ὑστερεῖ ὁμοῦ καὶ ἡ Δύση σὲ κυνισμό: Ὁ Ἀμερικανὸς ὑπουργὸς Ἀμύνης, κηρύχθηκε ἐναντίον τοῦ ἀντιπυρραυλικοῦ συστήματος, γιατί ἐνὶ μὲν θὰ περιορίσῃ τὰ θύματα μιᾶς ἐπιθέσεως κατὰ μερικὲς δεκάδες Μεγάνεκρους, ἀλλὰ δὲν παρέχει πλήρη ἀσφάλεια καὶ θὰ στοίχισι 40 δισεκατομμύρια δολάρια! Ἀς σκοταθῶν λοιπὸν 40 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι παραπάνω, γιὰ νὰ ἐξοικονομηθῶν 40 δισεκατομμύρια δολάρια...

Ἐχει, ὁμοῦ, ὑπολογισθῇ ἡ ἀναλογία μεταξὺ πυρηνικῶν πληγμάτων καὶ ἐξοντώσεως ἀνθρώπων;

Ἡ μακάβρια πυρηνικὴ ἀλγεβρα εἶναι σήμερα πολὺ προσημνή. Καὶ ἔχει καταλήξει σὲ μιὰ τρομερὴ ἐξίσωσι:

5 Μεγάτοννοι = 1 Μεγάνεκρος
Ἀλλὰ ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμον, ἕνα πυρηνικὸ δυναμικὸ 40.000 τουλάχιστον μεγατόνων (25.000 μεγατόνων ἡ Ἀμερικὴ, 15.000 μεγατόνων ἡ Ρωσία καὶ ἀπὸ 3 - 5 μεγατόνων ἡ Ἀγγλία, Κίνα, Γαλλία). Ὁ ἀνταρχιστικὸς αὐτὸς ἀριθμὸς σημαίνει ὅτι ἀρκοῦν τὰ συσσωρευμένα σήμερα πυρηνικὰ ἀποθέματα, γιὰ νὰ ἀνατᾶν μέχρις ἐνός, τρεῖς σχεδὸν φορὲς τὸ ἀνθρώπινο εἶδος πάνω στὴ γῆ...

40.000 Μεγάτοννοι = 8.000 Μεγάνεκροι...

Σόλων

καλή σύζυγος καλή μητέρα

Φροντίζει γιὰ
τὴν σωστὴ διατροφή
τοῦ συζύγου καὶ
τῶν παιδιῶν της.
Δὲν λείπουν ποτὲ
ἀπ' τὴν κουζίνα της
τὸ BITAM
καὶ ἡ ΦΥΤΙΝΗ.

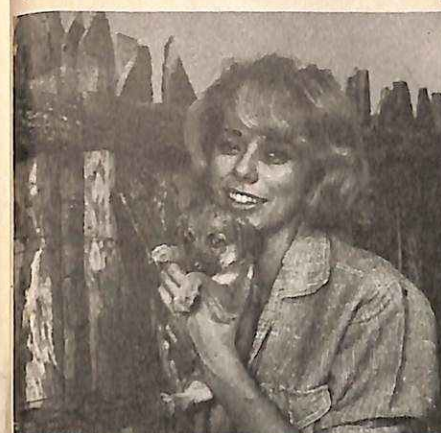
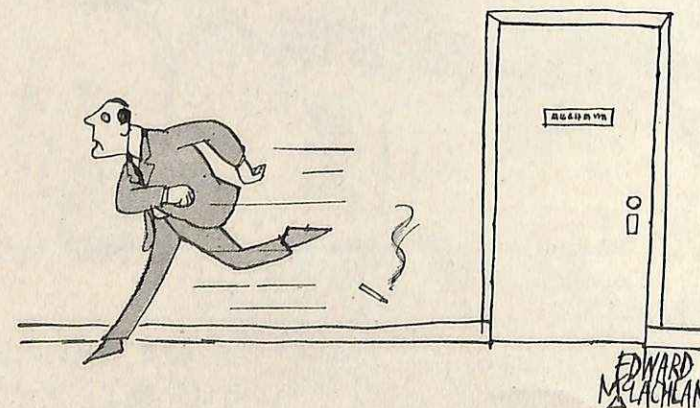
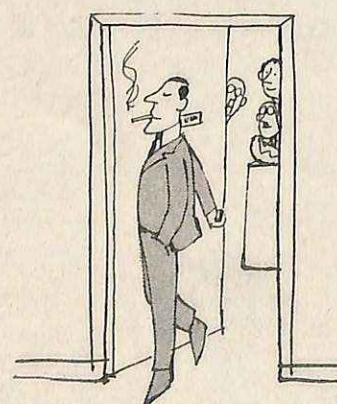
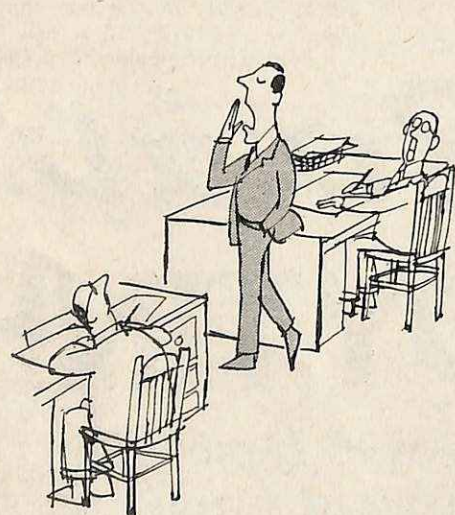
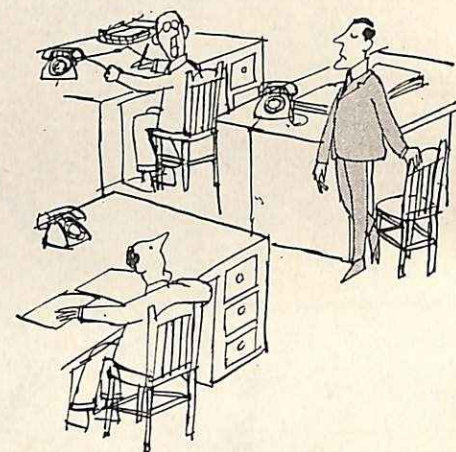
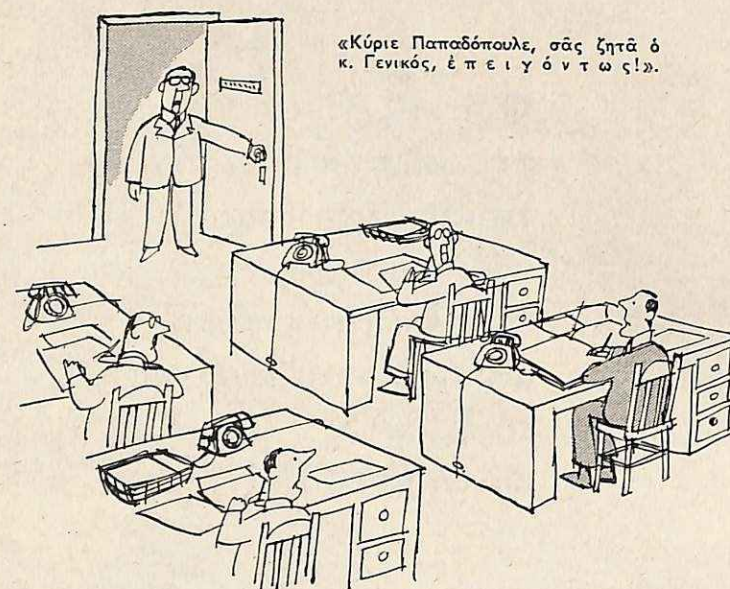

Βιτάμ ΦΥΤΙΝΗ

ἀπὸ ἀγνὸ ἐλαιόλαδο
πλούσια σὲ βιταμίνες
πλούσια σὲ ἀκόρεστα

Εἶναι προϊόντα ἐλαίς

Η ΜΙΡΕ-ΙΓ ΝΤΑΡΚ, από τις νεώτερες και επιτυχημένες σιάρ του γαλλικού κινηματογράφου, αγαπά πολύ τα σκυλιά. Ασχολείται ιδιαίτερα μαζί τους και τα προτιμά για μονιμότερους «συμπρωταγωνιστές» της! Σ' αυτό το τεύχος, πέντε σελίδες (63 - 67) για την κυνοφιλία και τον πιστότερο σύντροφο του ανθρώπου, με θαυμάσιες φωτογραφίες τετραπόδων άστέρων...

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ • ΑΡΙΘ. 598 ΕΤΟΣ ΙΒ' • 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967

Γραφεία: 'Αθήναι, Σωκράτους 57 - 59 (τ.τ. 101). Τηλέφωνα: Διευθύνσεως, 537.988. Συντάξεως, 523.366. Διαχειρίσεως, Διεκπεραιώσεως, 'Αγγελιών Τηλ. 537.611 (10 γραμμάι)

ΕΚΔΟΣΙΣ
«Εκδόσεις Βλάχου - Λούνδρα»
ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
'Ελένη Γ. Βλάχου - Λούνδρα
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΣ: Κ. Ψύχας
ΣΥΜΒΟΛΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ Π. Λαμπριάς

Αρχισυντάκτης: Δ. Παπαναγιώτου.
Αρθρογράφος: Θ. Παπακωνσταντίνου.
Επί της ύλης: Κ. Βεντίκος.

ΣΤΑΚΤΑΙ ΣΤΗΝΕΡΓΑΤΑΙ

Πέτρος 'Αναγνωστόπουλος, Φρέντι Γεωμανός, Θέμος Λαγκαλόπουλος, 'Ελένη Δουκίδου, Βασ. Καζαντζής, Μαρία Καραβία, Μαρία Κοτσαμάνη, 'Αλέξ. Κοττιάς, Ι. Λάμπας, Νικ. Μεταξάς, Μ. Παρασκευαΐδης, Ροζίτα Σάκου, 'Ανδρέας Φαγκιάς, Ι. Χατζηπαγγόνης, Σ. Χατζηγεωργιάδης, Χρ. 'Αλούπης, Στέλ. 'Αρτεμιάδης, Δημήτριος Βόγλης, 'Αγγελόπουλος Βούρβουλης, Ι. Γρίκας, Α. Διαμαντόπουλος, Γ. Δρόσος, Α. Καραμαράς, Θ. Καρής, Ε. Κόλμαν, Α. Κορομηλάς, Α. Λιδωρίκης, Α. Μανώλης, Χρ. Οικονόμου, Γεώργ. Πρεβελάκης, 'Ελένη Χαλκούση, 'Αργίνη Χωρέμ, Κ. Ψαλτίδης, Βαγγέλης Ψυράκης.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΤΗΡΕΣΙΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Νικόλαος Καραμούζης

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Φο. 'Αλτουβάς, 'Ελένη 'Αρβανίτη, Δημ. Δουλαβέρης, Γιάννης Κυριακόπουλος, Μ. Αδάση, Μίκα Ρομανού, 'Ηλ. Σκουλάς.

Προϊστάμενος τυπογραφείου: Δ. Φλώρος ('Οδός Μιλήτου, αριθμός 10, 'Αθήναι)

ΠΟΛΥ ΝΕΟΙ, ΠΟΛΥ ΟΜΟΡΦΟΙ, ΠΟΛΥ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΗΤΑΝ ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ.

Την επομένη, ό κουμπάρος ξανάγινε ύπουργός...

ΜΙΑ χαρούμενη νεανική παρένθεση στην δόξτερη φάση της πολιτικής κρίσεως: Οι γάμοι του κ. Τάσου 'Αδέρωφ και της θίδος "Εφης Μιχαηλίδη, στην 'Αγία Μαρίνα του Θεσίου. Κουμπάροι: ό θεός του γαμβρού κ. Εύαγγελος 'Αδέρωφ και ό κ. Φάνης Δαμασκηνός, συνετάρος του πατέρα της νύφης κ. Βίκτωρος Μιχαηλίδη. Προσκεκλημένοι: πάμπολλοι γνωστοί 'Αθηναίοι και ανάμεσά τους άρκετοί πολιτικοί — ό κ. Κ. Τσάτσος, ό κ. Γρ. Κασσιμάτης, ό κ. Ι. Τούμπας, ό κ. Π. Γαρουφαλιάς, ό κ. Ν. Μάρτης, πού μετά την έκκλησία άντήλλαξαν άπόψεις και κατά την δεξίωση, στην «Μεγάλη Βρεταννία».

Και ξαφνικά τὸ σκηνικὸ ἄλλαξε ριζικά

Το ΠΡΩΤΟ τῆς μοιραίας περασμένης Δευτέρας, εἶχε τηλεφωνήσει στὸν κ. Μαρκεζίνη ὁ κ. Σ. Στεφανόπουλος. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Προοδευτικῶν εἶχε τὴν διαίσθησις ὅτι δὲν διατηροῦσε πλέον πολλές ἐλπίδες μὴ κυβέρνησι «ἐθνικοῦ μετώπου» ἢ «εὐρυτέρως συνεργασίας», ὑπὲρ τῆς συγκροτήσεως τῆς ὁποίας ἐπάλλευν καὶ οἱ δύο τους, συνεπικουρούμενοι καὶ ἀπὸ τὴν «σκληρὴν» πτέρυγα τῆς Ε.Ρ.Ε., πού φρονόυσε ὅτι μὴ «ἐκλογικὴ» κυβέρνησι τῆς Ε.Ρ.Ε. δὲν θὰ ἀπέβαινε ἐπιτυχής. Καὶ τὸ εἶπε στὸν συνομιλητὴ του — «ἐντύπωσί μου εἶναι ὅτι πᾶμε γιὰ Κανελλόπουλο», ἐπρόδρασε περὶ τὸ τέλος τῆς τηλεφωνικῆς τους συνδιαλέξεως. Ὁ κ. Στεφανόπουλος δὲν ἦταν σύμφωνος. Οἱ πληροφορίες του καὶ ἡ δική του ἐντύπωση ἀπὸ τὴν ἐκτίμησι τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τὸν ὡδηγοῦσαν στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποκλείεται κί ἄλλο σχήμα, πλὴν ἀμιγῶς κυβερνήσεως τῆς Ε.Ρ.Ε.

Ἀλλ' ἡ ΦΗΜΗ ἤδη προηγεῖτο τῶν γεγονότων. Καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, πού ἐγνώσθη ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Βασιλέως, κ. Μπίτσιος, εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸν κ. Κανελλόπουλο, ἐνῶ ἀπέφυγε ὁ ἀποσπαστὴς ἀπὸ τὴν κατηγορία τῶν πιθανῶν λύσεων, πού εἶχαν ἤδη ἀπὸ τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου «πεθάνει». Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορίᾳ τὸ Καστρί κατέτασσε καὶ τὰ ἐνδεχόμενα μιάς οἰκουμενικῆς κυβερνήσεως καὶ ἀκόμη μιάς ὑπηρεσιακῆς κυβερνήσεως τῶν 45 ἡμερῶν — γιὰ τὸ Καστρί ὅλες αὐτὲς οἱ λύσεις «εἶχαν πεθάνει» καὶ ἀπέμειναν θεωρητικὰ μόνο: τὸ ἐνδεχόμενο ὑπηρεσιακῆς κυβερνήσεως, πού θὰ παρουσιαζόταν στὴν Βουλὴ γιὰ νὰ ψηφισθῇ τὴν ἀπλὴ ἀναλογικὴ (αὐτὴ ἡ ἀπλὴ ἀναλογικὴ ἀπεδείχθη κυριολεκτικῶς τὸ μαγικὸ ραβδί ἐπὶ πολλοὺς μῆνες...) καὶ πού θὰ κατάρθωνε νὰ τὴν ψηφίσῃ ἂν ἡ σύνθεσί της ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη καὶ στὰ δύο μεγάλα πολιτικὰ κόμματα — καί, ἀκόμη, ἡ πιθανότης κυβερνήσεως «ἐθνικοῦ μετώπου», εἴτε ὑπὸ τὸν κ. Κανελλόπουλο, εἴτε ὑπὸ τὸν κ. Μαρκεζίνη.

Ὁι διαδόσεις πού κυκλοφοροῦσαν ἀπὸ τὸ Καστρί καὶ οἱ ἄλλες φήμες, τίς ὁποῖες ἔθεταν σὲ κυκλοφορίᾳ οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ τορπιλλίσουν ἓνα ἐκκολλητὸν σχήμα Κανελλόπουλου, ἐξελεύρισαν τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ε.Ρ.Ε. Ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ ἀντιδράσῃ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὸ Καστρί, παρ' ὅλα ὅσα ἐφρόντιζε νὰ διοχετεύῃ ὑπὸ μορφὴ «ἐγκύρων πληροφοριῶν», δὲν ἔτρεφε ψευδαισθήσεις. Ἦξε μάλον θετικὰ ὅτι ἡ κατάσταση ὡδηγεῖτο πρὸς κυβέρνησι τῆς Ε.Ρ.Ε., καὶ ὅτι ἂς ἐπέμειναν οἱ προερχόμενες ἀπὸ πηγὲς τοῦ Φ.Δ.Κ. καὶ τοῦ Κόμματος τῶν Προοδευτικῶν φήμες ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κ. Μπίτσιου στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ε.Ρ.Ε., τὴν 10.15' μ.μ. τῆς Κυριακῆς, ἦταν σχετικὴ μὲ τὴν σχεδιαζομένη γιὰ τὴν ἐπόμενη σύσκεψι τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν ὑπὸ τὴν προεδρίᾳ τοῦ Βασιλέως, ἡ ὁποία θὰ ἐπραγματοποιεῖτο, οὔτως ἢ ἄλλως, παρὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου νὰ ἀπόσχῃ. Κατὰ τὴν ἀποψὶ τοῦ Φ.Δ.Κ. καὶ τῶν Προοδευτικῶν: ὁ κ. Μπίτσιος ἐπισκέφθη τὸν κ. Κανελλόπουλο γιὰ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ σύσκεψις αὐτὴ, ἔστω καὶ ἀπόντος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Κ., θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ρ.Ε. ὑπῆρξε ἀμετάπειστος καὶ ἄφησε νὰ διαφανῇ πρὸς τὸν κ. Γ. Παπανδρέου καὶ αὐτὸς μιάς συσκέψεως τὴν ὁποία θεωροῦσε περιττὴ, ἀφοῦ λόγῳ τῆς ἀρνήσεως τοῦ κ. Παπανδρέου εἶχε χάσει τὸν «οἰκουμενικὸν» χαρακτῆρα της. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποψὶ Φ.Δ.Κ. καὶ Προοδευτικῶν, πού δὲν ἔπαισαν μέχρι τῆς ὑστάτης ὥρας νὰ καταπολεμοῦν τὴν ἐκκολλητὴν μονομερὴ λύσιν τῆς Ε.Ρ.Ε.

ΠΑΝΤΩΣ, ἡ περίφημη αὐτὴ σύσκεψις, πού δὲν ἐγίνε ποτέ, ἀπεδείχθη μοιραία (ἀκριβῶς διότι δὲν ἐγίνε!) γιὰ τὴν ροδαία ἐξέλιξιν τῶν πραγμάτων καὶ γιὰ τὴν ὁρκομοσίαν, ἐντὸς εἰκοσαῶρου, κυβερνήσεως ὑπὸ τὴν προεδρίᾳ τοῦ κ. Κανελλόπουλου. Αὐτὴ δὲ ἡ ὁρκομοσία ὑπῆρξε τὸ ἐπιστέγασμα μιάς περιπετειώδους πολιτικῆς τραγωδίας, πού ἀρχισε περίπου τέτοια ἐποχὴ τὸ 1963, μὲ τὴν ὑστά-

τὴ τότε προσπάθεια προσεγγίσεως Ε.Ρ.Ε. - Ε.Κ., διὰ τῶν παρασκηνακῶν συνεννοήσεων πού ἔκαμαν κατ' ἐξουσιοδότησιν ὁ Σ. Βενιζέλος καὶ ὁ κ. Π. Πιπινέλης πρὸς ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος, καὶ πού ὡδηγεῖται τώρα σὲ ἀποφασιστικὴ ἐκκαθάρισι, μὲ τὴς ἐκλογὰς πού ἐγγυᾶται ἡ ἐπανελευθέρωσις τῆς ἐξουσίας Ε.Ρ.Ε. Ὅπως παρατηρεῖ κανεὶς, τὸ καθεστωτικὸ πρόβλημα δὲν χάνει τὴν προνομίον τοῦ θέσι τοῦ στήν πρώτη σειρά τῆς ἐπικαιρότητος, καὶ τότε καὶ τώρα. Διότι καὶ τώρα, μετὰ τὴν ὁρκομοσίαν τῆς κυβερνήσεως Κανελλόπουλου, ἡ Ε.Κ. προσεπάθησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐπιφάνειαν τὰ ἐφαπτόμενα τοῦ καθεστωτικοῦ συνθήματα, πού τὴν ἐκράτησαν ἐν ζωῇ ἐπὶ μιά ἐξαετία, μὲ μικρὰ μόνο διαλείμματα ἀντικαθεστωτικῆς ὑποτονίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων καὶ ἐκινδύνευσε νὰ διαλυθῇ...

Ἄλλωστε, τὸ συμπέρασμα πού συνάγεται ἀπὸ τὰ παραπάνω ἀποτελοῦσε καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπιχείρημα ὅσων, μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Ε.Ρ.Ε., ἀντιτίθεντο τὴν δοθεῖσα λύσις: ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν λύσιν ἡ Ε.Κ. θὰ ἐπανεὐρίσκει στόχους καὶ συνθήματα πού εἶχε χάσει στὸ μεταξύ. Ἐπὶ πλέον, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς Ε.Κ. διεδίδετο προπαγανδιστικὰ ὅτι ὁ κ. Γ. Παπανδρέου, στὶς παραμονὲς τοῦ σχηματισμοῦ τῆς κυβερνήσεως Κανελλόπουλου, ἔλεγε σὲ στενὸ τοῦ κύκλου: ὅτι «ἔτσι κι ἄλλως, οἱ ἐκλογὰς θὰ γίνοντο μὲ βία καὶ νοθεία». Ὁ Παναγιώτης ἐγγυᾶται τὴν μικρότερα βία καὶ νοθείαν. Ὅτι, δηλαδή, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἴδιου τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, μὴ λύσις Κανελλόπουλου θὰ ἀπέβαινε συμφέρουσα γιὰ τὴν Ε.Κ., πράγμα πού συνοψίζεται (κατὰ τὸν κ. Γ. Παπανδρέου) στὸ ἀκόλουθο τρίπτυχο:

1 ΟΤΙ μὴ κυβέρνησι τῆς Ε.Ρ.Ε. θὰ ἐπωμισθῇ πελωρία εὐθύνη καὶ θὰ εὐρεθῇ πρὸ προβλημάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων κτὰ σπᾶσι τὰ μούτρα της — αἰτήματα γιὰ αὐξήσεις μισθῶν, πριμοδοτήσεις κλπ.

2 ΟΤΙ μὲ τὴν ἀνάθεσιν τῆς ἐντολῆς στὴν Ε.Ρ.Ε. ἀναδιδίνει γιὰ τὴν Ε.Κ. τὸ κλίμα τῆς 15ης Ἰουλίου.

3 ΟΤΙ οἱ πιθανότερες βίας καὶ νοθείας εἶναι μικρότερες μὲ μὴ κυβέρνησι Κανελλόπουλου...

Αὐτὰ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος. Ἀπὸ τὸ ἄλλο: ἡ κατάσταση ξεκαθάρισε. Ἡ σύγχυσις, ἡ ρευστότης, ἡ ἀβεβαιότης παρεμερίσθησαν. Μία πολιτικὴ παράταξι εὐρίσκειται τὴν ἐξουσίαν, ἔχοντας πίσω της ἓνα ὁλόκληρο κόμμα — ἄσχετα μὲ τὸ ποσοστὸ πού ἐκπροσωπεῖ ὁ κόσμος αὐτός. Κυβέρνησις ἐκ τῶν πραγμάτων ὑπεύθυνη — κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πρόσφατο ὑπηρεσιακὸ σχήμα, πού γιὰ λογαριασμὸν τὰ δύο μεγάλα κόμματα, πού τὸ ἐστήριζαν, ὅχι μόνον δὲν λογοδοτοῦσαν, ἀλλὰ ἐνίπταν τὰ χέρια τους γιὰ κάθε πράξιν του... Κι ἀκόμη: ἐν συγκρίσει μὲ τὴς προηγούμενες κυβερνήσεις τῶν «ἀπο-

ΕὐΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ στιγμὴν ὁ κ. Σ. Σ. Στεφανόπουλος εἶχε τὴν διαίσθησιν ὅτι ἀποκλείεται νὰ σχηματισθῇ μονομερὴς κυβέρνησις τῆς Ε.Ρ.Ε. Καὶ τὸ μελαγχολικὸν ἔκφρασμα του ἦταν ἀναπόσπαστο, ὅπως φαίνεται καὶ στὴν φωτογραφίαν, σὲ στιγμὴν πού σχολιάζει τὰ τελευταῖα νέα μὲ τὸν πρόεδρο καὶ μὲ τὸν ἀντιπρόεδρο τῆς Βουλῆς...

στατῶν» πού κι αὐτὲς, ἀντλώντας τὴν ὑπόστασιν τους ἀπὸ τὴν Ε.Ρ.Ε. καὶ ἀπὸ τὸ Κόμμα τῶν Προοδευτικῶν, ἐπέμεναν ὅτι ἐφαρμοζοῦν τὴν πολιτικὴν τῆς Ε.Κ... Ὅλα αὐτὰ εἶχαν προκαλέσει ὑπέρμετρη σύγχυσις, ἡ ὁποία ἐμεγάλωνε μὲ τὸν καιρὸ σὲ βαθμὶ πού, λόγῳ συγχύσεως, νὰ ἐπαπειληθῇ ἐκρηξῇ ἀπὸ τὴν μίαν στιγμὴν τὴν ἄλλη. Ἔτσι ἐφθασε ἡ 20ῃ Δεκεμβρίου — μίαν ἡμερομηνίαν πού ἀποτελεῖ σταθμὸν γιὰ τὴν ἀποφασιστικὴν τροπὴν πού ἐπῆραν τὰ πολιτικὰ πράγματα. Ὁ αἰφνιδισμὸς τοῦ κ. Π. Κανελλόπουλου, ὁ ὁποῖος ὅχι μόνον ἀνέτρεψε, ἀλλὰ τὴν πραγματικότητά «ἐξετέλεσε» τὴν κυβέρνησιν Στεφανόπουλου, ἐνεκαίνιασε μίαν νέα περίοδον τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας. Ὁ αἰφνιδισμὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πολλὰς ἐπεκρίθησαν ἐξεδηλώθη, θὰ κριθῇ τελικὰ ἀπὸ τὴν ἐκβασί πού θὰ πάρουν τὰ πράγματα στὸ τέλος τοῦ «κύκλου» — θὰ κριθῇ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ συμφέροντος τῆς Ε.Ρ.Ε., δεδαίως (καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐσωτερικὴν τῆς ὑπόθεσιν), ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ συμφέροντος τοῦ τόπου. Τώρα ἀκόμη εἶναι πρόωρη ἡ κριτικὴ. Ὅχι, λοιπόν, ἀκαδημαϊκὴ κριτικὴ, ἀλλὰ συγκεκριμένως πολιτικὴς θέσεως ἐπὶ τοῦ ἐπιμέρους ζητήματος — αὐτὸ τὸ τελευταῖον, ναί. Καὶ εὐρέθησαν πολλοὶ ἐπικριταὶ τῆς πολιτικῆς πού ἠκολούθησε ὁ κ. Π. Κανελλόπουλος — καὶ μέσα ἀπὸ τὴν Ε.Ρ.Ε. καὶ ἀπὸ τὸ Φ.Δ.Κ. καὶ ἀπὸ τὸ Κόμμα τῶν Προοδευτικῶν. Εἴτε λόγῳ ἀντιθέσεως ἢ καὶ συγκρούσεως διασταυρουμένων συμφερόντων καὶ ἐπιδιώξεων, εἴτε λόγῳ διαφορετικῆς ἐκτιμήσεως τῆς καταστάσεως, ἦταν φυσικὸ νὰ ἀκουσθοῦν ἐπικρίσεις καὶ νὰ ἐκδηλωθοῦν ἀλλεπάλληλες ἀπαιτήσεις ἀλληλοὑπονομιέσεως. Οἱ πολιτικοὶ ἀγῶνες εἶναι σκληροὶ — καὶ μερικὲς φορὲς ἀποβαίνουν ἀδυσώπητοι, ὑπογραμμίζοντας, ὡστόσο, μὴ αὐτὴ τὴν σφοδρότητα δέξινται τοὺς ὁμαλὴν λειτουργίας τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ... Στὴν φάσιν αὐτὴν, τώρα, «ἐκέρδισε» ὁ κ. Κανελλόπουλος. Δυσάρεστο γιὰ τοὺς ἀντιπάλους καὶ ἀντιζήλους του — δυσάρεστο γιὰ ὅσους «ἔχασαν». Ἐκεῖνος «ἐκέρδισε» — ἡ πολιτικὴ του ἐπεκράτησε. Ὁ χρόνος θὰ δεῖξῃ (καὶ μάλλον γρήγορα...) ἂν ἡ πολιτικὴ του ἐπεκράτησε ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ κόμματός του, τῆς παρατάξεως τὴν ὁποία ἀνήκει, τοῦ τόπου — ἢ τὸ ἀντίθετο.

ὍΠΩΣ ἀπὸ τὸ 1961 ἕως τὸ 1965 πρωταγωνιστὴς στὶς πολιτικὰς ἐξελίξεις ὑπῆρξε ὁ κ. Γ. Παπανδρέου, διότι εἶχε ἐκεῖνος τὴν πρωτοβουλίαν τῶν πολιτικῶν ἐνεργειῶν καὶ διότι κατ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο οἱ πολιτικοὶ τοῦ ἀντίπαλου ἔπαιζαν ἐναντὶ τοῦ ρόλου παθητικῶ, ἐπὶ ὅσιν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ κ. Π. Κανελλόπουλου, ἀπὸ τὴν 16 Φεβρουαρίου τοῦ 1965, νὰ παίρῃ τὴν σκυτάλην τῆς πρωτοβουλίας καὶ τοὺς ἀντιπάλους του νὰ αὐτοπεριορίζωνται ἐκεῖνον στὸν παθητικὸν ρόλον. Οἱ «ἐποχές» διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη. Τώρα ἡ πολιτικὴ ζωὴ μῆκε (καλῶς ἢ κακῶς...) σὲ καινούργιον στάδιον. Καὶ ἴσως μόνον ἱστορικὴ πλέον σχέσις (καὶ ὅχι ὁργανικὴ) ἔχουν ὅσα συνέβησαν μὲ τὸν Κανελλόπουλον. Νέα «ἐποχὴ» γιὰ τὸ Κέντρο — ἡ δέξις μετὰ τὴν Ε.Κ. καὶ ἀποστατῶν ὑπέστη σφοδρὴν ἀνταρσίαν. Νέα «ἐποχὴ» γιὰ τὴν Ε.Ρ.Ε. — τὰ τηλεγραφήματα πού ἀντήλασαν ὁ ἴδιος τῆς καὶ τῆς ἀρχηγὸς τῆς σημείωσαν τὴν νέα ἀφετηρίαν. Καὶ ἴσως τὸ τηλεγράφημα τοῦ κ. Κ. Καραμανλῆ εἶχε καὶ εὐρύτερη σημασίαν — τερματίζει, ἴσως, μαζί μὲ τὴν ἀνάθεσιν τῆς ἐντολῆς τῇ Ε.Ρ.Ε., μίαν φάσιν δυσάρεστης στὶς σχέσεις ὁλοκλήρου τῆς Ε.Ρ.Ε. μὲ τὸ Στέμμα. Τὸ ἰσάροστο — ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος: Ἡ δραστικὴ πρότασις περὶ οἰκουμενικῆς «ἐνομιμοποιήσεως» (ἀπὸ πλευρᾶς Στέμματος) τὸ δικαίωμα τῆς Ε.Κ. νὰ διεκδικήσῃ πάλιν τὴν ἐξουσίαν. Νέα «ἐποχὴ» καὶ γιὰ τὸ πολιτικὸν πρόβλημα — μπορεῖ νὰ ἐξαμυνθῇ, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ σημειώσῃ ὑπότροπὴν σὲ δέξις καὶ περιπλοκήν.

Ἡ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τελευταία εἶχε φθάσει στὸ ἔπακρον. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν πραγμάτων ἀπὸ καθε μίαν ἀπὸ τὴς ἀντίπαλας ἕως χθὲς παρατάξεις (ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος Ε.Κ., Ε.Δ.Α. — ἀπὸ τὸ ἄλλο Ε.Ρ.Ε. Φ.Δ.Κ., Προοδευτικοί) ὑπεστηρίχθησαν δύο θεωρίαι περὶ τοῦ πρακτέου. Τελικὰ, στὴν πτέρυγαν Ε.Κ. - Ε.Δ.Α. ἐπεκράτησε ἡ διαλλακτικὴ θεωρία, πού ὑλοποιήθηκε στὴν ἐφαρμογὴν τῆς τακτικῆς τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου καὶ στὸν παραμερισμὸν τῆς γραμμῆς τῆς λεγομένης κεντροαριστερᾶς. Στὴν ἄλλη πτέρυγαν ἐπεκράτησε ἡ θεωρία τοῦ κ. Π. Κανελλόπουλου καὶ παρεμερίσθη ἡ γραμμὴ πού ἐπρέσβευε ὅτι μόνη λύσις ἀποτελοῦσε ἡ συνένωσις τῶν «ἐθνικῶν δυνάμεων», ἀφοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ «λαϊκὸν μέτωπον» εἶχε πλέον πραγματοποιηθῇ στὴν βάση. Οἱ ἀντιδράσεις καὶ στὶς δύο παρατάξεις ἐξεδηλώθησαν μὲ μεγάλη σφοδρότητα — καὶ ἦταν φυσικὸ, ἀφοῦ καὶ στὶς δύο παρατάξεις τὸ χάσμα μετὰ τῶν δύο θεωριῶν χαινε ἀγεφύρωτο, πλασιούμενον καὶ ἀπὸ συνθετικές προσωπικὲς ἀντιθέσεις, καὶ ἀφοῦ τὴν δικαίωσιν τῆς μίας ἢ τῆς ἄλλης γραμμῆς μπορεῖ νὰ προσφέρῃ μόνον ὁ χρόνος.

Νίκος Μεταξᾶς

Ἡ πέδροφα πιάσθηκε στ' ἀγκίσι...

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ἐμφανίσεις τῆς πριγκίπισσας Μαρίας - Βεατρίκης, πρὶν ἀπὸ τὸ «ἀτύχημα». Συνοδὸς τῆς εἶναι ὁ (λίγο) δικηγόρος καὶ (λίγο) ταυρομάχος Βιτοριάνο Βαλένθια...

Ἦταν ἀτύχημα; Ἀπόπειρα αὐτοκτονίας; Ἀπόπειρα δολοφονίας; Σὲ κάθε ὑπόθεση τραυματισμοῦ μιᾶς νόστιμης κοπέλλας, ὑπὸ συνθήκες ὄχι ἐντελῶς ξεκαθαρισμένες, ἡ λαϊκὴ φαντασία κινητοποιεῖται καὶ μὲ τὴν πρόθυμη ἐνίσχυση τοῦ δημοσιογραφικοῦ παράγοντος συνθέτει ἀστραπιαία τὴν ἐφήμερη ρομαντικομυστηριώδη ιστοριούλα, τὴν γεμάτη ἐρωτήματα, ἐκδοχές, ὑποψίες — καὶ κυρίως ἀνακρίβειες. Ὅταν ἡ κοπέλλα συμῆθῃ κατὰ σύμπτωση νὰ προέρχεται ἀπὸ βασιλική (ἢ ἔστω πρῶην βασιλική) οἰκογένεια, τότε τὸ μυθιστόρημα ἀποκτᾷ νέες διαστάσεις, τὸ πεδίο τῆς δημοσιογραφικῆς δραστηριότητος νέες προοπτικές, καὶ ἡ λαϊκὴ φαντασία νέους ὀρίζοντες. Εἶναι νόστιμη κοπέλλα ἡ Μάρια - Βεατρίκη τῆς Σαβοΐας. Εἶναι πριγκίπισσα, ἀφοῦ ὁ πατέρας τῆς Οὐμβέρτος διετέλεσε παλαιότερα βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας. Τραυματίσθηκε μιὰ νύχτα ἀπὸ σφαῖρα στὸ στήθος, κανεὶς δὲν ξέρει πῶς ἀκριβῶς. Ἄν σ' αὐτὰ προστεθοῦν λίγη δόση «γλυκειᾶς ζωῆς» καὶ δυὸ - τρία πρόσωπα γνωστά στὴν κοσμικὴ Εὐρώπῃ, τὰ στοιχεῖα εἶναι (ὑπερ)άρκετὰ γιὰ τὴν σύνθεση τοῦ ἀναγνώσματος, πού τις ἡμέρες αὐτὲς ἀπλώνεται σὰν ποτάμι στὸν διεθνὲς τύπο.

Αὐτὸ πού ἀκούτε, συνέβη στὴν Μαδρίτη, θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ὁ τίτλος τοῦ ἐπικαιροῦ ἰσπανικοῦ τραγουδιοῦ. Στὶς 18 Μαρτίου, λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἕνας κρότος πιστολιάς ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἕκτο πάτωμα μιᾶς πολυτελοῦς πολυκατοικίας, στὴν Ἀβενίντα ντὲλ Τζενεραλίσμο, ἀριθμὸς 60. Καὶ λίγη ὥρα ἀργότερα μετεφέρετο στὴ φρενολογικὴ κλινικὴ τοῦ διασήμου νευροψυχιάτρου Λοπέζ Ἰμπὸρ ἡ πριγκίπισσα Μάρια - Βεατρίκη τῆς Σαβοΐας μὲ μιὰ σφαῖρα στὸν πνεύμονα. Τὴν πριγκίπισσα συνώδευε ἡ γραμματεὺς τῆς Σερένα Κρότσι.

Φρενολογικὴ κλινικὴ; Κατὰ παγία παράδοση, τοὺς τραυματισμένους περιποιούνται οἱ χειρουργοί, ὄχι οἱ ψυχίατροι. Στὴν προκειμένη, ὡστόσο, περίπτωσιν, ὁ νευροψυχίατρος Λοπέζ Ἰμπὸρ διέθετε τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶναι στενὸς οἰκογενειακὸς φίλος τῆς πριγκίπισσας, τόσο στενός, μάλιστα, ὥστε οἱ κακὲς γλώσσες νὰ ἔχουν κατὰ καιροὺς ψιθυρίσει πῶς ἡ πριγκίπισσα «κάτι ἄλλο» πρέπει νὰ εἶχε μ' αὐτὸν ἢ (τουλάχιστον) μὲ τὸν ὥραϊο 25χρονο γιό του. Ἦταν, λοιπόν, φανερό, πῶς ἐλέω φίλας καὶ μόνον ὁ νευροψυχίατρος γινόταν ἀρμόδιος γιὰ τὶς τραυματικὲς καταστάσεις. Γιατὶ ἡ Μάρια - Βεατρίκη ἤθελε μὲ κάθε θυσία ν' ἀποφύγῃ τὸν θόρυβο καὶ τὸ σκάνδαλο γύρω ἀπὸ τὴν αἰματηρὴ νυκτερινὴ περιπέτειά της, ν' ἀποφύγῃ νὰ δώσῃ ὅποια-δήποτε ἐξήγησιν, εἴτε ὑπὸ τὰ πυρὰ τῆς ἀδιακρίσιας τοῦ κόσμου, εἴτε ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν.

Δὲν εἶχε κάνει λάθος στὴ διεύθυνσιν. Ἀκόμη σήμερα, τόσον καιρὸ μετὰ τὸ συμβάν,

ἡ κλινικὴ Ἰμπὸρ ἐξακολουθεῖ νὰ συμπεριφέρεται σὰν τάφος ἐχεμυθείας, φυλάγοντας ζηλότυπα κάθε πληροφορία ἢ λεπτομέρεια πέρα ἀπὸ τὴν ἐπίσημὴ ἐκδοχή. Καὶ ἡ ἐπίσημὴ ἐκδοχή εἶναι πῶς ἡ πριγκίπισσα Μάρια - Βεατρίκη τραυματίστηκε μόνη της (ἀτύχημα), τὴν ὥρα πού καθάριζε στὸ διαμέρισμά της τὸ φοινικὸ πιστόλι.

Μὰ τί εἶναι αὐτὰ πού λέτε; Ἐχετε ἀκούσει πολλὰς πριγκίπισσες νὰ καθαρίζουν πιστόλια τὶς μεταμεσονύκτιες ὥρες;» ρώτησαν οἱ δημοσιογράφοι τῆς Σερένα Κρότσι. Καὶ ἡ πιστὴ γραμματεὺς ἀπάντησε μὲ ἀπόγνωση: «Νὰ εἰσάστε καλοὶ, νὰ εἰσάστε εὐγενεῖς. Μὴ θέλετε νὰ καταστρέψετε τὴν καλὴ φήμῃ τῆς πριγκίπισσας. Τὰ πράγματα ἐγίναν ὅπως σὰς τὰ λέω».

Ἡ συγκινητικὴ ἀφοσίωσιν τῆς Σερένα δὲν στάθηκε (φυσικὰ) ἱκανὴ νὰ συγκινήσῃ τοὺς κυνηγοὺς τῆς δημοσιογραφικῆς ἐπιτυχίας. Ὅλες οἱ πιθανὲς καὶ ἀπίθανες πηγὲς πληροφοριῶν ἐρευνήθηκαν, ἐξονυχίστηκαν, διασταυρώθηκαν, ἀξιοποιήθηκαν. Κι ἀπὸ τὴν μελέτῃ τοὺς ἀναδύθηκαν τὸ ψυχολογικὸ πορτραῖτο τῆς Μαρίας - Βεατρίκης, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς της, οἱ συνήθειές της, τὰ ὄνόματα τῶν φίλων της, ἡ ἀναπαράστασις τῆς νυκτερινῆς σκηνῆς πού κατέληξε στὸν τραυματισμὸ της. Μιὰ λεπτομέρεια: οὔτε ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐτόκλητους ἀνακριτὰς δὲν παραδέχθηκε τὴν ἐπίσημὴ ἐκδοχὴ τοῦ τυχαίου τραυματισμοῦ ὡς ἀληθινή. Ἄλλοι ἔγραψαν πῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας λόγω ἐρωτικῆς ἀπογοητεύσεως· ἄλλοι —ἀκόμη χειρότερα— πῶς ἡ

ΣΤὴν ΚΛΙΝΙΚΗ τοῦ Λοπέζ Ἰμπὸρ, ὄχι ὡς ἀσθενής, ἀλλὰ κατὰ τὴν περίοδον πού συχνάζει ἐκεῖ ὡς μαθητευόμενὴ νοσοκόμος. Διψοῦσε γιὰ κάποιο ὕψηλὸ ἢ λαμπρὸ προορισμό...

ΚΑΙ ΟΜΩΣ, κάτω ἀπὸ τὴν φωτεινὴ ἐπιφάνεια τῆς ἀνέμελης ζωῆς, κρύβεται κάποιο δράμα — θὰ ἔλεγε ἕνας φωτογνομιστής, μελετώντας τὸ στιγμιότυπον αὐτὸ πού δῆκε πρὶν ἀπὸ τὸν τραυματισμό...

πριγκίπισσα είχε πυροβοληθή από κάποιον υποψήφιο δολοφόνο της.

Ἀλήθεια, νὰ θέλησε ἀραγε νὰ θερμάσει τὴν ζωὴ της, ἡ Μαρία - Βεατρίκη; «Ὁχι, ἀποκλείεται, δὲν ἦταν τέτοιος τύπος», λένε ὅσοι τὴν ἐγνώριζαν, ἢ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ὅσοι πιστεύουν ὅτι τὴν ἐγνώριζαν. Μιὰ κοπέλλα εὐθυμῆ, ζωηρή, χωρὶς προκαταλήψεις καὶ συμπλέγματα, χωρὶς οικονομικὰ προβλήματα, χωρὶς δισταγμούς, στὴν ἀναζήτησιν τῆς καθημερινῆς χαρᾶς, μιὰ κοπέλλα μὲ φιλοδοξίες, μὲ ὄνειρα, μὲ κέφι γιὰ τὴν ζωὴ, γιὰ ποῖο λόγο θ' ἄρπαζε ξαφνικὰ τὸ πιστόλι καὶ θὰ τὸ ἔστρεφε ἐναντίον της; Μήπως κανένας ἀτυχὸς ἔρως; Μὰ οἱ ἔρωτες τῆς Μαρίας - Βεατρίκης ἦταν ὅλοι «ἀτυχοί», ὑπὸ τὴν ἐννοια πὼς κανένας τους δὲν κατέληξε σὲ γάμο, ἀλλὰ καὶ ὅλοι «τυχεροί», ὑπὸ τὴν ἐννοια πὼς μὲ τοὺς κατὰ καιροὺς εὐνοούμενους της ἡ πριγκίπισσα περνούσε ὥρες γεμάτες ξεγνοιασιά καὶ εὐθυμία — θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ εὐτυχία, ἂν ἡ λέξις αὕτη χρειαζόταν μόνο τὸ στοιχεῖο τοῦ στιγμιαίου καὶ ὅχι τοῦ διαρκούς γιὰ νὰ καλύψῃ τὴς ἀπαιτήσεις τῆς σημασίας της.

Μήπως τότε ὑπῆρξε κάποιος ἄλλος ποὺ θέλησε νὰ κἀνὲν τὸ γέλιο νὰ παγώσῃ γιὰ πάντα στὰ χεῖλη τῆς χαρούμενης νέας; Μὰ ποῖός; Βέβαια οἱ συντροφίες τῆς Μαρίας - Βεατρίκης δὲν ἦταν πάντα ὑποδειγματικές, συνέβη μάλιστα μερικὲς φορές ν' ἀναφέρονται καὶ σὰν ὑποδείγματα κακῆς ἐπιλογῆς ἐκ μέρους ἐνὸς προσώπου ἄξιου γιὰ κατὰ καλὺτερο. Ἀλλὰ, πόλι, παρέα καὶ μὲ δολοφόνους! Μιὰ κοπέλλα νέα, νόστιμη, ἐξυπνη, μορφωμένη, πλούσια... Γιατί;

Εἰκονοὶ ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν ἐκδοχὴ τῆς ἀπώτερης δολοφονίας παραθέτουν ὠριμένα στοιχεία καὶ ἐπιχειρήματα ποὺ φαίνονται στ' ἀλήθεια ἐντυπωσιακά. Ἄν π.χ. ἡ πιστὴ γραμματεὺς ἐπιμένει πὼς ἡ πριγκίπισσα καθάριζε τὸ πιστόλι, αὐτοὶ ἐπιστρατεύουν τοὺς γείτονες τῆς Ἀδενίνα ντὲλ Τζενεραλίσσιμο, οἱ ὁποῖοι δεβαίνουν ὅτι τὸ θράδυ ἐκεῖνο δύο ἄνδρες (πιθανὸν καὶ τρεῖς) ἀνέβηκαν στὸν ἔκτο ὄροφο τοῦ ἀριθμοῦ 60. Οἱ ἴδιοι γείτονες ἰσχυρίζονται ἐπίσης ὅτι στὸ διαμέρισμα τοῦ ἔκτου ὀρόφου γινόνταν γλέντι — μιὰ ὑπερτίρια μάλιστα θυμάται πὼς «ὁ θόρυβος ἦταν τόσο, ὥστε σὲ μιὰ στιγμή ἡ κυρία μου θέλησε νὰ μὲ στείλῃ νὰ τοὺς κάνω παρατήρησιν». Αὐτονόητο εἶναι πὼς σ' ἓνα σπίτι ποὺ διασκεδάζουν, πολὺ

▲ ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ διάστημα ποὺ χωρίζει τὶς τρεῖς αὐτὲς φωτογραφίες εἶναι ἐλάχιστο. Καὶ οἱ τρεῖς εἶναι τῶν τελευταίων ἡμερῶν πρὶν ἀπὸ τὸν μυστηριώδη τραυματισμό. Ὡστόσο, θὰ μπορούσε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ἀνήκουν σὲ ἄλλο πρόσωπο. Γιατί, ποιά σχέση ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν σχεδὸν τσακισμένη κυρία τῆς κάποιας ἡλικίας ποὺ γεμίζει μόνη της (ἄνω δεξιὰ) τὸ ποτήρι, καὶ στὴν χαμογελαστὴ κοπέλλα (ἄνω), ποὺ κάθεται στὰ καπούλια τοῦ γαϊδάρου πίσω ἀπὸ τὸν Βιτοριάνο ἢ στὴν μαχητικὴ ταυρομάχο (δεξιὰ), ποὺ πάλι μὲ τὸν Βιτοριάνο προσπαθεῖ νὰ ἐξερεθίσῃ ἓνα κάπως θλιβερό ταυράκι;

σπάνια ἡ οἰκοδέσποινα διαλέγει τὴν ὥρα ἀκριβῶς τῆς διασκεδάσεως γιὰ νὰ καθαρῇ τὸ πιστόλι της.

Ἐπειτα, οἱ γείτονες εἶπαν καὶ κάτι ἄλλο: Πὼς μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ μετέφερε τὴν Μαρία - Βεατρίκη στὴν κλινικὴ, μετὰ τὸν πυροβολισμό, δὲν βρισκόταν μόνον ἡ γραμματεὺς της, ἀλλὰ καὶ ἓνας ψηλὸς, μεσόκοπος κύριος μὲ μαῦρο μούσι. Ἐρευνώντας τὸν κατάλογο τῶν στενωτέρων γνωριμιῶν της, οἱ δημοσιογράφοι γρήγορα συνέπεραν πὼς ὁ κύριος αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν πασίγνωστο Δὸν Χαίμ ντὲ Μόρα ὁ Ἀραγκόν, τὸν ἐπιλεγόμενο «Φαμπιόλο», ἀδελφὸ τῆς βασιλίσσας Φαμπιόλας τοῦ Βελγίου. Ἐσπευσαν νὰ τὸν συναντήσουν καὶ — ὦ, ἐκπληξη! — τὸν βρήκαν μὲ τὸ ἓνα χερὶ τυλιγμένο σ' ἐπιδέσμους καὶ κρεμασμένο ἀπὸ τὸν λαιμό.

— Ἐχετε καμμιά σχέση μὲ τὸν τραυματισμό τῆς πριγκίπισσας; ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτησις.

— Ὁχι, δὲν ἀνακατεύτηκα.

— Τί ἔπαθε τὸ χερὶ σας;

— Εἶχα πᾶει νὰ δῶ τὴ μάνα μου στὸ Φουέντε ντὲλ Φρέσκο. Στὸν κῆπο τριγύριζαν τὰ σκυλιά της. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ χύμηξε ἀπάνω μου καὶ μοῦ ἔκανε τὸ μπράτσο κομμάτι.

— Ὡστε δὲν ἔχετε ἰδέα γιὰ τὸν τραυματισμό τῆς πριγκίπισσας;

— Ὁχι.

Λίγο ἀργότερα γινόνταν γνωστὸ πὼς τὰ μόνα σκυλιά ποὺ ἔχει ἡ κόμισσα ντὲ Μόρα εἶναι δύο λιλιπούτεια τσιάνου - τσιάνου, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ πρὸ ἐτῶν ὁ Ξαβιὲ Κούγκατ καὶ ἡ Ἀμνη Λέην συνήθιζαν ν' ἀποθέτουν στὸν σβέρκο τους. Τέτοιο ἦταν τὸ ζῶο ποὺ εἶχε κάνει κομμάτι τὸ μπράτσο τοῦ Δὸν Χαίμ...

Ἀλλὰ ἡ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα ἐπεξετάθη καὶ στὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ οἱ γείτονες εἶδαν ν' ἀνεβαίνουν στὸ διαμέρισμα τῆς Μαρίας - Βεατρίκης τὸ μοιραῖο θράδυ. Καί, σύμφωνα πάντοτε μὲ τὶς πληροφορίες γιὰ τὰ χαρακτηριστικά του, δὲν ἄργησαν νὰ τ' αὐτίσουν μὲ τὸν Χουάν Λουίς Μάθιους, ἓνα νεαρὸ πλάι - μὲ τοῦ τῆς Μαδρίτης, λίγο ζωγράφου, λίγο ταυρομάχο, λί-

γο διανοούμενο καὶ πολὺ γλεντζέ, πολὺ γυναικονηγὸ, πολὺ ἐπικίνδυνον.

Ὁ Μάθιους δὲν ἀνακαλύφθηκε, παρὰ ὕστερα ἀπὸ πέντε ἡμέρες. Καὶ ὅχι ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν αστυνομία, ποὺ τὸν ἐκάλεσε νὰ τὴν διαφωτίσῃ σχετικὰ μὲ τὶς φήμες ποὺ εἶχαν δεῖ τὸ φῶς στὶς στήλες τοῦ τύπου. Λέγεται, πὼς ὁ «ἐπικίνδυνος Μάθιους» κατάρθωσε ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὴν βραδιά τοῦ τραυματισμοῦ τῆς πριγκίπισσας βρισκόταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Μαδρίτη, στὴν Γενεύη. Ἀλήθεια; Ψέματα; Ἀγνωστο.

Εἰκονοὶ ποὺ προσπαθοῦν σήμερα νὰ σκιαγραφήσουν τὸ ψυχολογικὸ πορτραῖτο τῆς Μαρίας - Βεατρίκης φαίνονται νὰ συμφωνοῦν στὴν διαπίστωση, πὼς ἡ κοπέλλα αὕτη φλεγόταν ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ κἀνὲν κάτι στὴν ζωὴ της, κάτι περισσότερο ἀπὸ τὰ γλέντια στὰ νυκτερινὰ κέντρα μὲ τὴν συντροφία περιέργων τύπων. Ἦταν ἄτομο κυκλοθυμικὸ, ποὺ ἐνθουσιαζόταν καὶ ἀπογοιευόταν, χαίροταν καὶ λυπόταν, μὲ τὴν ἴδια πάντα εὐκολία. «Ἐγὼ εἶμαι γεννημένη γιὰ δύο δουλειές, εἶχε πῆ κάποτε. Ἡ γιὰ κόδερ - γκέρλ ἢ γιὰ στάρ.

Πάντως γιὰ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες ποὺ μιλάει ὁλος ὁ κόσμος».

Δὲν δοκίμασε ποτὲ νὰ γίνῃ κόδερ - γκέρλ, ἀλλὰ δοκίμασε νὰ γίνῃ στάρ. Καὶ δὲν τὰ κατάφερε. Μετὰ δάλθηκε νὰ γράψῃ ποιήματα — εἶχε συλλάβῃ τὴν ἰδέα νὰ δώσῃ ἓνα ρεσιτὰλ ποιήσεως γιὰ νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἴδια τὸ ἔργο της στὸ κοινὸ. Ἐπειτα ἀπευθύνθηκε σ' ἓνα περιοδικό, προτείνοντάς του τὴ σκιαγράφῃ πορτραίτων προσωπικοτήτων, ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς διεθνούς ἀριστοκρατίας ποὺ εἶχε γνωρίσει καὶ συναναστραφῇ. Ὑστερα ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ τὸ ἐντυπο ἐκεῖνο ποὺ θὰ δεχόταν νὰ τὴν στείλῃ ὡς ἀπεσταλμένη στὸ Βιετνάμ. «Μιὰ πριγκίπισσα στὸν πόλεμο», ὡραίος τίτλος γιὰ νὰ προσελκυθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινού. Ὁραῖος, ἀλλὰ δυστυχῶς κανένας ἀρχισυντάκτης δὲν φαινόταν πρόθυμος νὰ καταλάβῃ τὸ συμφέρον τοῦ περιοδικοῦ του. Ἐτσι ἡ πριγκίπισσα στράφηκε πρὸς ἄλλες κατεχθύνσεις καὶ γιὰ ἓνα διάστημα πῆγε ὡς νοσοκόμος στὴν ψυχιατρικὴ κλινικὴ τοῦ φίλου της Λοπέζ Ἰμπόρ. Ἦθελε ἀκόμη νὰ γίνῃ ταυρομάχος καὶ νὰ ἐμφανισθῇ στὴν ἀρένα, ἤθελε νὰ γίνῃ σχεδιάστρια μόδας, ἤθελε...

Η ΠΕΣΤΡΟΦΑ ΠΙΑΣΘΗΚΕ ΣΤ' ΑΓΚΙΣΤΡΙ...

Ἀπ' ὅλα ὅσα ἤθελε, τὸ μόνο ποὺ πέτυχε ἦταν νὰ περάσῃ τὴν ζωὴ της μὲ ἀδιάκοπα γλέντια. Γλέντια μὲ ἀριστοκράτες καὶ μὲ γεγιμένες, γλέντια μὲ διανοούμενους καὶ μὲ πλάι - μπόους, γλέντια συχνά, καθημερινά, ποὺ κρατοῦσαν ὡς τὶς πρωινὲς ὥρες. Ἰσως αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ «πέτυχε» νὰ ὑπῆρξε καὶ ἡ μόνη (ἀλλὰ ἐπαρκὴς) αἰτιολογία τῆς ἀποτυχίας σ' ὅλα τ' ἄλλα.

Καὶ οἱ ἔρωτες; Συχνὰ τὸ ὄνομά της ἀναφερόταν δίπλα σὲ κάποιο ἀνδρικό ὄνομα, συχνὰ φωτογραφίες στὸν διεθνή τύπο τὴν εἰδειχναν πιασμένη ἀπὸ τὸ μπράτσο κάποιου ἐφήμερου συνοδοῦ. Φλογερό, ὀρμητικὸ, ἀσυγκράτητο μεσογειακὸ ταμπέραμένο, ἡ Μαρία - Βεατρίκη οὐδέποτε θεώρησε ὡς ἐμπόδιο τὴν καταγωγὴ της ἢ τὴν κοινωνικὴ της θέσι, ὅταν ἡ καμπάνα τοῦ ἔρωτα χτυποῦσε γι' αὐτή.

Παλαιότερα, στὸ Μιλάνο, εἶχε συνδεθῇ αἰσθηματικὰ μὲ τοὺς νεαροὺς Τζάκι Τζέτι καὶ Τζόρτζιο Γκουλιελμόνε. Ἐπειτα, στὴν Κιανή Ἀκτὴ, μὲ τὸν Βαλέριο Μαϊέρα, ἰδιοκτήτη ἐνὸς κιάμπ. Ἀπὸ πέρυσιν, στὴν Μαδρίτη, μὲ τὸν Φερνάντο ντὲ Μοντελλάνο, μαρκήσιο τῆς Κούδας (ὑπ' ἀριθ. 1 ἰ-)

Η Μαρία - Βεατρίκη και ο Βικτοριάνο περιδιαβάζουν στο Παρίσι σαν ένα εύτυχισμένο ζευγάρι. Ο Ισπανός γόης ήταν ο πιο τακτικός συνοδός της πριγκίπισσας τον τελευταίο καιρό και οι «κακές γλώσσες», που γνωρίζουν συνήθως τα πάντα, ισχυρίζονται πως η Μαρία - Βεατρίκη ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του.

σπανό θαυμαστή της Σοράγιας), με τον χορευτή Αντόνιο, με τον Δον Άλφονσο των Βουρβόνων και, τελευταία, με τον δικηγόρο - ταυρομάχο Βικτοριάνο Βαλένθια. Την γοητεία του Βαλένθια φέρει η έκδοσή ως υπεύθυνη για το νυκτερινό αίματηρό επεισόδιο.

«Τραγωδία γιέ - γιέ» χαρακτήρισαν μερικές εφημερίδες τον τραυματισμό της Μαρίας - Βεατρίκης. Και, πραγματικά, υπάρχουν και τα δυο στοιχεία. «Αλλωστε, η ίδια η πριγκίπισσα, με το ελκρινές χιούμορ της, δεν δίσταζε να χαρακτηρίσει τον έαυτό της ως «ένα είδος Κλεοπάτρας γιέ - γιέ».

Το χιούμορ της Μαρίας - Βεατρίκης γινόταν αμέσως συμπαθητικό, σ' όποιον την πλησίαζε, χάρις στην απλή και καλόκαρδη φιλοσοφία του. Κάποτε την ρώτησαν γιατί δγαίνει συνεχώς έξω με ώριους νέους, κ' εκείνη απάντησε: «Μά τι είμαι, καμιά πριγκίπισσα παλαιού τύπου, από αυτές που έμεναν κατάκλειστες, περιμένοντας να τους δώσουν για σύζυγο ένα τύπο που δεν είχαν ξαναδεί στην ζωή τους;». Και μία άλλη φορά, που ένας φίλος της την ρώτησε γιατί δεν παντρεύεται: «Ο έαυτός μου μου θυμίζει πέστροφα. Οι ψαράδες όλο και νομίζουν ότι τσίμπησε, αλλά, μόλις τραβήξουν το άγκιστρο, αυτή το σκάει και χάνεται». Στην ερώτηση αν ήταν ευχαριστημένη από την ζωή της, απαντούσε: «Αρκεί να σάς πω πως θα επιθυμούσα να ζω στην Αύλη του Βασιλέως - Ηλίου, ενώ τώρα είμαι καταδικασμένη να κινούμαι στην σκιά».

Απελευθερωμένη από τα δεσμά της συμβατικής κότης, συνέβη αρκετές φορές να κάνει πράγματα που ωδήγησαν το όνομά της στις στήλες των εφημερίδων, υπό πνεύμα όχι και τόσο ευμενές. Παραδείγματος χάριν, τότε που σ' ένα νυκτερινό κέντρο της Μαδρίτης, κατά τις τέσσερις το πρωί, πέταξε το φόρεμά της, φόρεσε το φουστάνι μιάς τσιγγάνας και, ανεβασμένη στο τραπέζι της συντροφιάς της, χόρεψε το πατροπαράδοτο (για τους Ισπανούς, όχι για τους Ιταλούς...) φλαμένκο. «Η, την άλλη φορά, στο μπάρ «Γκίχον», που κάποιος μεθυσμένος καρφοκόμος και γενειοφόρος φίλος της είπε σε κάποιον άλλο: «Μέ έχεις αξία να σπάσω

στο ξύλο μία πριγκίπισσα;» και, χωρίς να περιμένη απάντηση, άρμησε επάνω στην Μαρία - Βεατρίκη και της έδωσε πέντε - ξηή αστραπιαία χαστούκια...

Με τον Βικτοριάνο Βαλένθια, τον τελευταίο από τους φίλους της, οι σχέσεις τους ήταν κάπως καλύτερες επίπεδου. Ο δικηγόρος - ταυρομάχος της φέρθηκε με αμέτρητη και την προσκάλεσε στο ανδραλουσιανό κτήμα του, όπου συχνά άργωναν «μπεθερράντες», δηλαδή οικιακές ταυρομαχίες, κατά τις οποίες οι μαθητευόμενοι (και οι μαθητευόμενες) μπορούν ακινδύνως να σκοτώσουν μικρούς ταύρους, τέκνα των φοβερών βετεράνων της άρένας. Η Μαρία - Βεατρίκη έβριζε έτσι τον ιδεώδη συνδυασμό του τερπνού μετά το άφελιμο, δηλαδή, τον έρωτα και μαζί την εκπαίδευση σ' ένα είδος όπου φιλοδοξούσε να διαπρέψει.

Τώρα, μετά τον τραυματισμό της, το πιθανότερο είναι πως τερματίζεται και ο έρωσ και η εκπαίδευση.

Με την ευκαιρία του «συμβάντος», οι Ιταλοί συζητούν αυτές τις ημέρες όχι μόνον για την τραυματισμένη πριγκίπισσα και την ζωή της, αλλά και για την ζωή ολόκληρης της πρώην βασιλικής οικογένειας της Ιταλίας, που με την επίκειστη διαθήκη μπορεί να χαρακτηριστεί ως παράξενη.

Πραγματικά, από το δημοψήφισμα του 1946 (που καθιέρωσε στην Ιταλία το πολίτευμα της δημοκρατίας) έως σήμερα, ο όικος της Σαβοΐας έχει καταρρώσει να διαλυθεί «εις τα έξ ων συνετέθη», έτσι ώστε στην οικογένεια, που κάποτε πήρε ένδοξη τον δρόμο της εξορίας, να μην υπάρχει πια ούτε ένα μέλος που να ζή μαζί με άλλο.

● Ο βασιλέας Ουμβέρτος, 63 ετών, έχει διαλέξει ως τόπο κατοικίας του την πορτογαλική πόλη Κασκάις. Παρ' όλο που υπάρχει στην Ιταλία ένα μοναρχικό κόμμα, αγωνιζόμενο για την άποκατάστασή του στον θρόνο, ο Ουμβέρτος απέφυγε πάντα έπιμελώς να αναμιχθεί στα πολιτικά προβλήματα της πατρίδας του. Ασχολείται με το εμπόριο και μόλις τελευταία γύρισε από ένα μεγά-

λο ταξίδι στην Όνδουρα, τον Παναμά και τις Ηνωμένες Πολιτείες.

● Η βασίλισσα Μαρία - Ζοζέ, 61 ετών, μένει στο Μερλένς της Έλβετίας, όπου ασχολείται με την συγγραφή ιστορικών διδλίων.

● Ο διάδοχος Βίκτωρ - Έμμανουήλ, 30 ετών, κατοικεί στην Γενεύη, όπου από το 1961 συνδέεται αισθηματικά με την Μαρίνα Ντόρια, χωρίς ωστόσο να αποφασίζει να την παντρευθεί.

● Η πριγκίπισσα Μαρία - Πία, 32 ετών, κατοικεί στις Βερσαλλίες. Είναι παντρεμένη και κατά καιρούς κυκλοφορούν φήμες περί προτροπιδών με τον σύζυγό της, τις οποίες επιτείνει το γεγονός των χωριστών διακοπών των δυο συζύγων.

● Η πριγκίπισσα Μαρία - Γαβριέλλα, 27 ετών, κινείται μεταξύ Παρισιού και Λονδίνου. Το τελευταίο φλέρτ της είναι ένας διαγευγμένος Γάλλος, που διαδέχθηκε στην καρδιά της τον Βάλτερ Κί-άρι.

● Η πριγκίπισσα Μαρία - Βεατρίκη κινείται μεταξύ Παρισιού και Μαδρίτης.

Είναι αναμφισβήτητο (τα πράγματα το δείχνουν καθαρά) πως κανένας έσωτερικός δεσμός δεν συνδέει πια τα μέλη του οίκου της Σαβοΐας. Και ο Ιταλικός τύπος των ημερών αυτόν σχολιάσε πικρόχολα το γεγονός ότι ούτε πατέρας, ούτε μητέρα, ούτε αδελφία βρέθηκαν να σπεύσουν στο προσκήλιο της Μαρίας - Βεατρίκης κατά τα κρίσιμα εξοστειτέρωρα που η πληγωμένη πριγκίπισσα ήταν αναισθητική με πνευμοθώρακα — ούτε άλλωστε και αργότερα. Αυτή η αδιαφορία υπογραμίσθηκε άρθρογραφικά με τόσο έπιμονή, ώστε ο πρώην βασιλέας αισθάνθηκε, τελικά, την ανάγκη να κάνει μία δήλωση. Και είπε, δικαιολογώντας την μη μετάβασή του στην Μαδρίτη: «Λαμβανομένων υπ' όψη των περιστάσεων, η Μαρία - Βεατρίκη είναι καλώς».

Καλώς, με μία σφαίρα στον πνεύμονα; Ίσως, λαμβανομένων υπ' όψη των περιστάσεων. Μπορούσε να είναι και χειρότερα. ■■■

‘Ο «σύγχρονος μεσαίων» και η «όραματίστρια»!

Δεν υπάρχει έκδηλωση της ελληνικής ζωής χωρίς μεγάλας «νησίδας» αυθεντικής μεσαιωνικής. Η πολιτική διατηρεί έντονα υπολείμματα ήγετικού φεουδαρχισμού και δουλοπαροικικής εξαρτήσεως των ψηφοφόρων, μέσα εις ένα πέλταος «δημοκρατικής» φλυαρίας. Ο συνδικαλισμός (των άποχειροδιδίων, αλλά και των έπιστημόνων) παραμένει θαύματα έμποτισμένος από το άπαγορευτικό συντηνιακό πνεύμα, δύο σχεδόν αιώνας μετά την γαλλικήν επανάστασιν, που υποτίθεται ότι το κατήργησε. Η ήθικότης, βιαστικώς παράλυτος, κλιμακώνεται μεταξύ της αίμομιξίας και της «τιμής» του τριτεσδέλφου. Η θρησκευτικότης είναι κατά περιοχάς τόσο χαμηλής στάθμης, ώστε να εύνοι την ρωμαλέαν άνθησιν πάσης άγυρτείας, ή όποια και κατά τον μεσαίωνα ακόμη έλαχίστην θα έσημείωνεν έπιτυχία.

Απόδειξις της τελευταίας αυτής καθυστερήσεως είναι ή περίπτωση της «όραματιστριάς» του Αιγάλεω, που έπανήλθεν εις την έπιφανή κρητική κραυγά, λόγω των έπεισοδιών, τα όποια έπροκάλεσαν επανειλημμένως όπαδοί της έντός ενός ναού της Έλεουσίνος. Έπί όκτώ έτη ή άγράμματη αυτή γυναίκα λυμάνει την Άττικήν, με όρμητήριον την κοινότητα Αιγάλεω, βλέπει ν' αύξάνη ο κύκλος των πιστών της και συσσωρεύει πλούτη άφθονα. Δεν έχει καμμίαν πνευματικότητα. Και όσα ισχυρίζεται είναι γελοία. Βεβαίον ότι όραματίζεται την Παναγία, ότι συνομιλεί μαζί της, ότι λαμβάνει έκ μέρους της παντοίας έντολάς, μερικά έκ των όποιων έγγράφονται (διά κεφαλαίων γραμμάτων, αλλά με τας άνορθογραφίας της «όραματιστριάς») επί του δέρματος του στήθους της. Εύρέθησαν, έν τούτοις, από της πρώτης στιγμής άνθρωποι — άνδρες και γυναίκες — έτοιμοι να πιστεύσουν αυτούς τους λήρους.

‘Ανεξέλεγκτος άποδοχή

Με την πάροδο του χρόνου αι δυνατότητες της «όραματιστριάς» ηΐξαν. Οι πιστοί ήρχισαν να διαδίδουν ότι κάμνει «θαύματα», ότι θεραπεύει άσθενείς, ότι προκαλεί κατά βούλησιν φυσικά φαινόμενα. Συγκεκριμένα στοιχεία δια το είδος και τον τόπον των θαυμάτων δεν άνεφεραν, ούτε άποδείξεις, έπιστημονικώς βεβαιωμένας, των ίσσεως της προσκομίζαν. Δεν είναι όμως όλίγοι εκείνοι, οι όποιοι έκ χαρακτήρος και ψυχοσυνθέσεως ρέπουσιν προς την άνεξέλεγκτον άποδοχήν παρομοίων ισχυρισμών. Η πρωτογονική όψη του θαυμασίου, του πέραν των νόμων της φύσεως ή και του αντίθετου προς αυτούς άόκη, διατηρείται εις την ψυχην πολλών. Και όταν συμβή να εύρεθούν επί το αυτό άτομα τοιαύτης «δεκτικότητος» και να γίνουν μαζί, τότε δ,τι τους υποβάλη ο πρώτος τυχών μεταδίδεται δια της υποβολής εις κοινόν «όραμα». Έτσι συνέβη επανειλημμένως να «ιδούν» εις τον όρίζοντα φλόγας και σταυρούς και άλλα τέρατα και σημεία έκατοντάδες τοιούτων άλαφροίσκιων και να τ' άποδώσουν εις την υπερφυσικήν δύναμιν της «όραματιστριάς».

Τώρα, ή άπίθανος αυτή γυναίκα του Αιγάλεω, έχει φορτωθή με τίτλους, που αποτελούν βλασφημία δια κάθε ίσοροπημένον πιστόν. Οι όπαδοί της την όνομάζουν «άγία», «νέον Χριστόν», «άπεσταλμένην του Ουρανίου Πατρός», «νέαν άπόστολον του χριστιανισμού, την μόνην μετά τους Άποστόλους». Πιστεύουν, ίσως ειλικρινώς, ότι γνωρίζει τα πάντα, τα γενόμενα και τα μέλλοντα και ότι παρακολουθεί λεπτομερώς τον βίον έκάστου, άπ' όπου και άυ εύρίσκεται — ότι έχει, δηλαδή, θείας ούσιαστικώς ιδιότητος. Και αυτή όχι μόνον δεν τους επαναφέρει εις την τάξιν, αλλά και θεωρεί φυσικώτατα όλα αυτά τα έξωφρενικά και κατερχομένη, χάριν

των ανθρώπων, από του θείου δάθρου της, σφετερίζεται την χάριν του ιερωμένου και τελεί μυστήρια: Έξομολογεί, δίδει άφεσιν άμαρτιών και ιεουργεί βαπτίσεις και γάμους μέσα εις την πρωτεύουσαν της χώρας — έδραν της Αύτοκεφάλου Έκκλησίας της Έλλάδος...

Όλα αυτά ήμπορούν να είναι άπλώς έργα ενός άνιδιοτελούς ύστερικού, ό όποιος εύρηκεν άνταπόκρισιν εις «άδελφάς» ψυχάς. Δεν φαίνεται όμως. Η άγράμματη αυτή γυναίκα κατέχει άριστα την τεχνικήν της στρατολογίας όπαδών και της έπιβολής επί των όλιγοφρενών, τους όποιους έπιλέγει ως θύματα και πρέπει να διαθέτη άποτελεσματικών δίκτυον άνιχνεύσεως. Όταν έπιστημάν κάποιον προς προσηλυτισμόν, παρουσιάζει την πρότασιν της ως θέλησιν Θεού και έπισείει κατ' αυτόν την άπειλήν της θείας όργής έν περιπτώσει άρνήσεως. Και δεδομένου ότι τα άτομα, εις τα όποια άπευθύνεται είναι συνήθως χαμηλής νοημοσύνης και έτοιμόροπα, αι κρούσεις της σημειώνουν πολλές έπιτυχίας, συνοδευόμεναι πολλάκις από την ύπόδειξιν της δωρεάς της περιουσίας δια το έργον της Παναγίας.

Έτσι δεν είναι όλίγοι εκείνοι, οι όποιοι έχάρισαν την περιουσίαν των εις την «όραματιστριά», έγκατέλειψαν τας οικογενείας των, έλιποτάκτησαν έκ θρησκοληψίας από όλας τας ύποχρεώσεις των και μετεβλήθησαν εις άδούλους ακόλουθους της γυναίκας αυτής. Είναι δε ή έπιρροή της έπ' αὐτῶν τόσο ισχυρά, ώστε δεν αισθάνεται την ανάγκην ούτε τα προσχήματα να τηρήση. Διάγει βίον πολυδάπανον — χάρις εις την μαρίαν των «πιστών», έποχείται πολυτελεστάτου αυτοκινήτου, έχει συγκεντρώσει από δωρεάς έκατομμύρια δραχμών, τα όποια διαχειρίζεται κατά βούλησιν και είναι κάτοχος τεραστίας συλλογής κοσμημάτων και τιμαλφών από άφιερώματα.

Άνω των πενήντα άνδρών τελούν σήμερον εις την ύπηρεσίαν της, ως «άδελφοί». Ασφαλώς μεταξύ αὐτῶν θα υπάρχουν και άετονώηδες, που επέλεξαν τον άκοπώτερον τρόπον δια να λύσουν το βιοτικό των πρόβλημα, παριστάνοντες τον «άφιερωμένον». Οι περισσότεροι όμως φαίνεται να είναι μάλλον θύματα και έχουν συγκροτήσει μίαν «άδελφότητα», είδος θρησκευτικού τάγματος λαϊκών. Οι άπαρτίζοντες το τάγμα τουτο τρέφουν ύποχρεωτικώς άρειμάνιον μύστακα, φορούν όμοια ρούχα και ούτε καπνίζουν, ούτε άκούουν ραδιόφωνον, ούτε συχνάζουν εις ταβέρνας και κέντρα διασκεδάσεως. Είναι δύσκολον πάντως να έξακριδώς κανείς μεχρι ποίου βαθμού τηρούνται πράγματι οι τρεις αὐτοί ήπιοι κανόνες «άποχής» έκ μέρους των «άδελφών» της «όραματιστριάς» του Αιγάλεω.

Η ιστορία αυτή, που γελοιοποιεί την θρησκείαν, αποδιδάσκει τους έτοιμαρόρους, προκαλεί οικογενειακά δράματα και όζει άπάτης χονδροειδούς, διαρκεί επί όκτώ έτη, σημειούσα, όπως φαίνεται, σταθεράν ανάπτυξιν. Διότι, λόγω άνεπαρκείας της έπιστήμης Έκκλησίας, ή όποια περί άλλα μεριμνά και τυρβάζει, κατέρχεται αντί ν' άνέρχεται ποιοτικώς ή στάθμη της θρησκευτικότητος εις τον τόπον μας (όταν και όπου δεν έξαπλούται ή αδιαφορία ή ή άπιστία) και διότι το έργαστήριον της φύσεως παράγει άόκνωσ μαρούς, έτοιμούς να προσφέρουν τον θαυμασμόν των εις άλλους μαροτέρους ή να γίνουν θύματα άγυρτών εργαζομένων υπό διαφόρους μανδύας — από του «πατρός της δημοκρατίας» μέχρι του «άγίου». Το έκπληκτικόν δε εις την συγκεκριμένην περίπτωση είναι ότι ούτε ή Πολιτεία ούτε ή Έκκλησία κατάρθωσαν ακόμη να θέσουν τέρμα εις την δραστηριότητα της άγυρτίσεως του Αιγάλεω, ή όποια όχι μόνον έξευτελίζει άμφοτέρας, αλλά και παραδίνει σωρείαν νόμων.

Θ. Παπακωνσταντίνου

ΚΑΙ ΠΑΛΙ από την πρόσφατη έπίσκεψη στο Παρίσι, σε μία έπίσημη δεξίωση. Η νεαρή πριγκίπισσα, ωστόσο, δείχνει λιγώτερο εύτυχισμένη...

‘Ο κινηματογράφος κερδίζει τώρα

ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ: «ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ»

τήν Μαρία Κάλλας

Δέν θα ξανατραγουδήση ή διασημότερη τραγουδίστρια του κόσμου; Έτσι επιμένουν οι «καλώς πληροφορημένοι» του Ιταλικού τύπου. Η Κάλλας μεταπηδά στον κινηματογράφο, όπου θέλει μόνο δραματικούς ρόλους, και ετοιμάζεται για την πρώτη ταινία της, με παραγωγό τον Άρ. Φνόσση και σκηνοθέτη τον Λ. Βισκόντι...

ΜΕ ΤΟΝ ΓΑΛΛΟ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ κ. ΠΟΜΠΙΝΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΖΑΝ ΛΟΥΪ ΜΠΑΡΡΩ

Λουκίνο, αποφάσισα να ντεμπούτω στον κινηματογράφο, ως ηθοποιός! Θέλω να είσαι ο πρώτος μου σκηνοθέτης στην όθνη... Δεν νομίζεις πως θα ήταν ενδιαφέρον;

Έχει περάσει ένας χρόνος, ίσως και λίγο περισσότερο, από τότε που η Μαρία Κάλλας διατύπωσε αυτή την επιθυμία της στον Λουκίνο Βισκόντι. Η ιδέα φάνηκε καλή στον διάσημο Ιταλό σκηνοθέτη, που πίστευε πάντα στην Κάλλας. Ο Βισκόντι ήταν ο πρώτος που διέκρινε — όταν χρησίμευσε για πρώτη φορά ως σκηνοθέτης της, στην «Τραβιάτα» — πως ή μεγάλη σοπράνο, εκτός από τα φωνητικά της προσόντα, διαθέτει και

εξαιρετικό ταλέντο ηθοποιού. Η συνάντησή με τον σκηνοθέτη αυτόν υπήρξε αποφασιστική για την Κάλλας. Μέσα σε λίγα χρόνια, έγινε η πιο διάσημη και περιζήτητη τραγουδίστρια του κόσμου.

Αλλά η ταινία, που θα αποτελέσει το ντεμπούτο της στην όθνη, δεν μπορούσε να «σκαρωθεί» έτσι εύκολα. Έπρεπε να βρεθεί μια ιστορία που να της ταιριάζει, μια ήρωίδα που να της πηγαίνει στην έντελεια. Η Κάλλας πρότεινε να γίνουν διάσκεψη της υπόθεσής της «Τραβιάτα». Μά εκείνες ακριβώς τις μέρες

η Άννα Μόφο, υπό την διεύθυνση του συζύγου της, σκηνοθέτη Μάριο Λανφράνκι, πραγματοποιούσε αυτό ακριβώς το σχέδιο. Ήταν μια σύμπτωση, που ματαίωσε την ταινία της Κάλλας.

— Ίσως είναι καλύτερα έτσι, είπε η διάσημη ντίδα. Όταν εμφανισθώ μπροστά στον κινηματογραφικό φακό, θα είναι για να μιλήσω και όχι για να τραγουδήσω. Έλπίζω, επίσης, πως το πρόσωπο που θα ερμηνεύσω δεν θα έχω καμιά σχέση με την όπερα...

Φαίνεται πως τώρα έφθασε η κατάλληλη στιγμή. Ο Λουκίνο Βισκόντι,

τι, αφού τέλειωσε τον «Ξένο», που στηρίζεται στο μυθιστόρημα του Καμύς, άρχισε να ετοιμάζει μια καινούργια ταινία, μαζί με τον Τζιουζέππε Πατρόνι Γκρίφι, πάνω στην ζωή του μουσικοσυνθέτη Τζιάκομο Πουτσίνι. Είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για την Κάλλας. Ο Λουκίνο αποφάσισε και σ' αυτή και στον Όνασση. Η ιδέα φάνηκε να άρεση και στους δύο. Μά η μεγάλη σοπράνο, όπως το είχε δηλώσει πριν από ένα χρόνο, δεν θα τραγουδήσει μπροστά στον κινηματογραφικό φακό.

—Θέλω μόνο να μιλήσω, είπε πάλι η Κάλλας στους φίλους της. Το πολύ να πω κανένα τραγούδι, αν είναι ανάγκη για το σενάριο...

Ο Πατρόνι Γκρίφι, που είχε αρχίσει να γράφει το σενάριο, αποφάσισε να δώσει μεγαλύτερη σπουδαιότητα σ' ένα από τους γυναικείους ρόλους της ταινίας, όταν έμαθε πως η διάσημη σοπράνο θα πάρει μέρος σ' αυτή. Ο Λουκίνο Βισκόντι, όμως, έχει μερικούς ενδοιασμούς: Ταιριάζει, άραγε, στην Κάλλας να ερμηνεύσει στην ταινία για την ζωή του Πουτσίνι ένα ρόλο που, αναγκαστικά, θα είναι δευτερεύων; Η μήπως θα ήταν καλύτερο γι' αυτή να περιμείνει ακόμη μερικούς μήνες και να

πολύ να πω κανένα τραγούδι, αν είναι ανάγκη για το σενάριο...

Ο σκηνοθέτης είναι πολύ φίλος με την Κάλλας, και της αποκάλυψε αυτούς τους ενδοιασμούς του. Φαίνεται, όμως, πως η Κάλλας προτιμάει να άρchiση την καινούργια καριέρα της, ερμηνεύοντας ένα πρόσωπο όχι πολύ σημαντικό.

—Θέλω να εξοικειωθώ λίγο με την όθνη, είπε, πριν κάνω την οριστική μου είσοδο στον κινηματογράφο. Έχω ακόμα μεγάλη έλλειψη πείρας στον τομέα αυτό...

Αραγε, όμως, τι είναι εκείνο που κάνει μια διάσημη ντίδα, σαν την Μαρία Κάλλας, να θέλει μια καινούργια καριέρα, να αναζητήσει νέους εκφραστικούς τρόπους, να στρέφεται προς τον κόσμο της όθνης, που είναι τόσο διαφορετικός και ξένος προς εκείνον όπου βρισκόταν ως τώρα;

Εδώ και δύο χρόνια, η Μαρία Κάλλας — που είναι τώρα 43 χρόνων — αποσιώζει από τις σκηνές των λυρικών θεάτρων. Την τελευταία φορά που τραγούδησε, ερμήνευσε την «Νόρμα», στην Όπερα των Παρισίων — και η παράσταση ήταν μια αποτυχία. Άκουστηκαν φωνές:

—Αραγε, όμως, τι είναι εκείνο που κάνει μια διάσημη ντίδα, σαν την Μαρία Κάλλας, να θέλει μια καινούργια καριέρα, να αναζητήσει νέους εκφραστικούς τρόπους, να στρέφεται προς τον κόσμο της όθνης, που είναι τόσο διαφορετικός και ξένος προς εκείνον όπου βρισκόταν ως τώρα;

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙΝΟ «ΛΙΝΤΟ». ΚΑΤΙ ΨΙΘΥΡΙΖΕΙ Ο κ. ΩΝΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΣΑ ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΙ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ ΠΝΙΓΕΙ ΕΝΑ ΓΕΛΙΟ...

Όταν διαλέγετε διαλέξετε τό καλύτερο

Τα ψυγεία HOOVER έχουν κατασκευασθή σύμφωνα με όλες τις τελευταίες τεχνικές βελτιώσεις στον τομέα της ψύξεως. Ευρύχωρα, με άριστη διαρρύθμιση εσωτερικού χώρου, αυτόματον απόψυξη και ρύθμιση ψύξεως θαλάμου με σύστημα 2 αστέρων ★★ είναι ιδεώδη για μεγάλη οικογένεια.

ΨΥΓΕΙΟ

HOOVER

Δέν μπορεί να μην είναι τέλειο,
άφου είναι HOOVER

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ Α.Ε.
ΧΡ. ΛΑΔΑ 13 • ΤΗΛ. 237.860 - 232.010 - 234.529

ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ

«Κυρία Κάλλας, στην γκαρνταρόμπα!». Από τότε η σοπράνο δέν τραγούδησε πιά. Δέν τὸ ἔχει πεί ἐπισήμως, μὰ εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Μαρία Κάλλας πολὺ δύσκολα θὰ γυρίσῃ στὸ λυρικό θέατρο. Δέν ἔχει πιά τὴν παλιά αὐτοπεποίθησή της. Δέν ἔχει πιά ἐκείνη τὴν βεβαιότητα γιὰ τὴν ἐπιτυχία, ποὺ τὴν χαρακτηρίζε ἀλλοτε καὶ ποὺ στάθηκε ἀποφασιστικός παράγων γιὰ τὴν καριέρα της. Ὅταν ἡ φωνή της δέν τὴν βοηθοῦσε, τὴν συμπλήρωνε μὲ τὴν θαυμαστή ὑποκριτική της ἱκανότητα. Δέν ἔχανε ποτὲ τὸ θάρρος της. Τώρα, κάτι ἔχει ἀλλάξει. Ἡ πάροδος τοῦ χρόνου ἔκανε τὴν Κάλλας νὰ φοβάται. Ἡ φοβία εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τῶν τραγουδιστῶν...

Ἡ φωνή της Κάλλας ἔλεγε τελευταία ὁ Ζωρζ Ὁρίκ, διευθυντὴς τῆς Ὀπερας τῶν Παρισίων, ἔχει πιά κουρασθῇ. Ἡ Μαρία περιποιοήθηκε, βέβαια, πολὺ τὴν φωνή της, ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ τὴν διατηρήσῃ, μὰ, στὴν ἐποχή μας, μιά λυρική ὑψίφωνος «κρατᾷ» πολὺ λιγώτερο ἀπὸ ἀλλοτε...

Πραγματικά, ἡ τεχνική πρόοδος, ἡ ταχύτης τῶν μέσων συγκοινωνίας μποροῦν νὰ καταστρέψουν γρήγορα ἀκόμη καὶ τὴν πιδ ὠραία φωνή. Πάρτε γιὰ παράδειγμα ἓνα βιολί. Κουρδίστε το ὅσο γίνεται πιὸ καλὰ στὴν Ρώμη, καὶ ἔπειτα μεταφέρετέ το ἀεροπορικῶς ἀλλοῦ. Θὰ δῆτε ὅτι, στὸ Λονδίνο ἢ στὴν Νέα Ὑόρκη, θὰ εἶναι ὀλωσδιόλου ξεκούρδιστο! Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὶς φωνητικές χορδές. Κι αὐτὸ ποὺ ἰσχύει γιὰ τοὺς τραγουδιστὰς τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς, ἰσχύει ἀκόμη περισσότερο γιὰ τοὺς τραγουδιστὰς τῆς ὀπερας. Σήμερα ὁ τραγουδιστὴς ἐμφανίζεται στὴν Ρώμη, αὐριο στὸ Μιλάνο ἢ στὸ Παρίσι, καὶ μεθαύριο στὸ Λὸς Ἀντζέλως. Ἀναπαύεται πολὺ λίγο, καὶ ἡ φωνή του δέν ἀργεῖ νὰ καταστραφῇ.

Ἡ Μαρία Κάλλας ἔχει κουράσει κι αὐτὴ τὴν φωνή της. Μὰ εἶναι μιά γυναίκα γεμάτη ἐνεργητικότητα. Δέν μπορεῖ νὰ περάσῃ ὅλη τὴν ζωὴ της ἀνάμεσα στὸ Παρίσι καὶ στὸ Μιλάνο. Τὴν πλήττουν οἱ ἀδιάκοπες κρουαζιέρες στὴν Μεσόγειο, μὲ τὴν θαλαμηγὸ τοῦ Ὠνάση. Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια νοιώθει νὰ τῆς λείπη κάτι, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ δώσῃ μιά διέξοδο στὸ ἐξαιρετικό ταλέντο ἡθοποιίας, ποὺ κρύβει μέσα της. Εἶναι μιά φλόγα ποὺ τὴν καίει καὶ δέν μπορεῖ νὰ σβήσει: Ἡ ἀθεράπευτη ἀρρώστια τοῦ ἡθοποιοῦ... Γι' αὐτὸ ἡ διάσημη ντίβα σκέφθηκε τὸν κινηματογράφο. Ζύγισε ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ καί, τελικά, ἀποφάσισε νὰ ρισκινδυνεύσῃ. Ἐκεῖ τυφλή ἐμπιστοσύνη στὸν Λουκίνο Βισκόντι.

— Στὴν ὀπερά, λέει, μοῦ ἔδωσε τὴν τελικὴ ὥθηση πρὸς τὴν ἐπιτυχία. Ποιὸς ξέρει; — μπορεῖ νὰ γίνη τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν κινηματογράφο...

Ὁ Ὠνάσης συμφωνεῖ ἀπόλυτα μὲ τὴν σύντροφό του, καὶ θὰ συμβάλῃ

οικονομικά στὶς ταινίες ποὺ θὰ παίξῃ. Ἡ Κάλλας τοῦ εἶπε:

— Ἄν παίξω σὲ μιά ταινία ποὺ θὰ γυρίσῃ ὁ Βισκόντι, κανεὶς δέν θὰ σκεφθῇ πὼς θέλω νὰ χρησιμοποιήσω τὸ ὄνομά μου γιὰ νὰ κερδίσω χρήματα...

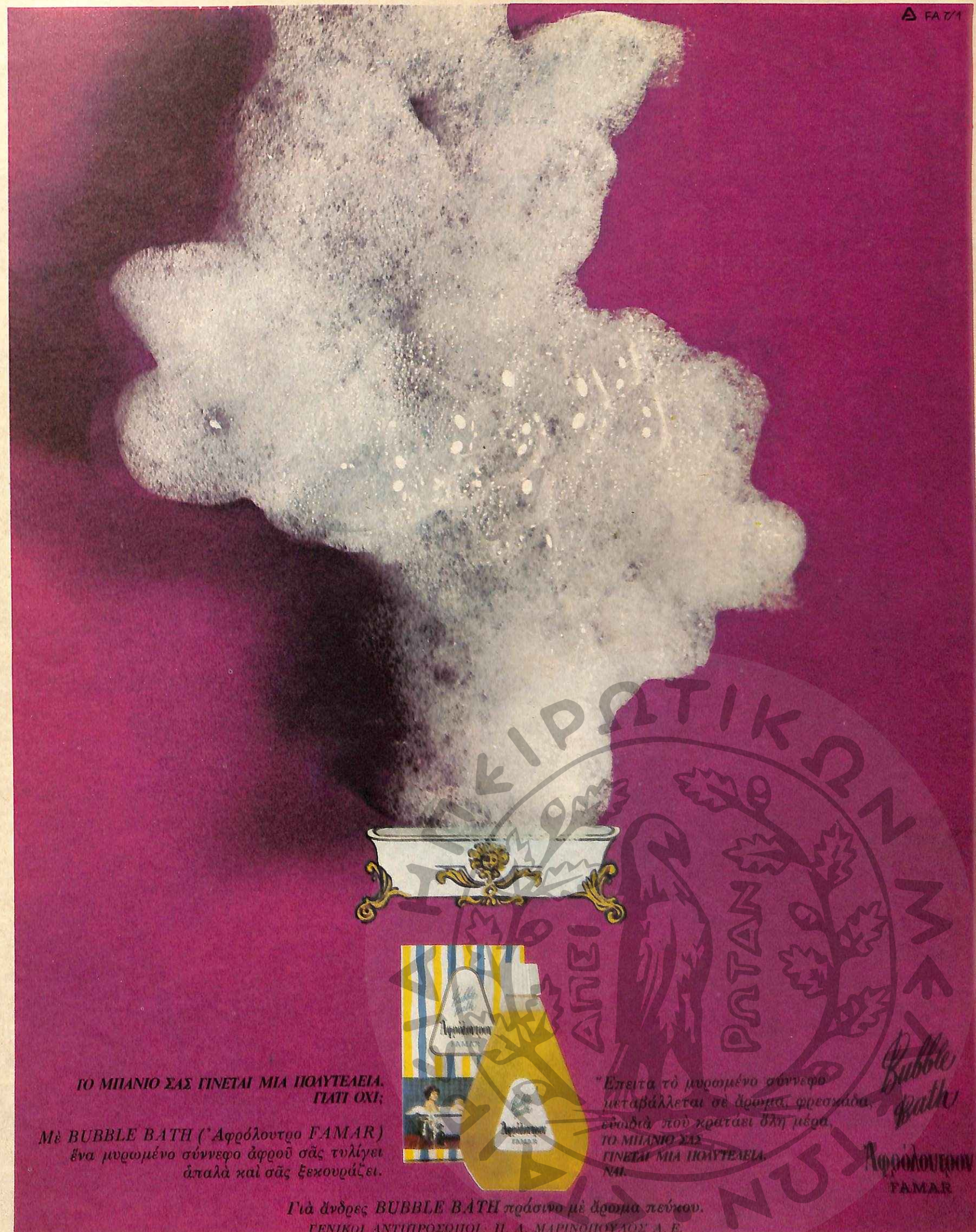
Ἡ ταινία γιὰ τὸν Τζιάκομο Πουτσίνι δέν θέλει νὰ εἶναι μιά ἀπλή βιογραφία τοῦ μουσικοσυνθέτου. Ὁ Βισκόντι δέν πρόκειται νὰ δώσῃ μιά δακρύβρεκτη καὶ ρομαντικὴ ἱστορία, μὰ τὴν ζωὴ ἐνὸς καλλιτέχνη ποὺ ξεκίνησε μὲ τὴν βαρεῖα κληρονομιά τοῦ Βέρντι καὶ ἔδωσε ὅλα ὅσα μποροῦσε νὰ δώσῃ, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσῃ νὰ ξεπεράσῃ μερικὰ ὅρια. Ὁ Βισκόντι πιστεύει πὼς ὁ Πουτσίνι ἀφῆσε ἡμιτελὴ τὴν «Τουραντῶ», ὅχι τόσο ἐπειδὴ ἀρρώστησε, ὅσο ἐπειδὴ κατάλαβε τὸ ἀδιέξοδο στὸ ὁποῖο εἶχε φθάσει, τὴν ἀδυναμία του νὰ δώσῃ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἤθελε τὸ ντουέττο τῆς τελευταίας πράξεως. Ὁ Πουτσίνι ἦταν πολὺ προχωρημένος στὸν τομέα τῆς ἐνορχηστρώσεως, μὰ τοῦ ἔλειπε ἡ ἐμπνευση ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ πηδήσῃ σ' ἓνα ἐντελὸς καινούργιο μουσικὸ κόσμο.

Στὸ πλαίσιο αὐτῆς τῆς ψυχολογικῆς ἐμβαθύνσεως τοῦ ταλέντου τοῦ Πουτσίνι, ἡ Μαρία Κάλλας δέν μποροῦσε νὰ ἐρμηνεύσῃ ἓνα ρόλο μεγάλης βαρύτητας. Θὰ ἐνσαρκώσῃ ἀσφαλῶς μιά γυναίκα ποὺ ἐπηρέασε ἀποφασιστικά τὴν ζωὴ τοῦ μεγάλου συνθέτη — καὶ θὰ τὸ κάνει ὅπως δέν θὰ τὸ κατάρθωνε καμμιά ἄλλη στὴν θέσῃ της, γιὰτὶ λίγες ἡθοποιοὶ ἔχουν τὴν εὐαισθησία τῆς Κάλλας γιὰ τὸ μελόδραμα καὶ τὴν λυρική μουσική. Ὁ Βισκόντι καὶ ἡ Κάλλας θὰ ξανασυναντηθοῦν, ἔτσι, στὸν κόσμο τοῦ «μπῆλ κάντο»...

Ἡ ταινία θὰ ἀρχίσῃ μὲ τὴν κηδεῖα τοῦ Βέρντι, στὴν ὁποία παρενέβησαν τέσσερις ἀπὸ τοὺς σημαντικώτερους Ἰταλοὺς συνθέτες τῆς ἐποχῆς: Ὁ Τζιόρντάνο, ὁ Λεονκαβάλλο, ὁ Μασκάνι καὶ ὁ Πουτσίνι. Θὰ τελειώσῃ μὲ τὸν Τοσκανίνι, ποὺ θὰ διευθύνῃ τὴν «πρώτη» τῆς «Τουραντῶ» καὶ ποὺ θὰ τερματίσῃ τὴν παράσταση λέγοντας: «Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ ὀπερά τελειώνει, γιὰτὶ ὁ Πουτσίνι πέθανε...». Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ταινίας θὰ γυρισθῇ στοὺς τόπους ὅπου διαδραματίσθηκε πραγματικά ἡ ζωὴ τοῦ συνθέτη, στὶς αἰθουσες θεάτρων ὅπου ὁ Πουτσίνι παρυσίασε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν μουσική του καὶ ἦλθε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινόν...

Ὁ Λουκίνο Βισκόντι θέλει νὰ μεταφέρῃ, μὲ τὴν ταινία αὐτή, στὴν ὀθὼν τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν κόσμο τοῦ μελοδράματος. Ἡ Μαρία Κάλλας, ποὺ ἐνθουσιάσθηκε μὲ τὴν ταινία γιὰ τὸν Πουτσίνι, ὅταν ὁ Βισκόντι τῆς πρωτομίλησε γι' αὐτή, βοήθησε ὅσο μπορούσε γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου του. Ἡ παραγωγή τῆς ταινίας θὰ στοιχίσῃ πολὺ — γίνεται λόγος γιὰ τρία δισεκατομμύρια λιρέττες (150 ἑκατομμύρια δραχμές). Καὶ δέν εἶναι ἀκόμη γνωστὴ ἡ ἀμοιβὴ τῆς Κάλλας. ■■■

FA 7/1

ΙΟ ΜΗΛΙΟ ΣΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ.
ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ;
Με BUBBLE BATH (Ἀφρόλουτρο FAMAR)
ἓνα μυρωμένο σόναρο ἀφροῦ σὰς τυλίγει
ἀπαλὰ καὶ σὰς ξεκουράζει.

Ἐπειτα τὸ μυρωμένο σόναρο
μεταβάλλεται σὲ ἀρώμα φρεσκάδα,
ἐνδοχὴ ποὺ κρατᾷ ὅλη μέρα.
ΙΟ ΜΗΛΙΟ ΣΑΣ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ.
ΚΑΙ
Ἀφρόλουτρο
FAMAR

Γιὰ ἄνδρες BUBBLE BATH πρᾶσινο μὲ ἀρώμα πεύκου.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Η. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε.

‘Η Σάντρα Μίλο

EIKONEΣ
Αποκλειστικότητας

σκοπεύει νὰ γίνῃ ‘Ελληνίδα

Η ΣΑΝΤΡΑ ΜΙΛΟ κατέφυγε στο τηλεσκόπιο του Λυκαβηττού (άριστερά), για να απολαύσει την θέα της ‘Αθήνας από ψηλά. “Υστερα τριγύρισε την πόλη, με το ειδικό ενδιαφέρον μιάς... μέλλουσας ‘Ελληνίδας! Καί, ελληνικώτατα, προσέφερε κουλούρι Θεσσαλονίκης και αυγό στην κόρη της (δεξιά), όταν η μικρή Ντέμπορα πείνασε στον δρόμο...

για χάρη του παιδιού της

«Ο πατέρας του παιδιού μου είναι Έλληνας. Θέλω κ' εγώ να γίνω ‘Ελληνίδα, και να δώσω στην κόρη μου την ελληνική υπηκοότητα». Αυτό τον σκοπό είχε η πρόσφατη επίσκεψη της Σάντρα Μίλο στην ‘Αθήνα, όπως απέκάλυψε η ίδια στον συνεργάτη των «Ε ι κ ό ν η» κ. Μάνο Χάρη

**Στα Χαυτεία σταπατᾶ ἡ κυκλοφορία
καὶ ὅλοι θαυμάζουν τὴν Σάντρα Μίλο
- πρόθυμος ὁ τροχονόμος τὴν ξεναγεῖ**

▲ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ πλάϊ σὲ μιά λατέρνα, πού, μαζί μὲ τὰ κουδουνάκια καὶ τὰ τσαρούχια, ἦταν τὰ πράγματα πού ἐντυπωσίασαν περισσότερο τὴν γοητευτικὴ Σάντρα, καθὼς περιδιάβαζε χαρούμενη κάτω ἀπὸ ἕνα ἀνοιξιάντικο ἀττικό ἥλιο στὸ κέντρο τῆς παλιᾶς Ἀθήνας

Φωτογραφίες Π. ΔΕΛΗΚΑΡΗ

«Τὸ κορίτσι τῆς Ἰταλίας» — ὅπως εἶναι γνωστὴ ἡ Σάντρα Μίλο στὴν πατρίδα της — ἔγινε γιὰ λίγο καὶ δικό μας. Πέρασε ὁκτὼ ὁλόκληρες μέρες στὴν Ἀθήνα, πού τὴν ἐπισκέφθηκε γιὰ δευτέρη φορά. Ἦλθε τὴν Κυριακὴ, 26 Μαρτίου, μὲ «αὐστηρὸ ἰνκόγνιτο». Δὲν κατάφερε, ὅμως, νὰ τὸ διατηρήσει, γιατί ὁ φωτορεπόρτερ τοῦ πρακτορείου «Ἐνωσις» κ. Νίκος Καραντιλίδης τὴν ἀναγνώρισε τὴν ἐπαύριο κιόλας τῆς ἀφίξεώς της, καθὼς καθόταν κι ἀπολαμβάνει τὴν ἀθηναϊκὴ λιακάδα στὴν πλατεία Συντάγματος. Καί, πρὶν καλὰ - καλὰ τὴν πλησιάσει, τῆς εἶχε τραβήξει τίς πρώτες φωτογραφίες, μαζί μὲ τὴν κορούλα της. Ἡ τελευταία, ἀκριβῶς, ἡ τετράχρονη Ντέμπορα, ἦταν καὶ ἡ αἰτία πού ἀνάγκασε τὴν, γνωστὴ ἀπὸ τίς ταινίες τοῦ Φελλίνι, Σάντρα Μίλο νὰ διακόψει τὸ «ἰνκόγνιτο» της. Ἀστραπιαία, ἔγινε μιά συμφωνία:

— Θὰ μοῦ τραβήξεις, τοῦ εἶπε, ἄλλες φωτογραφίες γιὰ τίς ἐφημερίδες, ἀλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν θὰ δώσης αὐτὲς πού με τραβήξεις μὲ τὴν κόρη μου. Ὑπάρχει λόγος.

Ἡ πρόταση ἔγινε δεκτὴ, καὶ τὸ νέο φωτογραφικὸ ραντεβού δόθηκε γιὰ τὴν ἐπαύριο στὸν Ἑθνικὸ Κήπο. Ἔτσι, στὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες τῆς Τρίτης, 28 Μαρτίου, δημοσιεύθηκαν ἐντυπωσιακὲς φωτογραφίες τῆς Σάντρα Μίλο. Παράλληλα, καὶ χάρις πάντα στὸν φωτογράφο, δημοσιεύθηκαν καὶ δύο συνεντεύξεις κι ἀκόμη γράφθηκαν, σὲ ἀρκετὴ ἔκταση, πολλὰ γιὰ τὴν Ἰταλίδα στάρ.

Ἐνῶ, ὅμως, γράφθηκαν τόσα πολλὰ, παρέμεινε ἀγνωστο τὸ σπουδαιότερο: οἱ πραγματικοί, δηλαδή, λόγοι τῆς ἐπισκέψεώς της στὴν Ἑλλάδα. Αὐτοὺς ἀκριβῶς ἀποκαλύπτουμε σήμερα. Μὰς τοὺς ἐμπιστεύθηκε ἡ ἴδια, γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τῶν «Εἰκό-νων», γιὰ τοὺς ὁποίους δέχθηκε καὶ νὰ φωτογραφηθῇ ἀποκλειστικά, σὲ μιά σύντομη περιήγησή της στὴν Ἀθήνα.

Ὁ βασικὸς λόγος τοῦ ταξιδιοῦ μου στὴν Ἑλλάδα εἶναι τὸ ὅτι ἡ κόρη μου εἶναι Ἑλληνίδα, ἀπὸ τὸν πατέρα της φυσικά. Ἡ-θέλα, λοιπόν, νὰ ἐπισκεφθῶ γιὰ δευτέρη φορά τὴν πατρίδα τῆς Ντέμπορα, γιὰ νὰ τὴν γνωρίσω, καὶ οἱ δύο μαζί, καλύτερα.

Ἔτσι ἄρχισε τὴν συζήτησή μας ἡ γοητευτικὴ Σάντρα Μίλο, γιὰ νὰ συνεχίσῃ σὲ λίγο μὲ αὐτὴ τὴν σημαντικὴ ἀποκάλυψη:

— Ἔρετε, κ' ἐγὼ θέλω νὰ γίνω

«ΤΙΠΡΕΓΚΟ, δίτζιλε». Ἡ Σάντρα ρωτᾷ τὸν γνωστὸ τροχονόμο τῶν Χαυτείων, ποῖα κατεύθυνση πρέπει νὰ πάρῃ γιὰ νὰ δρῇ τὸ ξενοδοχεῖο της.

Ἡ ΣΥΝΤΟΜΗ ἑλληνοϊταλικὴ συνάντηση ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὸν φακό-νὰ ἀπαθανάτισῃ δύο χαμόγελα — ἕνα σαγηνευτικὸ καὶ ἕνα εὐγενικό.

«ΣΙ ΣΙΝΙΟΡΑ!» τῆς ἀπαντᾷ ὁ πάντοτε ἐξυπηρετικὸς Ἀδαμόπουλος καὶ δείχνει μὲ τὸ παροϊμώδες πιά «στύλ» του τὸ δρόμο στὴν Σάντρα.

ΣΑΝΤΡΑ ΜΙΛΟ

Έλληνίδα. Μου αρέσουν πολύ οι Έλληνες. Μου αρέσει η Ελλάδα. Ίσως ο πατέρας της Ντέμπορα να με έπηρεάσε τόσο. Και τώρα, που ζω για λίγες μέρες εδώ, νοιώθω αρκετά Αθηναία.

Μια εβδομάδα πριν από την ημέρα της δικής της άφιξης, ήλθε ο πατέρας της Ντέμπορα, μαζί με την μικρή και την γκουβερνάντα της. Πρόκειται για τον ελληνικής καταγωγής, εγκατεστημένο στην Ρώμη, μπίζνεσμεν, που ακούει στο όνομα Μόρις Έργκας.

Ακολούθησε η άφιξη της Σάντρα και του δικηγόρου της, του προφессор Βασσάλι, ο οποίος, με τη συνεργασία Αθηναίου συναδέλφου του, άρχισαν τις απαραίτητες διατυπώσεις και ενέργειες στο υπουργείο Εξωτερικών και σε άλλες αρμόδιες υπηρεσίες με δυο στόχους: Πρώτον, να αναγνωρισθεί νομίμως η Ντέμπορα και, δεύτερον, να αποκτήσει την ελληνική υπηκοότητα ή Σάντρα.

Ωστόσο, οι δουλειές του καλούσαν στην Ρώμη τον κ. Έργκας, και έτσι έμειναν μόνες, τις υπόλοιπες ημέρες, ή μαμά με την κόρη, οι δυο «υποψήφιες Έλληνίδες».

Η Σάντρα Μίλο είναι μια έντυπωσιακή κοπέλλα, που δείχνει ότι, από πλευράς ηλικίας, βρίσκεται γύρω στα 26 χρόνια της.

Έχει κατάξανθα, μακριά μαλλιά (δικά της), μεγάλα καστανά μάτια, μακρυνές βλεφαρίδες (αληθινές), σκληρή μύτη Γαλλίδας, μακριά πόδια και ύψος γύρω στα 1,70 - 1,75 μ. Μιλάει γαλλικά, φαίνεται καλλιεργημένη, εξυπνη, είναι εύγενική.

Την σταδιοδρομία της στον κινηματογράφο την άρχισε πριν από 10 χρόνια. Άλλα την καλλιτεχνική ώθηση της την έδωσαν οι ταινίες του Φελίνι «8½» και «Η Τζουλιέττα των πνευμάτων».

Απέκτησε μεγάλη δημοτικότητα από μια σειρά έκπομπών στην Ιταλική τηλεόραση, οι οποίες σημείωσαν μεγάλη επιτυχία και οι οποίες συνεχίζονται ακόμη. Στις έκπομπες αυτές, που είναι βασικά μια σειρά σκέτς της καθημερινής ζωής, έσασκώνει ένα σύγχρονο, μοντέρνο κορίτσι, που τραγουδάει και χορεύει ξεγνοιαστα και γενικά παίρνει την ζωή μόνον από την εύθυμη πλευρά.

Ακριβώς από αυτές τις έκπομπες κέρδισε και τον τίτλο «Το κορίτσι της Ιταλίας».

Η ίδια, σαν ηθοποιός του κινηματογράφου, έχει την γνώμη ότι αυτή την στιγμή βρίσκεται σε μια σημαντική καμπή της ζωής της, γιατί, από την νέα ακριβώς ταινία της, αφήνει τους ελαφρούς ρόλους και δοκιμάζει τις δυνάμεις της στους δραματικούς.

Δεν έχει «χόμπυ», δεν καπνίζει, δεν πίνει ποτά. Άγαπά πολύ την Ντέμπορα και την δουλειά της. Έχει πολλά όνειρα και σε πρώτη σειρά το «γύρισμα» μιάς ταινίας στην Ελλάδα.

Μπροστά στον Αη-Γιώργη του Λυκαβηττού. Η Ιταλίδα (σήμερα) και Έλληνίδα (αύριο) ηθοποιός, θέλησε να δει και το πανόραμα της Αθήνας.

Επίσκεψη στην μπουτίκ των καταστημάτων «Αδελφοί Λαμπρόπουλοι». Στα πόδια της πάντα η Ντέμπορα, που δεν την άφησε ούτε στιγμή.

Προσεκτικός έλεγχος (άνω), πριν αγοράση ένα αναμνηστικό από το Μοναστηράκι. «Άγιο μου Γιώργη Λυκαβηττέ μου» (κάτω), κάνει το θαύμα σου να τα καταφέρουν οι δικηγόροι.

Στο «τελεφερίκ» του Λυκαβηττού, που την ανέβασε στον γραφικό ελληνικό λόφο, για να θαυμάση την Αθήνα.

▲ ΕΝΑ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟ πορτρέιτο της Σάντρα. Η επιτυχημένη συμμετοχή της στις ταινίες του Φελλίνι, της έχει χαρίσει μεγάλη δημοτικότητα στην Ιταλία.

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ γραμμόφωνο τράβηξε την προσοχή της Σάντρα, που στάθηκε να το περιεργαστή. "Αλλάστε, τρέφει ιδιαίτερη αγάπη στην ελληνική λαϊκή μουσική και πιστεύει ότι ακούγεται «πιο γνήσια» από τις παρωχημένες αυτές συσκευές, παρά από τα υπερμοντέρνα και θορυβώδη «τζιού-μπόξ».

▼ ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ πόζα για τους φωτογράφους, αλλά και ένα ωραίο θέαμα για τους περαστικούς της οδού 'Ηφαιστου. "Όπως εύλογα το αντιλαμβάνεται ο καθένας, η παρουσία της ωραίας Σάντρα στους αθηναϊκούς δρόμους, δεν πέρασε απαρατήρητη. Οι 'Αθηναίοι εξετίμησαν την ομορφιά και την κομψότητα της αύριανης συμπολίτισσάς τους

Ποιές είναι οι εντυπώσεις της από την 'Αθήνα:

Της άρεσε ή λιακάδα κι ο 'Εθνικός Κήπος, που αντίκριξε κάθε πρωί από το ξενοδοχείο «'Α-μαλία», όπου έμενε.

Το Μοναστηράκι την γοήτευσε. Δεν έλεγε να ξεκολλήσει από την οδό 'Ηφαιστου. 'Ιδιαίτερη εντύπωση της έκαναν τα κουδουνάκια, οι λατέρνες, τα τσαρούχια.

Βρήκε τις 'Αθηναίες πολύ κομψές και μοντέρνες. Και σε λογικό ύψος την μίνι-φούστα. 'Ικανοποιήθηκε από την επίσκεψή της σε αθηναϊκή μπουτίκ, και τις άρεσαν οι διτρίνες πολλών καταστημάτων.

Η ελληνική κουζίνα ήταν ο πιο μεγάλος πειρασμός γι' αυτήν. Πρέπει να τρώει μόνον δυο φορές την ημέρα, στη 1.30' το μεσημέρι και στις 9.30' το βράδυ, για να διατηρή την σιλουέττα της, και το πρόγραμμα αυτό έρχόταν σε τελεία αντίθεση με την υρση που της άνοιγαν το «κεμπάπ» και τα «σουβλάκια». Έδω καθιέρωσε και πρωινό, με βραστό αυγό και κουλούρι Θεσσαλονίκης.

Το πιο ευχάριστο μέρος απ' όσα είδε μέσα στην 'Αθήνα, ήταν η πλατεία Συντάγματος με τις «πολύχρωμες» πολυθρόνες. 'Όποσδήποτε λυπήθηκε, πού, έξ' αφορμής της κόρης της, δεν μπόρεσε να χαρή όσο ήθελε τις πλακωτικές νύχτες, στις «γραφικές» ταβέρνες.

Εκείνο που την έμάγεψε ιδιαίτερα, ήταν η θέα της 'Αθήνας από τον Λυκαβηττό. Έρριξε πολλές δραχμές στο τηλεσκόπιο για να απολαύσει το «ωραίο θέαμα» που της προκάλεσε χαρά και 'ιλιγγος.

Κοίταζε με θαυμασμό την όψη της ελληνικής πρωτεύουσας, χαμογελούσε διαρκώς, έλεγε συχνά το επίφωνμα «όλαά» και προσπαθούσε να μεταδώσει την χαρά της στην μικρή Ντέμπορα.

Ενδιαφέρθηκε να μάθει το όνομα της εκκλησίας, τράβηξε το σκοινί της καμπάνας και σε μια στιγμή μπήκε μέσα στον «'Αη-Γιώργη, κι άναψε ένα κερί, ενώ τα χείλη της κάτι σιγοψιθύριζαν.

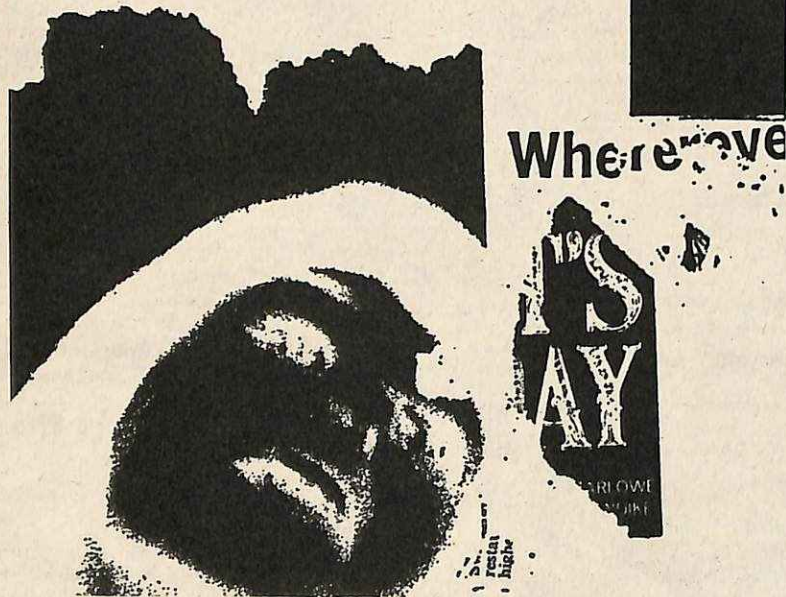
— Προσευχήθηκα για μένα και την Ντέμπορα, μάς είπε συγκινημένη.

Μάνος Χάρης

ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ.

1 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ - ΚΑΤ' ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

‘Αρχίστε και από σήμερα!

ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΚΛΑΣΙΚΟΥ ΣΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ, ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΠΛΟΚΗ ΚΑΙ, ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ΤΕΛΕΙΩΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ. ΕΚΤΥΛΙΣΣΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΓΙΕ - ΓΙΕ, ΣΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΛΙΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΑΛΛΗ ΝΕΟΛΑΙΑ. ΟΙ **ΕΙΚΟΝΕΣ** ΤΟ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΣΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΟ ΠΡΙΝ ΑΚΟΜΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗ ΣΕ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ Ή ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΟΠΟΥ ΕΓΡΑΦΗ — ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ..

‘Ο ‘Ηρακλής Πουαρό δέχεται στο διαμέρισμά του την επίσκεψη μιάς νέας κοπέλλας — μιάς σύγχρονης «‘Οφελίας χωρίς γοητεία», με μακριά μαλλιά και ψηλές μπότες, που έρχεται να τον δη γιατι «νομίζει πως έχει διαπράξει κάποιο έγκλημα». Δεν του αποκαλύπτει όμως τίποτε περισσότερο, γιατί έχει την γνώμη πως δεν μπορεί να την βοηθήσει, επειδή «είναι υπερβολικά γέρος». Με την δήλωση αυτή φεύγει όπως ήρθε, αφήνοντας τον Πουαρό θυμωμένο και απογοητευμένο. Λίγο αργότερα τον παίρνει στο τηλέφωνο η καλή του φίλη, συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων, ‘Αριάδνη ‘Ολντντ. ‘Ολντντ, η οποία τον καλεί το απόγευμα για ένα φλυτζάνι σοκολάτα. ‘Ο Πουαρό πηγαίνει στο διαμέρισμά της, αφού προηγουμένως ζητήσει από τον φίλο του κ. Γκόμπυ και από ένα γνωστό του της Σκώτλαντ Γυάρντ, να τον πληροφορήσουν για ένα «πιθανό έγκλημα που έγινε από κάποιον κάπου». Στο διαμέρισμά της αργότερα η ‘Αριάδνη ‘Ολντντ ακούει από τον Πουαρό τον λόγο για τον οποίο είναι αναστατωμένος και του ζητάει να της περιγράψει την κοπέλλα που τον έπαισε το πρωί. ‘Ο Πουαρό της διηγείται την συνάντησή και κατάπληκτος ακούει να του λέει ότι την κοπέλλα εκείνη τον είχε στείλει η ίδια. Την είχε γνωρίσει στο σπίτι των Τρέφιονς, και μάλλον θυμάται ότι την έλεγε αν Νόρμα Ρέσταρικ. «Είναι, του λέει, ένα “τρίτο κορίτσι”, από αυτά, που, μέσω των αγγελιών των εφημερίδων, συμφωνούν να συγκατοικήσουν με άλλα δύο, πληρώνοντας έτσι λιγότερο ενοίκιο». ‘Ο Πουαρό την ρωτάει αν στους Τρέφιονς είχε μιλήσει για ένα απροσδόκητο θάνατο, αλλά η ‘Ολντντ δεν θυμάται και προσφέρεται να πάρη στο τηλέφωνο τους Λόρριμερ, που ήταν μαζί της, για να μάθουν. «Πρέπει όμως να βρω κάποια δικαιολογία, έ;», λέει πηγαίνοντας προς το τηλέφωνο, από όπου γυρίζει και κοιτάζει τον ‘Ηρακλή Πουαρό με κάποια αμφιβολία...

Μήπως έχετε κανένα μολύβι και χαρτί — ή κανένα σημειωματάριο — κάτι για να γράψω όνόματά ή διευθύνσεις; ‘Ο Πουαρό είχε κάπως έτοιμο το σημειωματάριό του, και της κούνησε το κεφάλι του καθησυχαστικά.

‘Η κυρία ‘Ολντντ ξαναγύρισε στο άκουστικό και ο Πουαρό άκουσε προσεχτικά την μιά πλευρά της τηλεφωνικής συζήτησής τους:

— Έμπρός! Μπορώ να μιλήσω στην... ‘Ω, εσύ είσαι Ναόμι; ‘Εδώ ‘Αριάδνη ‘Ολντντ... ‘Ω, ναι, ήταν μάλλον πολύς κόσμος... ‘Εννοείς τον γέρο;... ‘Οχι, ξέρεις πως δεν... Τυφλός σχεδόν... Νόμιζα πως πήγαινε στο Λονδίνο, μαζί με την μικρή ξένη... Ναι, πρέπει να είναι μάλλον ανησυχητικό γι’ αυτούς, μερικές φορές — αλλά εκείνη φαίνεται να τον μεταχειρίζεται καλά... Σου τηλεφώνησα γά να σου ζητήσω την διεύθυνση της νέας... ‘Οχι, της νεαρής Ρέσταρικ, έννοω — κάπου στο Σάουθ Κέντ, δεν είναι; ‘Η μήπως στο Νάιτμαρτ; Της υποσχέθηκα ένα δίδυλο και σημείωσα την διεύθυνση, αλλά φυσικά την έχασα, όπως συνήθως... Δεν μπορώ καν να θυμηθώ το όνομά της. Είναι Τόρα ή Νόρμα;... Ναι, το φαντάσθηκα πως ήταν Νόρμα... Στάσου ένα λεπτό, να φέρω ένα μολύβι... Ναι, είμαι έτοιμη... 67, Μπροντντ Μάνσιονς... Ξέρω — εκείνο το μεγάλο κτίριο που μοιάζει σαν φυλακή... Ναι, πιστεύω πως τα διαμέρισμάτα είναι πολύ άνετα, με κεντρική θέρμανση και όλα τα σχετικά... Ποιά είναι τα άλλα κορίτσια, που ζουν μαζί της;... Φίλες της;... ‘Η από άγγελες;... Κλάουντια Ρίς - Χόλλαντ... ‘Ο πατέρας της είναι βουλευτής, δεν είναι; Ποιά είναι η άλλη;... ‘Οχι, υποθέτω πως δεν ξέρεις — είναι αρκετά συμπαθητική, επίσης, υποθέτω... Τι κάνουν όλες τους; Φαίνονται σαν να είναι γραμματείς, δεν είναι;... ‘Ω, η άλλη κοπέλλα είναι διακοσμητρια σπιτιών — νομίζεις; — ή έχει κάποια σχέση με μιά παναγοθήκη έργων τέχνης... ‘Οχι, Ναόμι, δεν με ενδιαφέρει και πολύ να μάθω — αναρωτιέται κανείς μόνο τι κάνουν τα κορίτσια σήμερα — και, είναι χρήσιμο για μένα να μαθαίνω, για τα δίδυλά μου — θέλει κανείς να συγχρονιστεί... Τι μου είπες για κάποιο φλέτ της;... Ναι, αλλά δεν μπορεί κανείς να κάνει τίποτε, δεν είναι έτσι; ‘Εννοώ πως τα κορίτσια κάνουν αυτό που τους αρέσει... Είναι πολύ φριχτός; Μήπως είναι ο τύπος του βρώμικου και αβυσσίου νέου; ‘Ω ναι, ξέρω... Κεντημένα γιλέκα και μακριά, καστανά, σγουρά μαλλιά, αμνημένα στους ώμους του. Είναι τόσο δύσκολο σήμερα να ξεχωρίσεις τα κορίτσια από τ’ αγόρια, δεν είναι; Ναι, μοιάζουν καμιά φορά σαν πινάκες του Βάν Γάιχ, αν είναι φάρμακο... Τι είπες; ‘Ο ‘Αντριου Ρέσταρικ τον απεχθάνεται;... Ναι, οι άνθρωποι απεχθάνονται συνήθως... ‘Η Μαίρη Ρέσταρικ;... ‘Υποθέτω πως κανονίζει κανείς συνήθως με την μητέρα του... Φαντάζομαι, άρα, πως θα εύχαστήθηκε αρκετά όταν η κοπέλλα βρήκε μιά δουλειά στο Λονδίνο... Τι έννοεις όταν λες πως ο κόσμος κοινοποιείται; Γιατί, είχε πάει τίποτα η Μαίρη; Και δεν μπορούσαν ν’ ανακαλύψουν τί της συνέβαινε;... Ποιος το είπε; Ναι, αλλά τί αποσώπασαν;... ‘Ω, μιά νοσοκόμος; Μήπως στην παιδαγωγό των Τζέννερς; Λένε για τον άντρα της; ‘Ω, καταλαβαίνω. Οι γυναίκες δεν μπόρεσαν ν’ ανακαλύψουν... ‘Οχι, αλλά

οι άνθρωποι είναι τόσο κακοί! Συμφωνώ μαζί σου. Αυτά τα πράγματα είναι συνήθως ψέματα... ‘Ω, ήταν γαστρικό; Μά τί γελοίο! ‘Εννοείς πως οι άνθρωποι είναι πως ό... πως τον λένε — ο ‘Αντριου... Ναι, αλλά γιατί; ‘Εννοώ, δεν είναι η περίπτωση μιάς συζήτου που την μισούσε από χρόνια — είναι η δεύτερη σύζυγος — και πολύ νεώτερή του, και δημοφής... Ναι, υποθέτω πως αυτό θα μπορούσε να είναι — αλλά γιατί να ήθελε ένα τέτοιο πράγμα και η ξένη κοπέλλα; ‘Εννοείς πως ίσως να κράτησε μνησικακία για πράγματα που της είχε πει η κυρία Ρέσταρικ... Είναι αρκετά ελκυστική μικρούλα — υποθέτω πως θα μπορούσε ν’ άρεσε στον ‘Αντριου — τίποτα το σοβαρό, φυσικά. ‘Αλλά αυτό ίσως να ενόχλησε την Μαίρη, και τότε ίσως να της...

Με την άκρη του ματιού της, η κυρία ‘Ολντντ είδε πως ο Πουαρό της έγνεφε άγρια.

— Ένα λεπτό, αγάπη μου, είτε η κυρία ‘Ολντντ στο τηλέφωνο. Είναι ο ψωμάς. (‘Ο Πουαρό φάνηκε περαγμένος): Μείνε στο άκουστικό...

‘Ακούμπησε το άκουστικό και έτρεξε διαστικά κοντά στον Πουαρό.

— Ναι; ρώτησε λαχανιασμένα.

— Ψωμάς; Έκανε ο Πουαρό με αγανάκτηση. ‘Εγώ!

— Μά, έπρεπε να σκεφθώ κάτι γρήγορα! Γιατί μου έγνεφε; Κατάλαβες τί μου...

— ‘Ο Πουαρό την δέκωσε απότομα...

— Μή μου τὰ πεις τώρα! Ξέρω αρκετά... ‘Εκείνο που θέλω να κάνεις είναι, με το χάρισμα που έχεις, του γρήγορου αυτοσχεδιασμού, να βρεις κάποια πρόφαση για να έπισκεφθώ τους Ρέσταρικ — ένας παλιός φίλος σου, που θα είναι για λίγο στην γειτονιά... Ίσως δά μπορούσες να πής...

— ‘Αφρηό το σέ μένα... Θά σκεφθώ κάτι! Θά δώσω ψεύτικο όνομα;

— Και βέβαια όχι! ‘Ας προσπαθήσωμε τουλάχιστον να κρατήσουμε κάποια απλότητα.

‘Η κυρία ‘Ολντντ κούνησε το κεφάλι της καταφατικά κ’ έτρεξε στο εγκαταλελειμμένο τηλέφωνο.

— Ναόμι; Δεν μπορώ να θυμηθώ τί λέγαμε... Πάντα κάτι έρχεται να σέ διακόψει όταν έχεις αρχίσει ένα δημοφές κοινοπολιτικό... Δεν μπορώ καν να θυμηθώ τώρα γιατί σου τηλεφώνησα — ά, ναι!

— για την διεύθυνση εκείνης της μικρής Τόρας — Νόρμας, έννοω — και μου την έδωσες. ‘Αλλά ήθελα και κάτι άλλο — ά, θυμάμαι... ‘Ενας παλιός φίλος μου... ‘Ενας πολύ γοητευτικός άνθρωπος... Είχα μιλήσει μάλιστα γι’ αυτόν την άλλη φορά που ήμαστε εκεί. Λέγεται ‘Ηρακλής Πουαρό...

Πρόκειται να μείνη πολύ κοντά στους Ρέσταρικ και αναπομονεί φοβερά να γνωρίσει τον γέρο σερ Ρόντερικ... Γνωρίζει πολλά γι’ αυτόν, και του έχει τρομερό θαυμασμό για κάποια θαυμάσια ανακάλυψή του στον πόλεμο — ή κάποιο επιστημονικό παζάρι που έκανε — πάντως, αναπομονεί να τον έπισκεφθώ και να του υποβάλω τα σέβη του, έτσι μου είπες... Θά τους είδοκαί τους, λοιπόν; Ναι, ίσως πάλι να τους δη ξανακάνω... Πέες τους να τον δάλλουν να τους διηγηθώ μερικές θαυμάσιες ιστορίες κατασκοπίας... Τι; ‘Ηρθαν για την χλόη του κήπου σου; Και βέβαια πρέπει να πās! ‘Αντε, γεια σου!

‘Ακούμπησε το άκουστικό και θυθύτηκε σε μιά πολυθρόνα.

— Θεέ μου! Τί κουραστικό! Πώς πήγα, καλά; — ‘Οχι άσχημα, είτε ο Πουαρό.

— Σκέφθηκα πως ήταν καλύτερο να πω πως θανατώσα τον γέρο. ‘Ετσι, θά γνωρίσετε και τους άλλους... Θέλετε τώρα, ν’ άκούσετε τί μου είπα;

— Από ό,τι κατάλαβα, έχει γίνει κάποιο κοινοπολιτικό για την υγεία της κυρίας Ρέσταρικ...

— Ναι. Φαίνεται πως είχε πάθει κάποια μυστηριώδη αρρώστια, γαστρικής φύσεως, και οι γιατροί είχαν ανησυχήσει. Την έστειλαν σε ένα νοσοκομείο και έγινε καλά, μα μόλις γύρισε στο σπίτι, ξαναάρχισε πάλι, χωρίς οι γιατροί να μπορούν να εξηγήσουν τί συμβαίνει. Κ’ έπειτα, ο κόσμος άρχισε να μιλάει. Μιά νοσοκόμος κάτι είπε, και η αδελφή της το είπε σε ένα γείτονα, κι ο γείτονας σε κάποιον άλλο... Και τελικά, ο κόσμος άρχισε να διαδίδει πως ο άνδρας της προσπαθούσε να την δηλητηριάσει... ‘Ομως, στην περίπτωση αυτή, το πράγμα δεν φαινόταν να έχει κανένα νόημα. ‘Η Ναόμι κ’ εγώ αναρωτηθήκαμε μήπως έχει κάποια σχέση η ξένη κοπέλλα, που είναι ένα είδος γραμματέως ή συνοδού του γέρου. Αυτή όμως δεν μπορεί να είχε λόγους να δηλητηριάσει την κυρία Ρέσταρικ...

— Σας άκουσα να αναφέρετε μερικούς... — Χμ, υπάρχει πάντα μιά δυνατότητα...

— ‘Εργασιακή πρόθεση! είτε ο Πουαρό συλλογισμένος. Μά όχι ακόμα εργασιματική πράξη...

III

‘Η κυρία ‘Ολντντ οδήγησε το αυτοκίνητό της στην εσωτερική αυλή των Μπόροντ Μάνσιονς. ‘Εξη άλλα άμαξια γέμιζαν τον χώρο που προοριζόταν για την στάθμευση. Καθώς η κυρία ‘Ολντντ διάσταζε, μη ξέροντας τί να κάνει, ένα από τα αυτοκίνητα έκανε διασπέν με άπομακρόνθησε. ‘Η κυρία ‘Ολντντ προχώρησε και έπιασε την άδεια θέση.

Κατέβηκε, χτύπησε την πόρτα και περίμενε, κοιτάζοντας τον ουρανό. ‘Ηταν ένα καινούριο ομοδομικό συγκρότημα, που είχε χτιστεί στην θέση που είχε δημιουργήσει η έκρηξη μιάς νάρκης στον τελευταίο πόλεμο. Φαινόταν ένα κτίριο καλοοικονομημένο και όποιος το είχε κτίσει ένοιωθε σίγουρα περηφάνηση για κάθε διακοσμητική προσθήκη.

‘Ηταν ώρα μεγάλης κινήσεως. Αυτοκίνητα και άνθρωποι πηγαίνονταν στην αυλή, και η εργασία της ημέρας κόντευε να τελειώσει.

‘Η κυρία ‘Ολντντ κοίταζε το ρολόι του χεριού της. ‘Επτά παρά δέκα. ‘Η σωστή ώρα, άπ’ ό,τι μπορούσε να κρίνει. ‘Η ώρα που τα εργαζόμενα κορίτσια πρέπει να έχουν γυρίσει, είτε για να φρεσκάσουν το μαγαζί τους, ν’ αλλάξουν φόρεμα και να ξαναβγάλουν, είτε για ν’ ασχοληθούν με το σπίτι τους, να πλύνουν τις κάλτσες τους και τα μικρότερα άδέλφια τους. Το οικοδομικό συγκρότημα ήταν δίδυμο προς τ’ ανατολικά και τα δυτικά, με μεγάλες περιστρεφόμενες πόρτες στη μέση. ‘Η κυρία ‘Ολντντ διάλεξε την άριστερή πλευρά, μα άμέσως ανακάλυψε πως είχε κάνει λάθος. ‘Ολη αυτή η πλευρά είχε αριθμούς από το 100 ως το 200. Πήγε, λοιπόν, από την άλλη.

‘Ο αριθμός 67 ήταν στο έκτο πάτωμα. ‘Η κυρία ‘Ολντντ πήρε το κουνιάδι του άσανσέρ. Οι πόρτες άνοιξαν σαν απειλητικό στόμα. ‘Η κυρία ‘Ολντντ άρπασε μέσα γρήγορα. Φοδόνταν πάντα τα μοντέρνα άσανσέρ.

Μπάμ! Οι πόρτες έκλεισαν πάλι. Τό άσανσέρ άρχισε ν' ανεβαίνει. Σταμάτησε σχεδόν άμέσως (ήταν κι αυτό κάτι που σ' τρώαζε!), κ' ή κυρία Όλιβερ βγήκε έξω σαν κυνηγημένο κουνέλι.

Έφτασε στην πόρτα που είχε επάνω τόν άριθμό 67, σέ δύο μεταλλικές πλάκες. Ή πλάκα με τόν άριθμό 7 ξεκόλλησε κ' έπεσε στά πόδια της, την σπινθήρι που στάθηκε μπροστά της.

«Αυτό τό μέρος δέν με συμπαθεί, συλλογίστηκε ή κυρία Όλιβερ, με μιά γκομάτσα πόνου, και μαζεζόντας γρήγορα τόν άριθμό τόν ξανακόλλησε στην πόρτα.

Κτίστηκε τό κουνούνι. Ίσως νά έλειπαν όλοι... Όμως, ή πόρτα άνοιξε σχεδόν άμέσως. Ένα ψηλό, όραιο κορίτσι στεκόταν στό κατάφλι. Φορούσε ένα μαύρο καλοραμμένο φόρεμα με πολύ κοντή, άσπρη, μεταξωτή φούστα, κ' είχε πολύ όμορφο σώμα. Τά μαλλιά της ήταν μαύρα και τό μακιγιάζ της διακριτικό — άν και, γιά κάποια αίτια, άνησυχούσε την κυρία Όλιβερ.

—Ω, έκανε ή κυρία Όλιβερ, καταβάλλοντας προσπάθεια γιά νά μιλήσει σωστά, είναι μέσα ή κυρία Ρέσταρικ;

—Όχι, λείπει. Θέλετε νά της πώ τίποτε; Ή κυρία Όλιβερ έκανε πάλι «ώ», κ' έβγαλε ένα πακέτο, τυλιγμένο μάλλον πρόχειρα σέ καφέ σκούρο χαρτί.

—Της είχα ύποσχεθί ένα βιβλίο, έξήγησε. Έβνα από τά βιβλία μου, πού δέν είχε διαβάσει. Έλπιζω πώς θα ήτανότιρα πού ήταν... Δέν θά γυρίσει γρήγορα, έ;

—Δέν έξέρω... Δέν μου είπε τί θά κάνη άπόψε. —Είστε ή μίς Ρίς Χίλλαντ;

Ή κοπέλλα φάνηκε λιγάκι ξαφνιασμένη. —Ναί.

—Γνώρισα τόν πατέρα σας... Είμαι ή κυρία Όλιβερ, συγγραφέας, πρόσθεσε ή έπισκέπτρια, με τό συνηθισμένο ένοχο ύφος, πού συνόδευε αυτή την δήλωση της.

—Θέλετε νά περάσετε μέσα; Ή κυρία Όλιβερ δέχτηκε την πρόσκληση κ' ή Κλάουντια Ρίς Χίλλαντ την ώδήγησε σ' ένα σαλόνι. Όλα τά δωμάτια τών διαμερισμάτων ήταν ταπεταρισμένα με τό ίδιο σχέδιο, πού ήταν μίμηση ξύλου. Οι ένοικοι μπορούσαν νά κρεμάσουν εκεί μοντέρνους πίνακες, ή νά κάνουν όποιες άλλες διακοσμήσεις ήθελαν. Τήρηχαν πολλά έντοιχισμένα ράφια, ντουλάπια κ' ένα τραπέζι, πού έβγαλε από τόν τοίχο. Ένας τεράστιος άρκελινός, στριμμένος από τό ένα μέρος, κ' ένας πύθνος, κρεμασμένος από κάτι φοινικόκλαδα, λίγο πού πέρα, έδιναν κάποια άτομικότητα στό δωμάτιο.

—Είμαι σίγουρη, πώς ή Νόρμα θά χαρή πολύ πού θά πάει τό βιβλίο σας, κυρία Όλιβερ... Θά πάρτε κανένα ποτό; τσέρου; τζίν;

Ή κοπέλλα είχε τούς τρόπους μιάς καλής γοαματέως. Ή κυρία Όλιβερ άρνήθηκε.

—Έχετε θαυμάσια δέα έδώ, είπε, κοιτάζοντας από τό παράθυρο και μισοκλείνοντας τά μάτια της, γιατί ό ήλιος την χτύπησε στό πρόσωπο.

—Ναί... Μά δέν είναι και τόσο όραιο, όταν παθαίνει βλάβη τό άσανσέρ!

—Δέν φανταζόμουν πώς κι αυτό τό άσανσέρ τοιμάει νά χαλάη! Μοιάζει τόσο πολύ μέ... με ρομπότ...

—Τό έχουν εγκαταστήσει τελευταία, αλλά δέν

είναι καλύτερο από τ' άλλα, είπε ή Κλάουντια. Χρειάζεται συχνά έπισκευή.

Μιά άλλη κοπέλλα μπήκε μέσα, μιλώντας. —Κλάουντια, μήπως ξέρεις πού έβαλα...

Σταμάτησε, βλέποντας την κυρία Όλιβερ. Ή Κλάουντια έκανε τις συστάσεις.

—Φράνσις Κέρν — κυρία Όλιβερ... Ή κυρία Άριάδνη Όλιβερ.

—Ω, τί ενδιαφέρον, είπε ή Φράνσις.

Ήταν μιά ψηλή, γεμάτη κοπέλλα, με μακριά, μαύρα μαλλιά, μάλλον βαρύ και χλωμό πρόσωπο, φρύδια και βλεφαρίδες λιγάκι λοξές — πράγμα πού τονίζονταν από τό μακιγιάζ. Φορούσε στενό βελούδινο παντελόνι και χοντρό πουλόβερ. Άποτέλούσε ζωηρή αντίθεση πρός την εύνηκτη κ' επιδέξια Κλάουντια.

—Έφερα ένα βιβλίο πού είχα ύποσχεθί στην Νόρμα Ρέσταρικ, είπε ή κυρία Όλιβερ.

—Ω, τί κρίμα πού λείπει από τό Λονδίνο!

—Όστε δέν είναι έδώ;

—Έγινε μιά σιωπή. Ή κυρία Όλιβερ είχε την έντύπωση πώς οι δύο κοπέλλες άντήλαξαν ένα βλέμμα.

—Νόμιζα πώς εργαζόταν στό Λονδίνο, είπε ή κυρία Όλιβερ, προσπαθώντας νά δείξη άθωα έκπληξη.

—Ναί, είπε ή Κλάουντια. Είναι σ' ένα γραφείο έσωτερικών διακοσμήσεων. Την στέλνουν πότε — πότε σέ διάφορα μέρη... (Χαμογέλασε). Βλέπετε, ζούμε μάλλον άνεξάρτητα σ' αυτό τό σπίτι...

Κάθε μιά πηγαυόερχεται όπως θέλει... Δέν άφήνομε συνήθως είδοποίηση γιά τις κινήσεις μας. Μά δέν θά ξεχάσω νά της δώσω τό βιβλίο της όταν επιστρέψη...

Ή έξήγηση φαινόταν πολύ φτυική. Ή κυρία Όλιβερ σπρώχθηκε.

—Λοιπόν, σάς εύχαριστώ πολύ.

Ή Κλάουντια την συνόδευε ως την πόρτα.

—Θά πώ τού πατέρα μου πώς σάς γνώρισα, είπε. Είναι μαυιόδης άναγνώστης άστυνομικών μυθιστορημάτων...

—Έκλεισε την πόρτα, και γύρισε στό σαλόνι.

Ή Φράνσις ήταν σκυμμένη στό παράθυρο.

—Με συγχωρείς, είπε. Μήπως έκανα καμιά γκάφα;

—Μόλις είχα πει, πώς ή Νόρμα ίσως νά γύριζε.

Ή Φράνσις σήκωσε τούς ώμους.

—Ποιάς ξέρει... Άλήθεια, Κλάουντια, πού έχει πάει αυτό τό κορίτσι! Γιατί δέν γύρισε την Δευτέρα;

—Δέν μπορώ νά καταλάβω.

—Μήπως έμεινε με τούς δικούς της; Έκει είχε πάει γιά τό γουήν-έντ.

—Όχι. Τηλεφώνησα γιά νά βεβαιωθώ.

—Δέν νομίζω πώς έχει σημασία... Πάντως... Χμ, είναι κάπως παράξενη από άποιον-ότι δόποτε άλλον άνθρωπο...

—Ω, ναί, είναι, έκανε ή Φράνσις. Μερικές φορές με κάνει ν' ανατριχιάζω! Δέν είναι όμαλός άνθρωπος, ξέρετε...

Και πρόσθεσε, πού δυνατά:

—Ή Νόρμα δέν είναι όμαλή! Τό ξέρετε πολύ καλά, Κλάουντια, έστω κι άν δέν τ' όμολογείς. Ίσως γιά νά είσαι έν τάξει πρός τόν προϊστάμενό σου...

Ό Ηρακλής Πουαρό περπατούσε σιγανά κατά μήκος τού-θρόμου, προσέχοντας όλα όσα έβλεπε. Άν ή άνιμώση φίλη του, ή κυρία Όλιβερ, ήταν μαζί του, θά τόν ρωτούσε άμέσως γιατί έκανε την ώρα του και δέν πήγαινε άμέσως στό σπίτι, όπου κατευθιόνταν, και πού βρισκόταν ένα μίλι πού πέρα από τά όρια τού χωριού. Ό Πουαρό θά της έλεγε πώς μελετούσε την τοπική άτμόσφαιρα. Αυτά τά πράγματα ήταν, καμιά φορά, σημαντικά. Στο τέλος τού χωριού, γινόταν μιά άπότομη μεταβολή. Στην μιά πλευρά, λίγο πού πέρα από τόν δρόμο, ύπληχε μιά σειρά από νεοκτισμένα δημόσια σπίτια, με μιά λωρίδα κήπου μπροστά τους, και με μιά εύθυμη νότα σέ κάθε σπίτι: Καθένα είχε διαφορετικό χρώμα έξωπορτας. Πέρα από τά δημόσια σπίτια όκολούθουσε μιά σειρά από άγροους και φράχτες, πού την έκοβε πότε — πότε ένα άπομονωμένο σπίτι, με δικά του δένδρα και κήπους και ξεχωριστό γενικά ύφος. Μπροστά τόν, πέρα στό δρόμο, ό Πουαρό ξεχώρισε ένα σπίτι, πού τό επάνω τόν πάτωμα είχε έναν άσυνήθιστο χαμακίτσο. Αυτή θά ήταν άσφαλός ή Μέκκα, όπου κατευθιόνταν τά πόδια του... Έφτασε σέ μιά καγκελλόπορτα, πού ή πινακίδα της έγραφε την λέξη «Ο Φράχτης». Κοίταξε προσεχτικά τό σπίτι. Ήταν νά συμβατικό σπίτι, πού θάχε ίσως χτιστή στις αρχές τού αιώνα. Δέν ήταν ούτε όραιο, ούτε άσχημο. «Κοινός θά ήταν ίσως ή λέξη με την όποία θά μπορούσε κανείς νά τό περιγράψη. Ό κήπος ήταν πού έλκεστικώς από τό σπίτι, και ήταν φανερό πώς ύπληξε άντικείμενο μεγάλης περιποίησης και φροντίδας στόν καιρό του, άν και τώρα είχε εγκαταλειφθί. Είχε ακόμα λειες πρασιές, πολλά παρτέρια με λουλούδια, όμορφους θάμνους. Όλα ήταν σέ καλή τάξη. Ένας κηπουρός θ' άσποχολείτο άσφαλώς μ' αυτόν τόν κήπο, σκέφτηκε ό Πουαρό.

Ίσως νά ύπληχε και κάποιο προσωπικό ένδιαφέρον: Πρόσθεσε σέ μιά γυναιά, κοντά τό σπίτι, μιά γυναικά σκυμμένη πάνω από ένα παρτέρι με λουλούδια, προσπαθώντας νά στηρίξη κάτι ντάλιες. Τό κεφάλι της σχημάτιζε ένα χρυσαφένιο κύκλο. Ήταν ψηλή, άδύνατη, αλλά με τεταγόνους ώμους. Ό Πουαρό άνοιξε την καγκελλόπορτα, μπήκε μέσα και προχώρησε πρός τό σπίτι. Ή γυναιά γύρισε τό κεφάλι της κ' έπειτα άνασπρόσθηκε κοιτάζοντας πρός τό μέρος τόν έρωτηματικά.

—Έμεινε στη θέση της, περιμένοντας νά μιλήσει έκείνος, ένό κάποιο κηπουρικό εργαλείο κρεμόταν από τό άριστερό της χέρι. Φαινόταν ξαφνιασμένη, πρόσθεσε ό Πουαρό.

—Ναί, είπε.

Ό Πουαρό έβγαλε τό κατέλλο του και έπαικ

διάφορα οικιακά σκεύη και καλάθια, ένα ταχυδρομείο — μανάβικο, ένα έμπορικό πού πουλούσε καπέλα, παπούτσια γιά παιδιά και διάφορα μικροπράγματα όλων τών ειδών, ένα χαρτοπωλείο κ' ένα καπνοπωλείο, πού πουλούσε επίσης έφημερίδες και γλυκά. Τό κατάστημα μαλλίνων ειδών ήταν φανερό πώς άποτελούσε την άριστοκρατία τού τόπου. Δύο άσπρομάλλες σοβαρές γυναίκες είχαν υπό την επίβλεψη τους άτέλειωτα ράφια ειδών πλεκτικής, κάθε περιγραφής. Τήρηχαν επίσης μεγάλες ποσότητες από πατρών φορεμάτων και πλεκτών. Τό παλιό μπακάλικο είχε τώρα μεταμορφωθί σέ σουπερ-μάρκετ, με ράφια από συρμάτινα πανέρια και με πακεταρισμένα όλα τά δημητριακά κι άλλα πράγματα, μέσα σέ χάριτνα κουτιά. Τήρηχε κ' ένα μικρό κατάστημα με μιά μοναδική μικρή διτρίνα, πού έγραφε επάνω «Άλλα» με κομμά γράμματα. Στη διτρίνα τού έδειχνε μιά γαλλική μπλούζα, με μιά έτικέττα πού έγραφε «Ή τελευταία λέξη της μόδας», και μιά μπλε φούστα κ' ένα κόκκινο ριγέ πουλόβερ. Ήταν θαμμένα μέσα στην διτρίνα, σαν πεταμένα εκεί από ένα άδιόφορο χέρι.

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

Όι' αυτά, ό Πουαρό τά παρατηρούσε με άρηρημένο ένδιαφέρον. Μέσα στά όρια τού χωριού έβλεπε κανείς και μερικά σπιτάκια παλαιού στυλ, πού διατηρούσαν μιά γεωργιανή άγνότητα, με ίχνη δικτωριανής βελτιώσεως — π.χ., μιά βεράντα ή ένα μικρό θερμοκήπιο. Ένα — δύο σπίτια είχαν έντελώς άνανοσμένη πρόσοψη. Ήθελαν νά θεωρούνται καινούργια, κ' ήταν υπερήφανα γιά την πρόσοψή τους...

ήθηκε. Τά μάτια της έμειναν καρφωμένα πάνω στό μουστάκι του, σαν μαγνητισμένα.

—Ή κυρία Ρέσταρικ;

—Μάλιστα. Έγώ...

—Έλπιζω νά μη σάς ένοχλώ, κυρία μου.

Ενα άμυδρο χαμόγελο φάνηκε στά χείλη της:

—Καθόλου. Είστε...

—Ήρα τό θάρρος νά σάς έπισκεφθώ. Μιά φίλη μου, ή Άριάδνη Όλιβερ...

—Ω, φυσικά. Ξέρω ποιός πρέπει νά είστε. Ό Κύριος Πουαρό.

—Κύριος Πουαρό, την διώρθωσε, τονίζοντας την τελευταία συλλαβή. Ήρακλής Πουαρό, στην ύπηρεσία σας... Περγούσα άπ' αυτή την γειτονιά και πήρα τό θάρρος νά σάς έπισκεφθώ έδώ, με την έλπιδα πώς θά μου έπιτρέψετε νά υποβάλω τά σέβη μου στόν σέρ Ρόντερικ Χόρσφελντ.

—Ναί. Ή Νόρμα Λόρσμερ μάς είπε πώς ίσως νά εργάζαστε...

—Μήπως σάς ένοχλώ;

—Ω, καθόλου. Ή Άριάδνη Όλιβερ ήταν έδώ τό περασμένο Σαββατοκύριακο. Ήρθε μαζί με τούς Λόρσμερς. Τά βιβλία της είναι ξαιρετικά διασκεδαστικά, δέν είναι; Άλλά ίσως νά μη βρούμε τις άστυνομικές ιστορίες διασκεδαστικές. Είστε ντετέκτιβ ό ίδιος, δέν είν' έτσι; — πραγματικός ντετέκτιβ;

—Είμαι από τούς πού πραγματικούς, είπε ό Ήρακλής Πουαρό.

—Πρόσθεξε πώς έκεινη έπαιξε ένα χαμόγελο.

Την μελέτησε πού προσεχτικά. Ήταν όμορφη, με ένα μάλλον τεχνικό τρόπο. Τά χρυσαφένια μαλλιά της ήταν μάλλον τυπικά χτενισμένα. Άναρωτήθηκε μήπως στό βάθος της καρδιάς της ήταν κουφά άδέβαιη γιά τόν έαυτό της, μήπως έπαιξε προσεχτικά τό ρόλο της Άγγλίδας κυρίας πού είναι άποροφημένη από τόν κήπο της. Άναρωτήθηκε πού νά ήταν τό κοινωνικό της υπόβαθρο.

—Έχετε πολύ όραιο κήπο, είπε.

—Σας άρέσουν οι κήποι;

—Όχι, όπως αγαπούν οι Άγγλοι τούς κήπους.

—Έχετε ιδιαίτερο ταλέντο γιά τούς κήπους στην Άγγλία. Ό κήπος σημαίνει γιά σάς κάτι πού δέν σημαίνει γιά μάς.

—Γιά τούς Γάλλους, έννοείτε;

—Δέν είμαι Γάλλος. Είμαι Βέλγος.

—Ω, ναί... Πιστεύω πώς ή κυρία Όλιβερ τό άνέφερε πώς ήσαστε κάποτε στην Βελγική Άστυνομία.

—Άκριβώς. Είμαι ένα γέριμο βελγικό άστυνομικό σκυλί! (Άφησε ένα ευγενικό γέλια και έπαι κουνώντας τά χέρια του): Άλλά θαυμάζω τούς κήπους σας! Τποκλίνονται μπροστά σας! Οι λατινικές φυλές αγαπούν τούς τυπικούς κήπους, τούς κήπους τού Πύργου τών Βερσαλλιών σέ μικρογραφία, και, φυσικά, επινόησαν επίσης και τόν λαχανόκηπο! Πολύ σημαντικός ό εποταξές... Έδώ στην Άγγλία έχετε εποταξές, αλλά τόν πήρατε από την Γαλλία, και δέν αγαπάτε τόν λαχανόκηπο σας όσο αγαπάτε τά λουλούδια σας. Δέν είν' έτσι;

—Ναί, νομίζω πώς έχετε δίκιο, είπε ή Μαίρη Ρέσταρικ. Περάστε στό σπίτι... Ήρθατε γιά νά ήγτε τόν θείο μου.

—Ήρθα, όπως λέτε, γιά νά υποβάλω τά σέβη μου στόν σέρ Ρόντερικ, αλλά υποβάλλω τά σέβη μου και σέ σάς, επίσης, κυρία μου. Τποβάλλω πάντα τά σέβη μου στην όμορφιά, όταν την συναντώ...

—Τποκλήθηκε.

—Έκεινη γέλασε με έλαφρά άμνηχανία.

—Δέν πρέπει νά μου κάνετε τόσες φιλοφρονήσεις! Είπε.

Προχώρησε μπροστά, πρός μιά άνοιχτή μπαλκονόπορτα, κ' έκείνος τής άκολούθησε.

—Γνώρισα τό θείο σας λιγάκι στά 1944.

—Ό καημενούλης, έχει γεράσει πολύ τώρα. Άνισχυός, είναι πολύ κουφός.

—Είμαι πάρα πολύς καιρός από τότε πού τόν συνάντησα. Άσφαλώς θά μ' έχη ξεχάσει... Ήταν γιά κάποιο ζήτημα κατασκοπίας και γιά κάποιες έπιστημονικές έφευρέσεις. Όφειλαμε πολλά στην

έπινοητικότητα τού σέρ Ρόντερικ... Έλπιζω πώς θά θελήση νά με δεχθί...

—Ω, είμαι βέβαιη πώς θά τό θέλη πολύ, είπε ή κυρία Ρέσταρικ. Περνάει μιά μάλλον πλεητική ζωή, τώρα τελευταία. Έγώ πρέπει νά βρούμε κάποιες ώρες στό Λονδίνο — ψάχνω νά βρούμε ένα κατάλληλο σπίτι εκεί. (Άναστέναξε και έλεγε): Οι ήλικιωμένοι άνθρωποι είναι δύσκολοι, μερικές φορές...

—Τό ξέρω, συμφώνησε ό Πουαρό. Κ' έγώ, έπίσης, είμαι δύσκολος, πολλές φορές...

—Έκεινη γέλασε:

—Α, όχι, κύριε Πουαρό, έλάτε τώρα! Δέν πρέπει νά κάνετε πώς είστε γέρος...

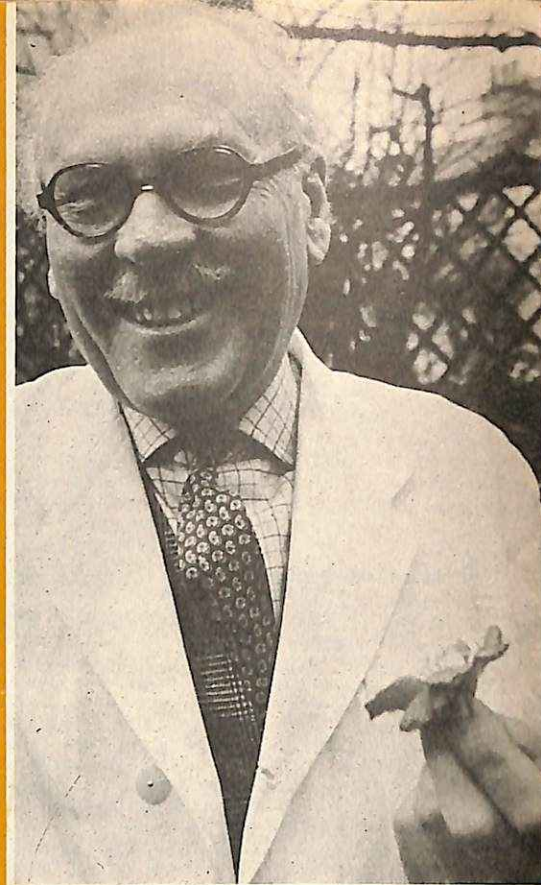
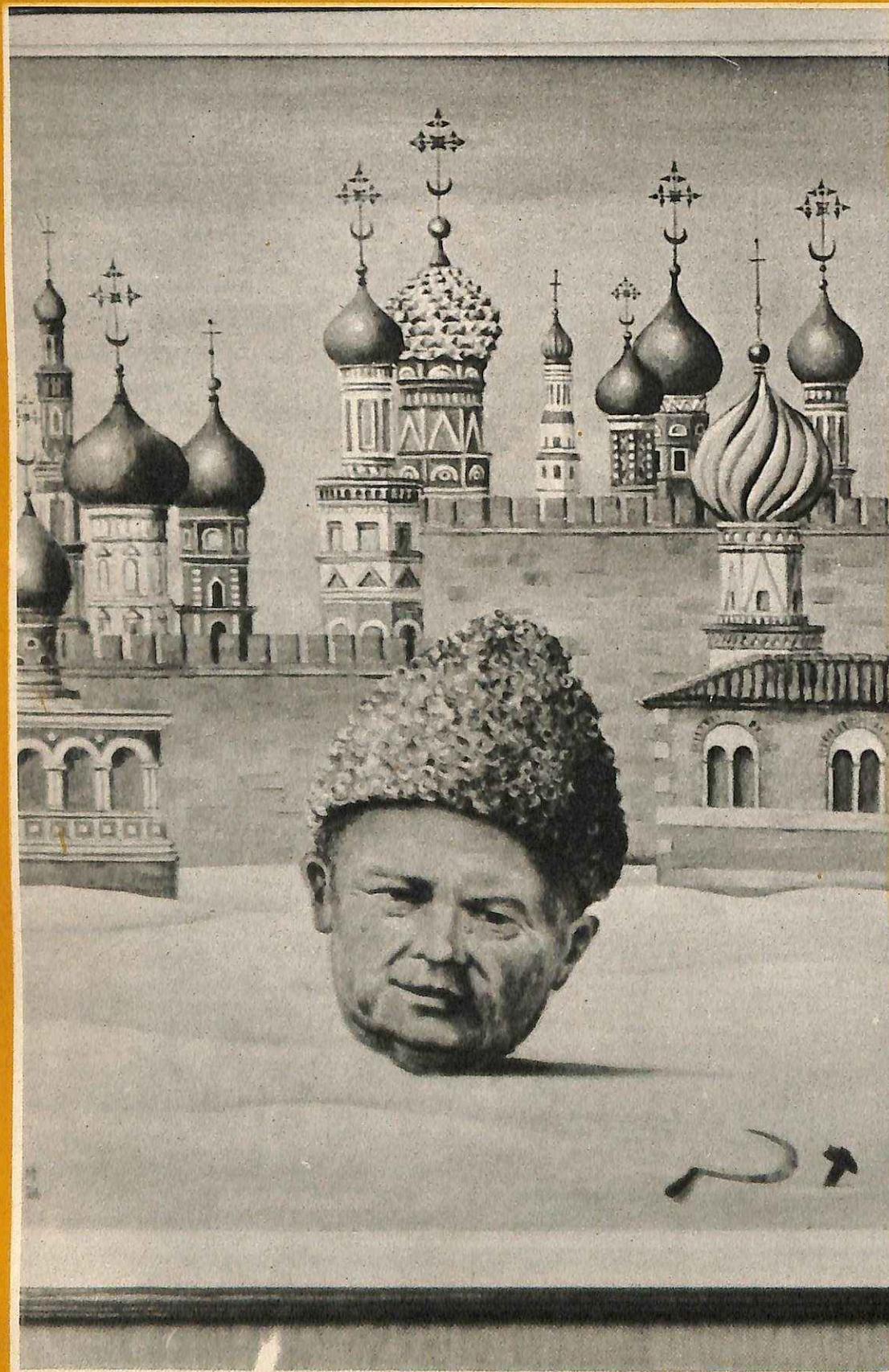
—Καμιά φορά μου τό λένε, είπε ό Πουαρό άναστενάζοντας, τά νεαρά κορίτσια, πρόσθεσε πέν-θιμα.

—Αυτό δέν είναι καθόλου ευγενικό από μέρους τους! Κάτι τέτοιο θά μπορούσε νά κάνει και ή κόρη μας, πρόσθεσε.

ΤΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΑ

Νικήτας Κροϋστσεφ

Ένα κομμένο, αλλά ολοζώντανο κεφάλι κατρακύλησε σαν μπάλλα στην αυλή του Κρεμλίνου...

ΣΕΡ ΑΛΙΣΤΑΡ ΜΑ-Υ-ΝΑΡΝΤ. 'Ο άλλοτε συνταγματάρχης των «Χάιλαντερς» — των επιλεκτών όρεσιβίων Σκωτσέζων — αναπτύσσει τώρα μιὰ πρωτοφανή καλλιτεχνική δραστηριότητα. Τὸ προσωπικό, ἀλληγορικό ὕφος του, ἐκφράζεται ἀποκλειστικά σὲ πορτραίτα, δημιουργοῦν ζητήματα σὲ βασιλιάδες, καλλιτέχνες καὶ πολιτικούς ἡγέτες...

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Τὸ νὰ ζωγραφίζω τὴν βασίλισσά μου καὶ τὴν οἰκογένειά της, νομίζω ὅτι εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος νὰ τοὺς ἐκφράσω τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀφοσίωσή μου». Ἔτσι ὁ συνταγματάρχης Ἀλίσταρ Μάυναρντ, ἓνας ἀπόστρατος «Χάιλαντερς» — ὀρεσιβίος Σκωτσέζος —, ἐξηγεῖ τὰ πολλὰ ἀλληγορικά πορτραίτα τῶν μελῶν τῆς βρετανικῆς Αὐλῆς, πού ἐξέφνιασαν τοὺς Λονδρέζους στὴν πρόσφατη ἔκθεση τοῦ ἰδιόρρυθμου ζωγράφου. Οἱ πίνακες παρουσιάζουν, πράγματι, τὴν βασίλισσα Λέαινα, τὸν πρίγκιπα Φίλιππο φτερωτὸ κένταυρο, τὴν βασιλομήτορα Πάπια, τὴν πριγκίπισσα Μαρίνα Σφίγγα καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐπισήμους σὲ ἀνάλογες παραστάσεις. Πολλοὶ φώναζαν ὅτι ἡ ἔκθεση τοῦ συνταγματάρχου ἦταν σκάνδαλο, ἐγκλημα καθοσίωσης, καὶ τὴν χαρακτηρισαν ὡς μιὰ ἐπανάσταση ἐναντίον τῆς βρετανικῆς τάξεως καὶ εὐπρεπειας.

Κανεῖς ὅμως δὲν ἀντιπροσωπεύει καὶ δὲν ἐκφράζει καλύτερα τὸν βρετανικὸ κομφορμισμὸ, ὅσο ὁ Μάυναρντ. Τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ συνταγματάρχου εἶναι ἡ τυπικὴ ὄψη τοῦ Σκωτσέζου, πού

Δοῦξ τοῦ Ἐδιμβούργου

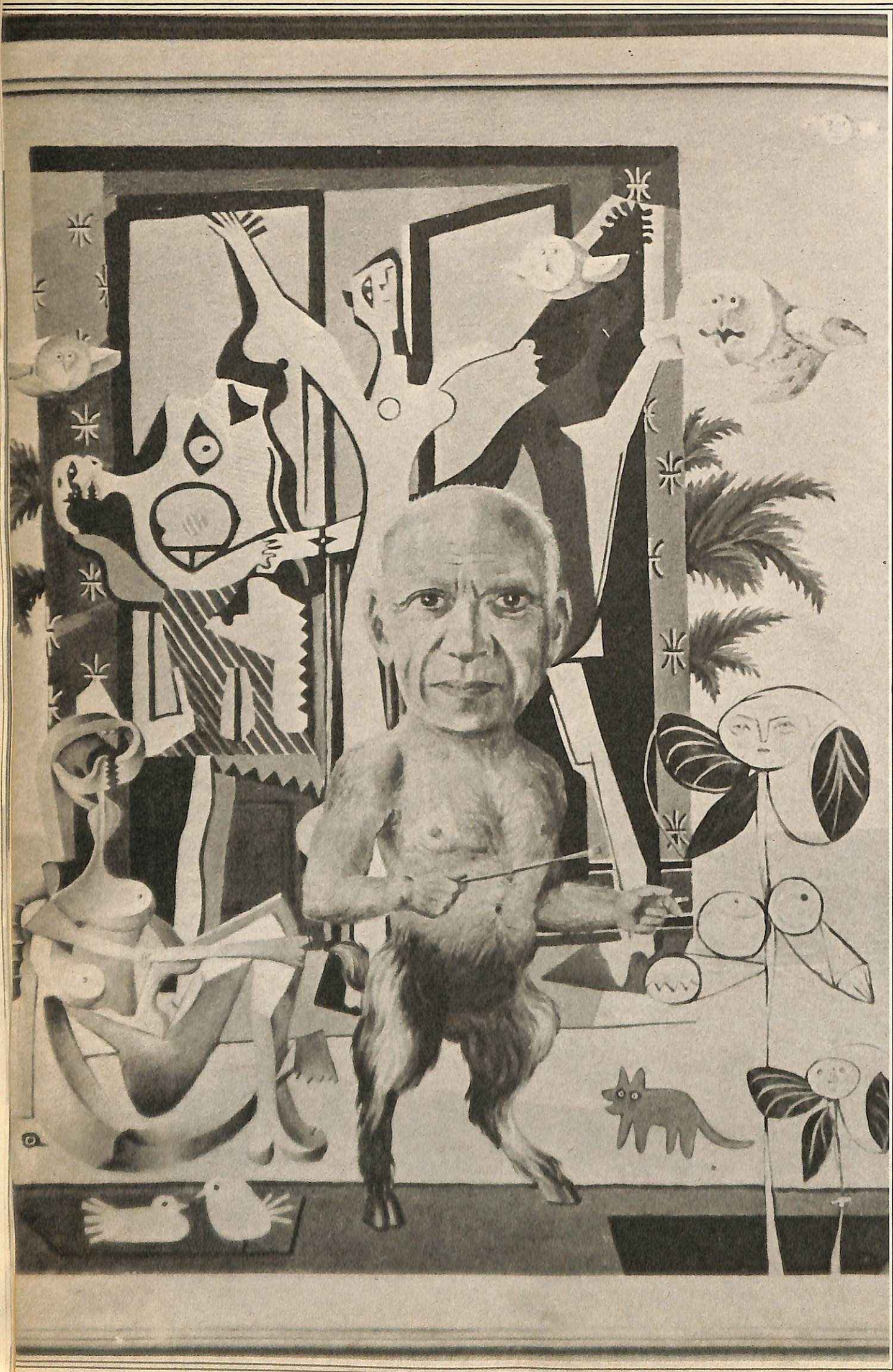
Ένας κένταυρος παίζει γκόλφ. Περιστοιχίζεται ἀπὸ τὰ σύμβολα τῶν τιμητικῶν ἀξιωματῶν του.

Βασίλισσα Ἐλισάβετ

Μιὰ λέαινα μὲ φιλάρεσκο χαμόγελο. Ὁ μικρὸς πρίγκιπ Ἀνδρέας παίζει ἀμέρινος μὲ τὴν οὐρά. ▽

ΤΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

την αναγνωρίζει κανείς και στον δρόμο. Πρόσωπο ολοστρόγγυλο, παχιά μουστάκια, ειρωνικό χαμόγελο και περηφάνεια, όλα τα χαρακτηριστικά του παλαιού τζέντλεμαν.

Κατοικεί με την γυναίκα του στο Κένσιγκτον, σε μία θαυμάσια έπαυλη με ωραιότατο κήπο. Το πιο ενδιαφέρον τμήμα του σπιτιού του είναι το γραφείο - έργο-στήριο, όπου ζωγραφίζει τα αλληγορικά πορτραίτα του. 'Αλλά άμέσως μετά έρχεται ο κήπος του, γιατί ο συνταγματάρχης είναι ένας έρασιτέχνης ανθοκόμος με πραγματικό πάθος. Καμαρώνει για τα λουλούδια του, όσο και για τους πίνακες ή τα παράσημά του.

«'Αρχισα να ζωγραφίζω από το 1933, έξηγεί. Τότε υπηρετούσα στις 'Ινδίες. Σε ένα ταξίδι

στο Κασμίρ, μου έκανε τόσο έντυψη ή όμορφιά του τοπίου, ώστε αισθάνθηκα την ανάγκη να την αποτυπώσω στο πανί. 'Υστερα από λίγο άρχισα να κάνω πορτραίτα του 'Ινδού ποιητού Ταγκόρ, του Μπέρναρ Σώ και άλλων. Είδα ότι ή άσχολία αυτή με εύχαριτούσε και με μάγευε».

Όταν έφυγε από τον στρατό, ο Μάυναρντ άφωσιώθηκε στην διακοσμητική. Όταν είδε κάποια έκθεση στο Λονδίνο, ανακάλυψε ότι ή κλίση του ήταν το πορτραίτο και μάλιστα το αλληγορικό. 'Ο καλλιτέχνης εκείνος, ένας πολύ γνωστός ζωγράφος στο Λονδίνο, είχε ζωγραφίσει πίνακες έμπνευσμένους από την Σφίγγα, αλλά με κεφάλια σάρλετ. 'Ο Μάυναρντ έξωργίσθηκε από την προσβολή προς την αιώνια όμορφιά της Σφίγγας και από την κα-

κόγουστη αυτή δεδήλωση και άποφάσισε να άσχοληθή με την αλληγορική και την συμβολική ζωγραφική.

Τό είδος αυτό, ξεπερνώντας τα όρια του κλασικού πορτραίτου, του επέτρεπε να μπη σε λεπτομέρειες, να έξηγήση καλύτερα τον χαρακτήρα των προσωποικητών, να πη περισσότερα. Χρησιμοποίησε πολλά στοιχεία, και πιο συχνά διάφορα ζώα και πουλιά, τα όποια —άνάλογα με τα χαρακτηριστικά τους— δάνειζαν τό σώμα τους στο είκονιζόμενο πρόσωπο. Νόμιζε ότι έτσι τό πορτραίτο γίνεται πιο εύγλωττο, πιο πιστό στην προσωποικότητα των είκονιζομένων.

Και από τότε, συχνόι και παρατεταμένοι περίπατοι στον Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου τον

διευκόλυναν να βρίσκη τα ζώα και τα φτερωτά, που ταίριαζαν σε κάθε περίπτωση. Τίς λεπτομέρειες τίς βρίσκει στίς έφημερίδες και στα περιοδικά.

Οι μεγαλύτερες προσωποικότητες, όχι μόνο της 'Αγγλίας, έχουν γίνει θέματα στους πίνακες του Μάυναρντ. Και κανείς δέν θυμάνει. 'Ιδιαίτερη άδυναμία έχει να αποτυπώνη τίς προσωποικότητες που κατοικούν στα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ, στολίζοντας την κάθε μία με τα ιδιαίτερα σύμβολα της μυθολογίας, που περιστοιχίζει κάθε μέλος της βασιλικής οικογενείας. Και οι φίλοι του τον διαβεβαίωσαν ότι οι πίνακές του διασκέδασαν τους είκονιζομένους, οι όποιοι δέν είδαν τίποτε τό άσεβές ή τό προσβλητικό στίς αλληγορίες του πρώην συνταγματάρχου. ■■■

Σάχης - Φαράχ

Το ηγεμονικό ζεύγος της Περσίας σαν δύο έρωτευμένοι κένταυροι καλπάζουν σ' ένα ειδυλλιακό τοπίο ζωγραφισμένο σέ στυλ ανατολικού τάπητος. Χαρακτηριστικές φιγούρες — καβαλλάρηδες του παραμυθιού...

Δούκισσα του Κέντ

Σφίγγα ή δούκισσα Μαρίνα. Η αρχαία ελληνική κολώνα και τὰ έρείπια του ναού συμβολίζουν την καταγωγή της. "Ανθη και παραδείσια πτηνά πλαισιώνουν το μεγαλοχολικό της βλέμμα...

Η βασιλομήτωρ

"Ενας κύκνος καθισμένος πάνω σ' ένα χοντρό βιβλίο, είναι η βασιλομήτωρ της Αγγλίας Έλισάβετ. Μία μορφή γαλήνια, που αγαπάει την μελέτη και τὰ λουλούδια. Ο Σκωτσέζος στρατιώτης δείχνει την καταγωγή της: ο τζόνκεϊ συμβολίζει τὸ ενδιαφέρον και τὴν αγάπη της γιὰ τὰ ἔλογα τοῦ ἱπποδρομίου...

Ἀπὸ τὸ τερραῖν τοῦ υῤῥίует στὸ δρόνο τοῦ σουλτάνου

Στὸ ἐλάχιστο γνωστὸ Σουλτανάτο τοῦ Καίτι, στὸ νοτιώτερο ἄκρο τῆς ἀπέραντης ἀραβικῆς χερσονήσου, ἕνας συνεσταλμένος νεαρὸς, φανατικὸς ὁπαδὸς τοῦ κρίκετ, ἐχρίσθη τελευταίως ὡς ὁ ἀπόλυτος μονάρχης διακοσίων περίπου χιλιάδων ἀγριωπῶν νομάδων. Ἡ χαιρετιστήρια πτήση ἐνδὸς σμήνους ἀεριωθουμένων, κανονιοβολισμοὶ ἀπὸ ἕνα βρετανικὸ πολεμικὸ, ἀγκυροβόλημένο στὴν θραχώδη ἀκτὴ, λεμβοδρομίες στὰ γαλήνια νερά τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, συνώδευσαν τὴν ἀνάρρηση στὸν ἀσημένιο θρόνο τοῦ Καίτι, τοῦ ἡλικίας 19 ἐτῶν Γκαλέμπ μπὶν Ἀουάντ, ποὺ ὁ Σουλτάνος πατέρας του εἶχε πεθάνει τὸν περασμένο χρόνο.

Ὁ νέος Σουλτάνος, ἀπὸ Ἰνδὴ μητέρα, εἶναι σχεδὸν ξένος στὴν χώρα του. Ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Μουκάλα — πρωτεύουσα τοῦ κράτους του — σὲ ἡλικία 11 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Χαϊντεραμπάντ ὅπου γεννήθηκε. Ἐμείνει ἕνα χρόνο στὸ Σουδάν, φοιτώντας στὸ Δημοτικὸ, καὶ ἄλλα τέσσερα χρόνια σὲ σχολεῖο στὴν Ἀγγλία.

Καὶ ἦταν ἀπὸ τὰ μαθητικὰ θρανία ποὺ κάλεσαν τὸν νεαρὸ μονάρχη, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, νὰ ἀναλάβῃ τὰ βαριά καθήκοντα ποὺ συνεπάγονται τὰ βαρύτερα προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει σήμερα ἡ χώρα του.

Μόνον ἐλπίδες

Ἀπὸ τὸ Ἰνδικὸ στυλ ἀνάκτορό του, στὴν γραφικὴ πόλη τῆς Μουκάλα, ὁ Σουλτάνος Γκαλέμπ πρέπει νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφαση νὰ ὀδηγήσῃ ἢ ὄχι τὸ κράτος του καὶ τὸν λαό του στὴν νέα Ὀμοσπονδία τῆς Νοτίου Ἀραβίας, ποὺ πρόκειται νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία της ἀπὸ τὴν Βρετανία τὸ 1968.

Τὸ Καίτι δὲν εἶναι θίσιμο οἰκονομικὰ καὶ ἤδη ἡ βρετανικὴ κυβέρνηση, ἔχοντας ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὴν Νοτίου Ἀραβία, προεδοποίησε τόσο αὐτὸ ὅσο καὶ δυὸ ἄλλα κράτη τῆς περιοχῆς — τὸ Καθίρι καὶ τὸ Μαχρά — ὅτι μαζί με τὰ δεσμά τους πρόκειται νὰ χάσουν τὴν βρετανικὴ ὑποστήριξη καὶ οἰκονομικὴ δόξεια ποὺ ἀπολαμβάνουν δι' εἰδικὸν συνθηκῶν, τὰ τελευταῖα ἐκατὸ χρόνια.

Μέχρι στιγμῆς, τὰ τρία κράτη διατάζουν νὰ πάρουν μέρος στὴν 17μελῆ Ὀμοσπονδία. Μία ἀπὸ τὶς ἐλπίδες τοῦ Καίτι εἶναι νὰ ἀνακαλυφθοῦν πετρέλαια στὴν περιοχή του. Ἀλλὰ μέχρι σήμερα τουλάχιστον οἱ

ἐλπίδες αὐτὲς ἔμειναν ἐλπίδες, καὶ ἡ Παναμερικανικὴ Ἑταιρία Πετρελαίων, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὶς γεωτρήσεις, ἐγκατέλειψε τὶς ἐρευνες.

Ὑπάρχουν ὥστόσο ἐνδείξεις ὅτι ὁ νεαρὸς Σουλτάνος σκέπτεται νὰ συνενωθῇ μετὰ τὴν Ὀμοσπονδία, γιατί, στὸν πρῶτο δημόσιο λόγο του πρὸς τὸν λαό του, ἐτόνισε ὅτι σκοπεύει νὰ ἐπιφέρει συνταγματικὲς μεταρρυθμίσεις καὶ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ γείτονές του, μετὰ τοὺς ὁποῖους τὸν συνδέει κοινὴ γλῶσσα, κοινὴ θρησκεία καὶ κοινὴ μοῖρα.

Τὸ Σουλτανάτο τοῦ Καίτι ἔχει ἱστορία μόλις 62 ἐτῶν — ἀπὸ τὸ 1902, ὅποτε ἡ Βρετανία ἀνεγνώρισε τὸν ἡγεμόνα τοῦ Σουλτάνου Ἀουάμπ μπὶν Ὀμάρ ὡς Καίτι. Ἐνα νομάδα τοῦ Γιαφάι, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπηρετήσει τὸν Νιζάμ τῆς Χαϊντεραμπάντ. Ἀπὸ κεῖ ὁ Ἀουάμπ, πλούσιος καὶ ἐπικεφαλὴς ἐνόπλων ὁπαδῶν τοῦ ἐπείστρεψε στὴν Ἀραβία καί, μέσα σὲ 20 χρόνια, κατάρθωσε νὰ θέσῃ ὑπὸ τὸν ἐλεγχό του τὶς πόλεις Σίχρ καὶ Μουκάλα.

Στὸ γαλήνιο αὐτὸ ἀκράιο ὄριο τῆς πολυτάραχης Ἀραβίας, ἐπικρατεῖ ἤδη μιὰ ἀτμόσφαιρα σύγχρονης μεσοανατολίτικης πολιτικῆς.

Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ἐπὶλεκτους πολιτικούς, μέλη τῆς Νοτιοαραβικῆς Ἐνώσεως, πέρασαν πρόσφατα ἀπὸ δίκη στὴν Μουκάλα γιὰ τρομοκρατικὲς ἐνέργειες, καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάρρηση τοῦ νέου Σουλτάνου σημειώθηκαν ἀρκετὲς δυναμιτιστικὲς ἀπόπειρες, ποὺ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ δημιουργοῦν στὸν νεαρὸ ἡγεμόνα, εἶναι δέδοται ὅτι σύντομα θὰ τὸν μετατρέψουν ἀπὸ... πνεύματ' ἐπὶμονάρχου, σὲ ἕναν πολὺπειρο καὶ σκληρὸ Ἀραβὰ μονάρχη.

Ο ΜΑΥΡΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ

«...Το πιο μικρό φαρμάκι μου είναι που ζω στα ξένα...»

Βαρεία, γεμάτη μεράκι, ή φω-
νή ξετυλίγεται μακρόσυρτη και
άντηχέι παράξενα στον παλιό
δρόμο της μεσαιωνικής πολιτεί-
ας. Κοντοστέκεσαι με έκπληξη.
Κοιτάξεις δλόγυρά σου μήπως,
ξαφνικά, βρέθηκες στην «πατρί-
δα». Μά όχι. «Όλα γύρω είναι ξε-
νικά. Οι δρόμοι, τα μαγαζιά, οι
φιγούρες των ανθρώπων, που περ-
πατούν διασπικτοί και χάνονται
στην μελαγχολική πολιτεία, όπου
έφθασες, ύστερα από ένα έφιαλ-
τικό μονότονο ταξίδι με το τραί-
νο, σ' ένα τοπίο χωρίς καμιά
έναλλαγή. Και τώρα περιδιαβά-
ζεις στην πόλη Μόνς, τον πρώτο
σημαντικό σταθμό των Έλλήνων
έργατων, πριν διοχετευθούν στα
όρυχεία και στις φάμπρικες του
Βελγίου. Ύστερα, όπου σταθούν,
δίνουν κάτι από το χρώμα και
τον καημό τους. Κάτι από την
μακρινή λαχτάρα της πατρίδας.
Μ' ένα τραγούδι, μ' ένα καφε-
νέ, με μια ελληνική επιγραφή, κρε-

φραίνουν το βάρος της... Έχει
και Θέατρο Δημοτικό. Έρχονται
θίασοι μελοδραματικοί και πα-
ρουσιάζουν «Τραδιάτα» και «Τρο-
βατόρε». Έχει και Μουσείο Με-
σαιωνικής Τέχνης.

Μαζί με τα άλλα αξιοθέατα
του μουσείου, που τα κοιτάξεις
και βαριέσαι, υπάρχουν και πρό-
τυπα βασανιστηρίων: Σιδερένιες
μηχανές, που έσπαζαν κόκαλα ή
στραγγάλιζαν πόδια για την πί-
στη του Χριστού!

Μά, χάρια από όλα τα
σπουδαία, και άλλα που δεν ανα-
φέρουμε, έχει και 20 —ή κάπου
τόσα— καφενεία... Δηλαδή, κα-
φενέδες ελληνικούς, με τις τρα-
πουλίτσες τους, τα ταβλάκια
τους, και ένα - δυο και με τους
ναργιλέδες τους για τους «μερα-
κλήδες». Σερβίζουν ελληνικό κα-
φέ σε χονδρό φλυτζανάκι και βά-
ζουν πλάκες στο «τζούκ - μπόξ»,
που τις ακούς και χαίρεται η
καρδιά σου!

Έδω μαζεύονται οι Έλληνες
έργατες που δουλεύουν στα «πη-
γάδια» —πολλές εκατοντάδες

στο «τζούκ - μπόξ» και την φέρ-
νουν εκεί δά την πατρίδα.. Κα-
θώς ακούγονται οι πρώτες στρο-
φές του τραγουδιού, ή μαύρη πο-
λιτεία ξεκαθαρίζει, ή ομίχλη δια-
λύεται και ένα κομμάτι γαλάζιος
ουρανός στέκεται από πάνω τους
μαζί με την φιγούρα μιας μάνας,
μιας αγαπητικής, μιας αδελφής.

Άρχίζουν τότε οι εξομολογή-
σεις στον άλλο, που κάθεται στο
ίδιο τραπέζι, μα που κι αυτός έ-
χει την λαχτάρα του και τις σκέ-
ψεις του... Σάν τύχη να είναι ξέ-
νος —και είναι έδω εργάτες από
όλα τα μέρη του κόσμου—, ούτε
τους καταλαβαίνει... Μά τί ση-
μαίνει; Μια εξομολόγηση δεν γί-
νεται για τον άλλο... Για τον έαυ-
τό σου γίνεται. Για ν' ακούσης
την φωνή σου και να σιγουρευτείς
πως ζής ακόμη. Ζ ή ς !

—Την μάνα μου την λένε 'Αγ-
γέλα... Της έγραφα να 'ρθή έδω...
Νά μην παιδεύεται με τα βράχια
που δεν καρπίζουν. Δεν μ' ακούει.
Θέλει να μείνη εκεί...Και μού πα-
ραγγέλνει να γυρίσω πριν κλεί-
ση τα μάτια της...

Οί άντρες δεν κλαίνε. Άγωνίζουν-
ται και υπομένουν...

—Ένα διπλό ούζο!

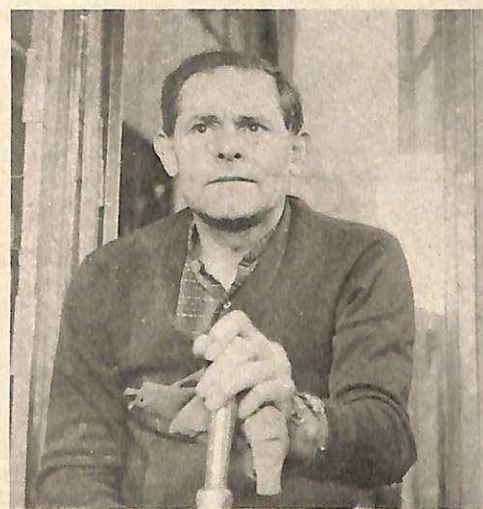
Έρχεται το διπλό, με την έ-
λίτσα την καλαματιανή, ή ξένη
πολιτεία χάνεται, ή καφενές είναι
κάπου στο χωριό, όπου να είναι
θα έρθουν κ' οί άλλοι από τα χω-
ράφια, να κόψουν την ξερή στά
χαρτιά ή να ρίξουν τα ζάρια στο
τάβλι...

—'Απ' όλους τους νταλκάδες,
ό πιο βαρύς κι ασήκωτος είναι
τούτη ή ώρα της σκόλης, λέει ή
Βαγγέλης ή ανθρακωρύχος, φερ-
μένος από χρόνια έδω. Στο «πη-
γάδι» μέσα —έξακόσια ως έφτα-
κόσια μέτρα στην καρδιά της
γής— όσο να είναι ξεχνάς...Κό-
βεις τό σκοτάδι με τό πιστολέτ-
το, προχωράς όλο και πιο βαθιά,
σε συντροφεύουν οί άρουραίοι,
λησιμονέσαι... Μά τούτη την ώρα
της σκόλης... Τούτη την ώρα!...

Ο Βαγγέλης είναι από την
"Ηπειρο...Ο πρώτος από μια φα-
μίλια από έξη άτομα. Μάνα και
τέσσερα μικρότερα αδέρφια. Έ-
να αγόρι και τρία κορίτσια. Ο

Μικρό οδοιπορικό του κ. ΝΕΣΤΟΡΑ ΜΑΤΣΑ στα όρυχεία του Βελγίου με τους εργαζομένους "Ελληνες ανθρακωρύχους

Κάτω, στα μαύρα «πηγάδια», πολλές εκατοντάδες μέτρα μέσα στη γή, μαζί με τα φα-
νάρια τους, φέρνουν και έναν ήλιο από την Ελλάδα — φως μέσα στο σκοτάδι των
στοών των ανθρακωρυχείων, φως μέσα στην ψυχή των ξενιτεμένων ανθρακωρύχων.
Πολύς ό μόχθος, αλλά μεγαλύτερη ή νοσταλγία της πατρίδας, όσο και αν υπάρχει — όταν κι
όπου υπάρχει — μια καλή επαγγελματική κατάσταση, όσο και αν ή ζωή στην ελληνική κοι-
νότητα είναι οργανωμένη ελληνικά. Στις σελίδες αυτές, ό κ. Νέστορας Μάτσας περιγράφει
την ζωή των Έλλήνων ανθρακωρύχων στο Βέλγιο, δίνοντας τις έντυπώσεις του από μια
τελευταία επίσκεψή του εκεί. Οί φωτογραφίες είναι του κ. Βασιλείου Κωνσταντινιδή...

ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΤΗΝ ΞΕΝΙΤΕΙΑ — ΞΕΝΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ (Η ΑΓΙΑ ΒΩΝΤΡΥ ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΩΝ), ΞΕΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

μασμένη παράδοση μπροστά σε
ένα μικρομάγαζο.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Η «ΚΑΛΥΜΝΟΣ»

Η Γή έχει πολλά πρόσωπα.
Κάθε πολιτεία και τό δικό της.
Μά ή ξενιτεία μονάχα ένα, χα-
ραγμένο από την νοσταλγία και
τον καημό, πυρωμένο από την ά-
σίσταστη μνήμη της:

Τό πιο μικρό φαρμάκι μου
είναι που ζω στα ξένα...

Η Μόνς είναι σπουδαία πολι-
τεία του Βελγίου. Έχει μια γοτ-
θική μητρόπολη, ψηλή ως τόν ού-
ρανό, με πέτρινα τόξα, που όλα-

μέτρα κάτω από την γή— ή στίς
φάμπρικες.

Οί πιο παλιοί έχουν ψηθή πιά
στην δουλειά. Τό έμαθαν τό καρ-
βουνο, μπήκε στα ρουθούνια τους
και στο αίμα τους. Οί καινούρ-
γιοι είναι ακόμα άσυνήθιστοι. Λέ-
νε:

—Σάν μαζέψουμε λεφτά για
τό εισιτήριο, θα γυρίσουμε πίσω.
Δεν μάς σηκώνουν οί γαλαρίες.

Ομως, μόνο λένε! Γιατί μέρα
με-τή μέρα δένονται όλο και πε-
ρισσότερο με την «μαύρη μοίρα»
των πηγαδιών, γίνονται ένα μαζί
της κι άς τους καίει σαν πυρω-
μένο σίδερο ή μνήμη και ή σκέψη
της πατρίδας...

Βάζουν τα λαϊκά τραγούδια

—Σκέβομαι, σάν μαζέψω ένα-
τό χιλιάρικά, να γυρίσω στην πα-
τρίδα. Θ' ανοίξω ένα μαγαζάκι
στο χωριό, που θα πουλάω άπ'
όλα... Θα είναι καλά, λέω...

—Έχω κάπου δυο μήνους να
πάρω γράμμα από την Τασία...
Θαρω πώς άραβωνιάστηκε τόν
μπαρμπέρη. Η μάνα της της εί-
χε φάει τ' ατύπια... Της έλεγε πως
την άλησμόνησα έδω στην ξενι-
τεία...

Τό τραγούδι ακούγεται πιο
δυνατό... Δυο παλληκάρια χορεύ-
ουν... Η εξομολόγηση χαμηλά-
νει, σβήνει, γίνεται ένα βόλωμα
στο μάτι, κάτι σαν βούρκωμα,
που δεν φτάνει όμως στο κλάμα.

πατέρας πέθανε έδω και κάμπο-
σα χρόνια. Ο Βαγγέλης ήταν ά-
κόμα παιδί.

—Πώς βρέθηκες στα όρυχεία
του Μπορινάζ;

—Φύγαμε μια παρέα από πέν-
τε παλληκάρια, φίλοι από τό
σχολείο, για να δουλέψουμε στα
έργαστάσια της «Σιτροέν», στο
Παρίσι. Μάς είχαν πεί πως ήταν
καλά εκεί. Φτάσαμε στο Παρίσι,
χαθήκαμε... Νά περπατάς, λέω,
στούς δρόμους και να μη βρίσκης
άκρη. Κ' έδω από τό «παρδόν»
να μην ξερής μήτε λέξη γαλλικά.
Δεν μάς σήκωσε ή δουλειά, μπο-
ρεί να φταίγαμε κ' έμεις. Ούτε ό
μιστός μάς έφτανε... Κάπου τέσ-
σερις χιλιάδες ελληνικές δραχμές

Οι Έλληνες άνδρακωρύχοι έχουν οργανώσει την ζωή τους έλληνικά

Σ' ΕΝΑ ΛΑΣΠΩΜΕΝΟ ΑΓΡΟ ΤΟΥ ΚΟΥΕΜΚ ΤΟ ΕΡΕΙΠΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ «ΚΑΡΜΠΟΝΑΡΟΥ» ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ ΒΑΝ ΓΚΟΚ

τόν μήνα, μα ζαλιζόμαστε στην ακρίβεια... "Ετσι ξεκινήσαμε για δώ, που υπήρχαν πιά πολλοί διημάστε και ξεκομμένοι... Πρώτα πήγαμε στο Λιμβούργο. Μά δεν είχε εκεί δουλειά, και κάμποσα «πηγάδια» είχαν κλείσει. Ήρθαμε, λοιπόν, εδώ, στην Μόνς...

—Είναι καλά εδώ;

—Τί πάει να πη «καλά»; Δουλεύουμε και πλερώνομαστε.

Τα όρυχέα του Μπορινάξ είναι όνομαστὰ σ' όλόκληρο τὸν κόσμο. Ἀπὸ τὰ πιά μεγάλα καὶ τὰ πιά ἀποδοτικά... Ὡς πρὶν ἀπὸ λίγα ἀκόμα χρόνια δούλευαν χιλιάδες ἐργάτες... Καί, ἐπειδὴ οἱ ντόπιοι δὲν ἔφταναν, ἔρχονταν κι ἀπὸ ἄλλες χώρες: Ἰταλία, Ἰσπανία, Τουρκία, Γαλλία, Ἑλλάδα... Εὕρισκαν εὐκόλα δουλειά, οἱ μίνες χρειάζονταν πάντα ἐργατικά χέρια...

Τὰ τελευταία χρόνια οἱ δουλειές λιγότεψαν. Κάμποσα, μάλιστα, «πηγάδια» ἔκλεισαν, καὶ

τὰ πράγματα δὲν εἶναι πιά τόσο εὐκόλα... Ἔγιναν ἀπεργίες, διαδηλώσεις, φασαρίες... Ὑστερα ἡ κατάσταση καταλάγιασε κάπως, οἱ ἀνεργοὶ βολεύτηκαν στὶς φάμπρικες, ἄλλοι ἄνοιξαν δικές τους δουλειές, ἡ ζωὴ πήρε τὸ δρόμο της...

Μὰ σταμάτησε τὸ «ρεῦμα» τῶν ἐργατῶν. Λίγοι εἶναι πιά αὐτοὶ ποὺ περνοῦν τὰ σύνορα γιὰ νὰ «κάνουν τὴν τύχη» τους ἐδῶ... Ὁσοὶ ἐμείναν, στέριωσαν... Γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς καινούργιους, δύσκολα ὑπάρχει τόπος... Φτάνουν μὲ τὴν προσδοκία μιάς καλύτερης μοίρας —ἀκόμη καὶ χίλια μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν γῆ—, μὰ γρήγορα τούτη ἡ προσδοκία μαραίνεται. Ζητοῦν δουλειά, καὶ ὅπου θροῦν... Πολλοὶ ὅμως γυρίζουν πίσω... Μὲ τὴν πικρὴ ἐμπειρία μιάς μάταιης περιπέτειας, μὲ τὴν γεύση τῆς ἀπογοητεύσεως.

Ἡ «Ἀμερική», δὲν εἶναι μόνο πέρα ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικόν. Εἶναι καὶ σὲ μιά φάμπρικα ἢ σ' ἓνα ὀρυχεῖο. Μεροκάματο τόσο, ἔξοδα

τόσα, στὴν μπάντα τόσα... Κάποτε αὐτὲς οἱ οἰκονομίες θὰ γίνουν ἓνας μικρὸς θησαυρὸς. Μαῦρος θησαυρὸς, μὰ τί σημαίνει; Μὲ μιά καλὴ δουλίτσα στὴν πατρίδα ὅλα θὰ ξεχαστοῦν... Ὅλα!

Ἡ Κυριακή, μέρα τοῦ Θεοῦ εὐλογημένη... Βρισκόμαστε στὸ Σαρλουά. Φάμπρικες, παλιοὶ δρόμοι μὲ κάποια μακρινὴ μεγαλοπρέπεια, ξανὰ φάμπρικες μὲ φουγάρα ποὺ καρφώνουν τὸν οὐρανὸ, μιά ἀνέλπιστα κομψὴ λεωφόρος καὶ πάλι φάμπρικες μὲ τεράστιους διακλαδωτοὺς σαλῆνες, σκηνικὸ γιὰ κάποιον ἐφιαλτικὸ Κάφκα. Πολὺ κοντὰ στὸ Σαρλουά εἶναι μιά μικρὴ πόλη, χωριὸ πὲς, τὸ Σατελινώ. Ἐκεῖ, σὲ μιά παλιά ἀποθήκη, ἔχει στηθῆ μιά ἐλληνικὴ ἐκκλησία «Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Βαρβάρας», ὁδὸς Μοντινὺ 110.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἀκολουθιῶν εἶναι τακτικὸ καὶ θαίνει στὴν ἀρχὴ κάθε χρόνου, ἀνάλογα μὲ τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀνάγκες τῶν

Ἑλλήνων τοῦ Βελγίου, ποὺ ὅλοι πρέπει νὰ λειτουργηθοῦν. Εἶναι μιά ἱερὴ ἀνάγκη, μὲ θαθεῖα δίψα, ἓνας δεσμὸς πίστεως καὶ καρδιάς μὲ τὸν Θεὸ καὶ μὲ τὴν μακρινὴ πατρίδα.

Δρασκελίζομε μὲ συγκίνηση τὸ κατώφλι τῆς παλιάς ἀποθήκης. Καὶ μὲ τὴν ἴδια συγκίνηση στεκόμαστε στὴ λιτὴ αἶθουσα μὲ τὶς λιγοστὲς εἰκόνες καὶ τὰ μανουάλια ποὺ σκορπίζουν τὸ θαμπὸ φῶς τῶν κεριῶν τους.

Ὁρᾷ δέους! Ὁ ἱερέας διαβάζει τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Τὸ ποίμνιο ἀκούει εὐλαδικά. Πρόσωπα σκαμμένα, κουρασμένες μορφές ἐργατῶν, ποῦ, ἡ ξενιτειὰ τίς ἔχει χαράξει μὲ τὸν καημὸ της. Κάμποσες γυναῖκες ἀνάμεσά τους. Μερικὲς κρατοῦν μαρὰ στὴν ἀγκαλιά... Ὅπως στὴν πατρίδα. Οἱ γερόντισες —μανάδες ἐργατῶν ποὺ ἦρθαν κοντὰ στὰ παιδιὰ τους— καρφώνουν τὸ ὕγρὸ βλέμμα τους στὴν ἁγία Πύλη.

—Ποῦθε πέφτει, κυρούλα, ἡ Κάλυμνος;

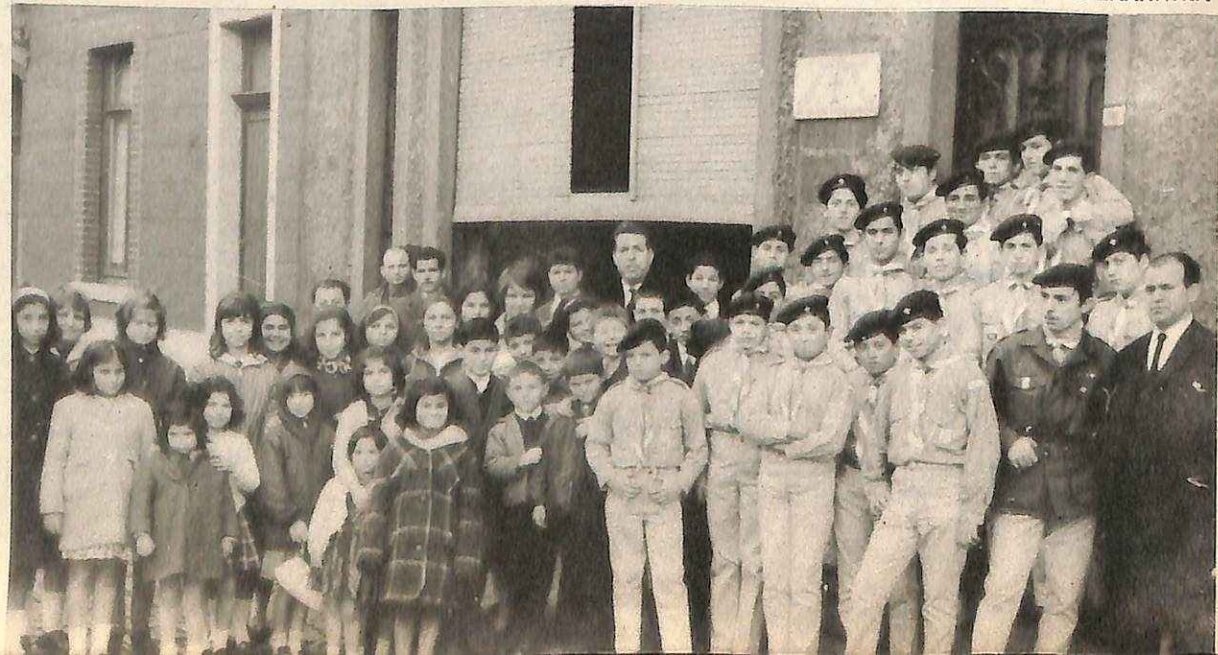

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ —ἠθικὰ καὶ ζωγραφικὰ— στὴν περιγραφικὴ τῆς ἀκρίβειας εἶναι ἡ περίοδος ποὺ πέρασε ὁ Βικέντιος Βάν Γκόγκ στὶς καταθλιπτικὲς πεδιάδες τοῦ Μπορινάξ (1879), κοντὰ στοὺς ἀνθρακωρύχους. Ἡ ἀνησυχία μου εἶναι μόνον αὐτή: Πῶς νὰ γίνω τελείως καλὸς καὶ πῶς νὰ μπορέσω νὰ φανῶ χρήσιμος σὲ κάποιον, γράφει στὸν ἀδελφὸ του Θεόδωρο. Ἡ προσπάθειά του, ὥστόσο, νὰ τοὺς βοηθήσει, ἡ καλὴ του θέληση, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ αὐτοθυσία καὶ οἱ ἐλπίδες του, ὅλα πήγαν τελικὰ χαμένα, καὶ ὁ ἱερεὺς Βάν Γκόγκ ἐγκατέλειψε τὸ Μπορινάξ ἀπογοητευμένος. Ὁ ζωγράφος, ὅμως, Βάν Γκόγκ περιέλασε, σὲ μιά μεγάλῃ σειρὰ ἀπὸ σάπια, λιθογραφίες καὶ λάδια, ὅλη τὴν συγκλονιστικὴ ἀνθρώπινη ἐμπειρία του. Ἔργα ποῦ, ἂν καὶ δὲν ἔχουν τὴν ἐκτυφλωτικὴ ἀκτινοβολία τῶν μετέπειτα γνωστῶν ἀριστουργημάτων του, εἶναι ὅμως ἀπὸ τὰ πιά δυνατὰ καὶ ἀποκαλυπτικὰ τοῦ μεγάλου τολέντου του. Τῆς ἐποχῆς αὐτῆς εἶναι καὶ οἱ περίφημοι «Πατατοφάγοι» (κάτω)

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΓΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ...

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ, ΔΕΣΜΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ. ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΝ ΚΑΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

—Πέρα ἀπὸ τοῦτο τὸ βουνό!
—Τὴν πόνεσε;
—Σὰν τὰ μάτια μου... Μὰ εἰκοί μας καί, ὅσο νὰ εἶναι, δὲν θὰ ναι ἐδῶ τὸ παλληκάρι μου κ' ἦρθα κοντὰ του.

Μυστικοί, ἐσωτερικοὶ διάλογοι, κρυφὲς φωνές, ἡ μάταιη προσπάθεια τῆς προσαρμογῆς. Ἡ Ἁγία Βαρβάρα, προστάτις τῶν ἀπανταχοῦ ἀνθρακωρύχων, ἄς μαλακώσῃ τὴν ὁδὸν τῆς νοσταλγίας!

Μετὰ τὴν λειτουργία νοιώθει πιά Ἑλλήνας, πιά χριστιανός...

Βρισκόμαστε ἀνάμεσα στὸ ποίμνιο, κουβεντιάζομε μαζί τους. Δυὸ φωτισμένοι δημοδιδάσκαλοι μαθαίνουν στὰ Ἑλληνόπουλα τὴ γλῶσσα. Ὁ ἱερέας —ἀδελφός, πνευματικὸς πατέρας καὶ φίλος— ὁ πᾶτερ Παντελεῖμων, πέρα ἀπὸ τὴν ἄλλη του ἀκάματη δραστηριότητα, ἀγωνίζεται νὰ δημιουργήσῃ στὴ μικρὴ ἐκκλησία —ἀποθήκη, μιά βιβλιοθήκη.

Ἐνα διβλίο εἶναι ὁ καλύτερος σύντροφος. Ὑστερα θυμίζει τὴν πατρίδα... Τὰ παιδιὰ κ' οἱ νέοι ἔχουν περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ διβλία. Γιὰ τὴν γλῶσσα καὶ τὴν

καρδιά. Οἱ γέροντες δὲν τὰ χρειάζονται καὶ τόσο. Ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνης «ζοῦν» στὴν πατρίδα. Σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Ἠπείρου, στὴν πετρωμένη Μάνη, στὸν ἴσκιον ἑνὸς αἰγαιοπελαγίτικου νησιοῦ. Ἐνα γέροντ-δένδρον δὲν ξεριζώνεται εὐκόλα. Οἱ ρίζες του ἔχουν μαρμαρώσει στὴν πατρικὴ γῆ.

Τὰ πιά μικρὰ παιδιὰ, αὐτὰ ποὺ γενιήθηκαν στὸ Βέλγιο, δὲν μιλοῦν καλὰ ἑλληνικά. Ὡστόσο, εἶναι «λυκόπουλα» καὶ κρατοῦν μὲ καμάρι τὴν ἐλληνικὴ σημαία. Μόνον ποῦ ὁ οὐρανὸς εἶναι πάντα

γκρίζος κι ὁ ἀέρας βαρὺς ἀπὸ τοὺς καπνοὺς.

—Θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁμορφα, νὰ ἔχης πάντα τὸν ἥλιο.
—Ναί, εἶναι ὁμορφα λέω, ἀποκρίνεται ἡ κυρούλα ἀπὸ τὴν Κάλυμνο.

Ὁ οὐρανὸς ξανοίγει. Ἡ μνήμη φέρνει τὸν ἥλιο τοῦ Αἰγαίου πᾶνω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία —ἀποθήκη καὶ τὸν σκορπίζει στὴ σκοτεινὴ πολιτεία μὲ τὶς φάμπρικες.

Ἑλληνικὲς ἐπιγραφές στοὺς καφενέδες, ἑλληνικὲς ἐπιγραφές

και στα όρυχεία. Κατεβαίνουνε στις γαλαρίες του Έριμπος.

«Μην καπνίζετε», διαβάσαμε ελληνικά στην είσοδο. Κι άλλου: «Διατηρείτε την αθούσα καθαρή»

Πρώτοι και καλύτεροι οι Έλληνες ανθρακωρύχοι. Όταν δουλεύουν στην «καρδιά της γής» δεινούνται ν' ανέβουν στην επιφάνεια.

—Είναι πιο ανθρώπινη δουλειά πάνω, μάς λένε. Και για ν' ανέβει, χρειάζεται να δουλέψης κάμποσο καιρό κάτω.

Καλοί εργάτες οι Έλληνες. Δουλεύουν αρκετά και είναι καλόκαρδοι. Γρήγορα γίνονται φίλοι με τους άλλους, «κουβεντιάσουν» μαζί τους και ως μη ξέρουν την γλώσσα τους. Παίρνουν τις συνήθειές τους και τους μαθαίνουν τις δικές τους: Τό καφεδάκι, τ' ούζο, τή ρετσίνα, τ' χορό. Έτσι, σιγά-σιγά δένονται μαζί τους. Γίνονται φίλοι, μοιράζονται τους καπνούς και τις χαρές τους.

—Ο αδελφός μου, μου είπε ένας Έταλός ανθρακωρύχος, δείχνοντάς μου ένα νέο Έλληνα εργάτη.

Και τὸ πίστευε! Τὸ ἐνοίωθε. Ο Τζοβάνι από την Καλαβρία κι ο Γιώργης από την Πελοπόννησο, ήταν αδέρφια! Τὸ βαθὺ σκοτάδι τῶν ὀρυχείων δὲν ἔχει πρόσωπο... Ολοι ἐκεῖ μέσα γίνονται «ἀδέρφια», χωρὶς καμμιὰ

διάκριση, χωρὶς καμμιὰ διαφορὰ.

Οχι μακριὰ ἀπὸ τὴν Μὸνς εἶναι ἡ Κουέμκ. Σ' ἓνα χωράφι, πάντα λασπωμένο ἀπὸ τὰ νερά που ξερνάει ἡ σκαμμένη γῆ, ὑπάρχουν τὰ ἐρείπια ἐνὸς σπιτιοῦ. Ὅσο περνάει ὁ καιρὸς, τόσο καὶ περισσότερο βυθίζεται στὴ λάσπη. Δὲν ἔχει πιά μήτε παράθυρο, μήτε πόρτες.

Οἱ ἐργάτες τῆς γαλαρίας μᾶς ἐστειλαν νὰ τὸ δοῦμε... Καὶ μιά γριά μέσα ἀπὸ τὸ μαῦρο βούρκο τοῦ κάμπου μᾶς δείχνει τὸ δρόμο.

—Τοῦτο τὸ σπῆτι ἦταν τοῦ καρμπονιέρη Βὰν Γκόγκ, μᾶς λέει... Μὰ δὲ θ' ἀντέξει γιὰ πολὺ ἀκόμα. Τὸ ἐπνίξαν οἱ λάσπες...

Ὁ «καρμπονιέρης» Βὰν Γκόγκ πέρασε ἀπὸ τὶς γαλαρίες τοῦ Μπορινάζ. Στάθηκε ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες, κατέβηκε στὶς γαλαρίες, πνίγηκε ἀπὸ τὴν μαύρη σκόνη... Ἀπ' ὅλη τὴν ταραγμένη ζωὴ του, τούτη ἡ περίοδος σφράγισε περισσότερο τὴν ψυχὴ του καὶ τὴν ἀγωνία του...

Τὸ Μπορινάζ εἶναι ἡ φωτιά... Εἶναι ὁ Κρανίου τόπος. Ἐδῶ γίνετα ἡ Σταύρωση. Κ' ἡ Ἀνάστασις. Κάτω ἀπὸ τὴν γῆ δὲν ὑπάρχουν πατρίδες. Οἱ ἐργάτες συνεννοῦνται μὲ τὸ βουβὸ ἀνήσυχο βλέμμα... Καὶ περιμένουν τὴν ὥρα που θ' «ἀναστηθοῦν». Ἄν θ'

ἀναστηθοῦν... Γιατί, πάντα γίνονται δυστυχίματα. Κ' ὕστερα ἀρχίζει πάλι ὁ νέος μαῦρος κύκλος. Πάλι.

Ὁ Βὰν Γκόγκ δὲν εἶναι μιά μακρινὴ μνήμη στὸ Μπορινάζ. Εἶναι μιά ζῶσα παρουσία. Μόνο πὺ πιά δὲν ἔχει συγκεκριμένο πρόσωπο, οὔτε συγκεκριμένη πατρίδα. Ξεκινάει πέρα ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ κατεβαίνει κάθε πρωὶ στὰ «πηγάδια». Μαζί του εἶναι ὁ Πάολο ἀπὸ τὴν Σικελία, ὁ Φερνάντο ἀπὸ τὴν Λισσαβώνα, ὁ Χασάν ἀπὸ τὸ Ἰράκ, ὁ Χορχέ ἀπὸ τὴν Βαρκελώνη κι ὁ Νικόλας ἀπὸ τὴν Σύμη. Μιλοῦν τὴν ἴδια γλώσσα. Ἔχουν τὴν ἴδια ἀγωνία. Τὸν ἴδιο φόβο. Τὴν ἴδια λαχτάρα.

Ὁ καρμπονιέρης Βικέντιος, ὁ Πάολο ἀπὸ τὴν Σικελία, ὁ Φερνάντο ἀπὸ τὴν Λισσαβώνα, ὁ Χασάν ἀπὸ τὸ Ἰράκ, ὁ Χορχέ ἀπὸ τὴν Βαρκελώνη κι ὁ Νικόλας ἀπὸ τὴν Σύμη!

Περιδιαβάζομε μ' ἔκσταση καὶ δέος τὸν χώρο τῶν ὀρυχείων. Ξέραμε κάπως τὸ παράξενο πρόσωπο τούτης τῆς δουλειᾶς. Ὁμως ἐδῶ εἶναι ὀλότελα διαφορετικὸ ἀπὸ τὶς ἑως τώρα ἐμπειρίες μας. Ἐδῶ ἡ γῆ ἀνασαίνει κάρβουνο... Ὁ ἀέρας εἶναι κάρβουνο... Κι ὁ ἥλιος ἀκόμη, ὅταν ἀραιὰ καὶ πού φανῇ στὸν βαρὺ μο-

λυθένιο οὐρανό, εἶναι σκοτεινὸς κι αὐτὸς σὰ νὰ πασπαλίστηκε κάρβουνόσκη.

Τὸ αὐτοκίνητο περνάει διαστρικὸ κι ἀδιάφορο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τοπία... Τὰ δέντρα κι οἱ λόφοι ἀπὸ τὴν μαύρη σκόνη κυνηγοῦνται μεταξύ τους. Μιά φιλὴ ἐκνευριστικὴ βροχὴ σηματοθεῖ τὰ τζάμια καὶ περιορίζει τὴν θέα.

Τὸ Σατελινὸ χάθηκε κιόλας κ' ἐπείτα τὸ Σαρλουά καὶ ἡ Κουέμκ. Τὰ φῶτα τῆς Μὸνς σαλεύουν στὴ γκρίζα ὁμίχλη. Στους ἑλληνικοὺς καφενέδες ξετυλίγονται πάλι τὰ μεράκια στοὺς ρυθμοὺς τῶν λαϊκῶν τραγουδιῶν καὶ στὸ ταξιμὶ κάποιου παραπονιαρικοῦ μπουζουκιοῦ.

—Λέω, τοῦ Χριστοῦ νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα.

—Ἐγώ, τὸ Πάσχα. Περιμένω γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα. Μόλις τὸ πάρω θὰ μπῶ στὸ τραῖνο καὶ σὲ τρία μερόνυχτα θὰ εἶμαι στὸ χωριό.

Οἱ ἄλλοι ἀκοῦν... Τὰ οὐζάκια πηγαينوέρχονται. Οἱ μορφές καὶ τὰ σχήματα θολώνουν, τὸ ταξιμὶ γίνεται πρὶο πικρό, πρὶο παραπονεμένο.

Ἐξω ἡ βροχὴ δυναμώνει. Τὸ δράδυ σίγουρα θὰ ξεσπάσῃ θύελλα!

Νέστορας Μάτσας

Εἶναι ἡ φετινὴ χρονιά, ἡ χρονιά που θὰ γίνετε μέλος στὴ συντροφιά αὐτῶν που διασκεδάζουν;

Δ ΟΜΒ 67/1

Καιρὸς πιά νὰ πάψετε νὰ εἰσθε ἓνας ἀπλὸς θεατῆς.

Ἀρχίστε νὰ ζήτε. Καιρὸς νὰ ἐνωθῆτε μ' αὐτοὺς που διασκεδάζουν, αὐτοὺς που κοιτάτε. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, που κάνουν τὸ πᾶν γιὰ τὴν εὐχαρίστησί τους. Εἶναι βέβαια μιά συντροφιά προνομιοῦχων, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ἀποτελοῦν ἓνα κύκλο ἀπρόσιτο.

Τὸ μόνο που σᾶς χρειάζεται εἶναι ἓνα σκάφος καὶ μιά EVINRUDE. Καὶ θὰ γίνετε μέλος.

Θὰ πάρετε μέρος στὴν ταχύτητα καὶ στὸν ἐνθουσιασμό. Θὰ πάρετε μέρος στὰ γέλια καὶ στὸ γλέντι. Γιατί EVINRUDE; Γιατί με 60 χρόνια πείρα ἡ EVINRUDE κατασκευάζει τὴ μηχανὴ που ἀποδίδει γι' αὐτοὺς τοὺς ἄνθρωπους.

Ἡ EVINRUDE κατέχει τὸ παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητος γιὰ ἐξωλεμβίους. Καὶ κάθε μοντέλο δουλεῖ με περισσότερο κέφι.

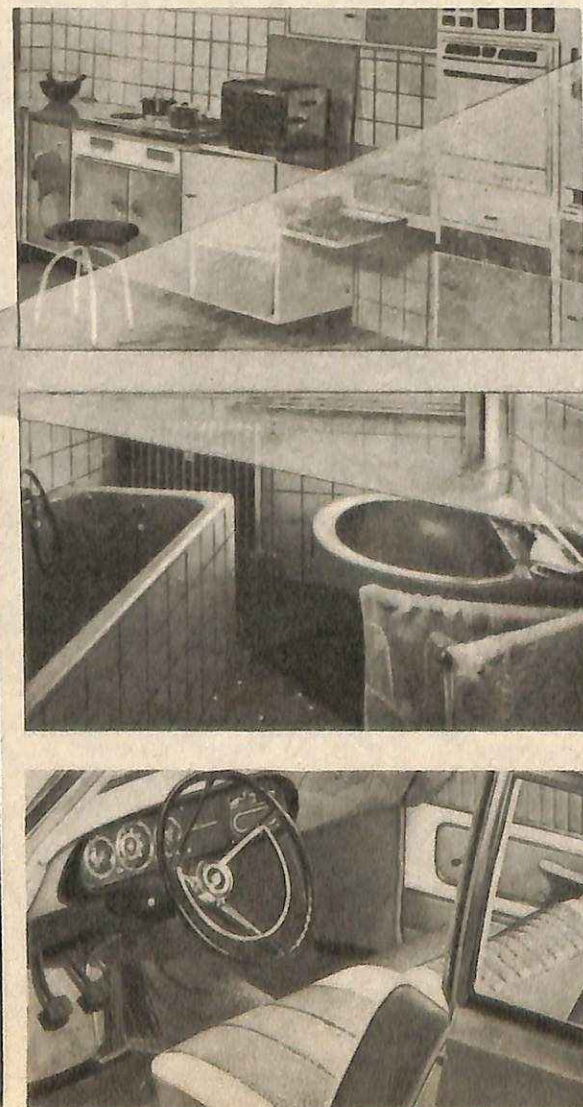
Ἐπισκεφθῆτε, ὅσο γίνεται συντομότερα, τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς EVINRUDE. Θὰ σᾶς δείξῃ μοντέλα ἀπὸ 3 ἕως 100 ἵππους, καὶ γιὰ ὅλα θὰ σᾶς δώσῃ ἐγγύησι 2 χρόνια. Ἡ φῆρμα EVINRUDE ἔχει πάνω ἀπὸ 60 χρόνια πείρας, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον κατασκευαστὴ ἐξωλεμβίων.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
«ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ» ΕΠΕ
ΑΘΗΝΑΙ ΑΜΑΛΙΑΣ 26. ΤΗΛ. 235.046

ἡ δὴναμη τῆς πείρας

EVINRUDE

ΚΑΘΑΡΙΣΤΕ ΤΗΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΜΕ GLADE (Γκλέϊντ)

- στὴν κουζίνα
- στὸ μπάνιο
- στὸ αὐτοκίνητο
- στὸ λίβινγκ ρούμ
- σὲ κάθε κλειστὸ χῶρο...

Τὸ GLADE καθαρίζει καὶ ἀρωματίζει τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἐξαφανίζει ὅλες τὶς δυσάρεστες μυρωδιές (τῶν φαγητῶν, τῶν τσιγάρων, τῆς λαδομποχιάς, τῆς τουαλέττας κλπ.). Τὸ GLADE κυκλοφορεῖ σὲ 4 διαφορετικὰ ἀρώματα: SPRING FLOWER (μπλέ), BLOSSOM (μῶβ), PARIS MODERN (κόκκινο), ALPINE (πράσινο).

Glade τῆς Johnson

Καθαρίζει, ἀρωματίζει, φρεσκάρει τὴν ἀτμόσφαιρα.

S.C. JOHNSON & SON (HELLAS) Ε.Π.Ε. ΤΗΛ. 845.307
ΔΙΑΝΟΜΗ: ΒΙΟΦΑΡΜ Α.Ε. ΤΗΛ. 871.625

ΕΝΕΣΕΙΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

Οργασμός δραστηριότητας στο κέντρο της Θεσσαλονίκης: ο Λευκός Πύργος, σύμβολο της συμπρωτεύουσας, ανακαινίζεται, διαμορφώνεται και αξιοποιείται, σαν άπαρχή γενικότερης αξιοποίησής και αναδειξής της —όπως της αξίζει— σε ένα από τα κυριότερα τουριστικά κέντρα της χώρας μας. Αξιοποίησής που, όπως ελπίζεται και αναμένεται, θα περιλάβει και όλα τα άλλα ιστορικά μνημεία —και είναι πολλά και θαυμάσια— της πόλεως. Στο έγκυρότερο εγκυκλοπαιδικό λεξικό υπάρχει η έξης περιγραφή του Λευκού Πύργου: «Έν εκ των έν Θεσσαλονίκη μεγάλων, αρχαιοτέρων και σωζομένων ήδη κτιρίων είναι ο Λευκός Πύργος. Λευκός, επιβλητικός εις θέαν, κυκλικός, 30 μ. ύψους και 10 μ. διαμέτρου, περιτετειχισμένος μέχρι πρό τινας, οτε έκρημνίσθησαν τα παχύτατα αὐτοῦ τείχη. Κτισθείς ὑπὸ τῶν Βενετῶν ὡς ἐπάκτιον φρούριον καὶ χρησιμοποιούμενος ὑπὸ τῶν Τούρκων ὡς εἰρκτή, νῦν δὲ κενὸς καὶ ἐπιβλητικός, χρησιμεύων οἶονεὶ ὡς κοντὸς ὑψώσεως τῆς ἐλληνικῆς σημαίας, ὁ δὲ κάτω αὐτοῦ περίβολος ὡς ἄλλος διὰ περίπατον μετὰ τὴν κατεδάφισιν τῶν τειχῶν»...

Σήμερα, τὸ παλιὸ βενετσιάνικο φρούριο, ἡ φυλακὴ τῶν Τούρκων στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς, ὁ πύργος τοῦ αἱμάτος, ἡ στέγη τῆς «Παθητικῆς Ἀερῆμνας» μετὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, τὸ ὁμητήριον τῶν προσκόπων ἕως τώρα, αξιοποιεῖται, μετὰ ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες τῆς τοπικῆς ἐπιτροπῆς τουρισμοῦ, κατὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα.

Στὸ ἐξῆς, ὁ σύγχρονος Λευκὸς Πύργος, σύμβολο τῆς Θεσσαλονικῆς παγκοσμίως, θὰ εἶναι, ἐκτὸς ἀπὸ σύμβολο, καὶ κέντρο ψυχαγωγίας. Ἡ αξιοποίηση τοῦ Λευκοῦ Πύργου, ἀπὸ τοὺς πρὸ ὀνομαστοὺς στὸν κόσμο, μαζί με τὸν κεκλιμένον τῆς Πίζας, τὴν Γαλιλένδα τῆς Βολωνίας, τὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου, τὸν Πύργο τοῦ Αἴφελ, τὸν Πύργο τοῦ Αἰνστάιν στὸ Πότσδαμ, τὸν Πύργο τοῦ Δημοκρατείου τῆς Στοκχόλμης κ.λπ., θὰ σημάνη τὴν ἀπαρχὴν δημιουργίας τουριστικοῦ ρεζιμιᾶς στὴν Θεσσαλονίκη καὶ στὶς ἄλλες περιοχὲς τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

Σὰν πρῶτο στάδιο γιὰ τὴν αξιοποίηση τοῦ Πύργου, ἡ ἐπιτροπὴ τουρισμοῦ Θεσσαλονικῆς ἀνέλαβε τὴν διαμόρφωση τοῦ ἰσογείου, τοῦ τελευταίου ὁρόφου καὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ Πύργου, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κάτω ἔχουν ἐμβαδὸν 250 τ. μ. καὶ οἱ ἑπάνω 90.

Ὁ διακοσμητὴς κ. Γεώργιος Φωκίδης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς προσπάθειας συμμετέχει σ' αὐτὴν καὶ, ἐπιπλέον, ἀνέλαβε τὴν διακόσμηση τῶν αἰθουσῶν, μᾶς εἶπε τὰ ἐξῆς, σχετικὰ μετὰ τὴν σειρά τῶν ἐργασιῶν πὺν ἐγίναν:

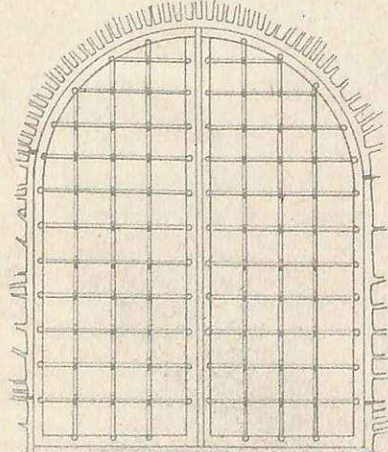
—Ἡ ἐπιτροπὴ ἔκρινε ὅτι ἡ καλύτερη αξιοποίησις θὰ ἦταν, στὸ πρῶτο στάδιο, ὁ καθαρισμὸς τῶν δυὸ ἐπάλξεων καὶ τῶν δυὸ αἰθουσῶν καὶ ἡ διαρρύθμισή τοῦ χώρου. Ὁ καθαρισμὸς τοῦ ἰσογείου, πὺν μέχρι τότε ἦταν ἀρρησισμοποίητο καὶ οὐραρό, ἀπεκάλυψε ὅτι στὴν αἰθουσα ὑπῆρχε ἕνας περίφημος θόλος μετὰ κεραμίδι βυζαντινὸ καὶ θαυμάσια ἀκουστικὴ. Κατόπιν συνεννοήσεων μετὰ τὸν ἔφορο ἀρχαιοτήτων κ. Μιχαηλίδη, ἡ ἐπιτροπὴ προχώρησε στὴν διαρρύθμισή τοῦ χώρου.

—Ἀληθεύει ἡ πληροφορία ὅτι ἡ Παθητικὴ Ἀερῆμνα ἐρρίξε στὴν ὁροφὴ τῆς τελευταίας αἰθούσης 1.250 τόννους σιμέντο, προκειμένου νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν Πύργο σὰν καταφύγιο;

—Βεβαίως. Καὶ σπάσαμε αὐτοὺς τοὺς τόννους τοῦ σιμέντο, μετὰ ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες ἐργολάβων. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1966, διὰν ἀποφασίσαιμε τὴν ἀξιοποίηση τοῦ Πύργου, ζητήσαμε νὰ βροῖμε μελέτες γι' αὐτὸν, ἱστορικὰ δεδομένα, ἂν ὑπῆρχε ἀποτύπωση τοῦ φρουρίου κλπ. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Οἱ χώροι, τοὺς ὁποίους, πρὸς τὸ παρὸν, ἀναλάβαμε νὰ ἀξιοποιήσωμε εἶναι τὸ ἰσόγειο καὶ ὁ τελευταῖος ὁρόφος.

—Εἰδικὰ τὴν κάθε αἰθουσα πὺς θὰ τὴν διαρρυθμίσετε καὶ ἀξιοποιήσετε;

—Τὸ ἰσόγειο εἶναι μὰ καταληρητικὴ θολωτὴ

Σιδερέια θύρα

αἰθουσα, μετὰ ἐμβαδὸν 70 τετραγωνικῶν μέτρων. Θὰ τὴν χρησιμοποιήσωμε σὰν αἰθουσα προβολῆς φωτοεινῶν εἰκόνων ἀπὸ ἱστορικὰ μνημεία τῆς πόλεως, τοῦ Ἀγίου Ὁρους, τῆς Χαλκιδικῆς, τῆς Θάσου καὶ ἄλλων. Ταυτόχρονα μετὰ τὴν προβολή, θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἀφήγηση ἀπὸ μαγνητόφωνο, συγχρονισμένο μετὰ τὰ «σλάιντς». Ἡ ἀφήγηση θὰ ὑπάρχῃ σὲ

ΣΥΜΜΕΤΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΒΛΗΤΙΚΟΣ Ο ΛΕΥΚΟΣ

ΠΥΡΓΟΣ, ΑΛΛΟΤΕ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΧΩΡΟΣ ΔΑΚΡΥΩΝ, ΘΑ ΓΙΝΗ ΣΗΜΕΡΑ Ο ΑΞΟΝΑΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΗΣ ΣΥΜΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ...

δυὸ ἡ τρεῖς γλώσσες καὶ θὰ διεξάγεται σὲ ὅποια ἀπὸ τὶς γλώσσες αὐτὲς προτιμοῦν οἱ θεαταί. Ἡ προβολὴ θὰ γίνεταὶ σὲ ὁρισμένους ὥρες, ὅπως στὰ μουσεῖα ἢ στὰ πλανητάρια τῆς Εὐρώπης. Ἡ αἰθουσα εἶναι ἔτοιμη ἤδη, καὶ ἡ διακόσμηση ἐγίνεταὶ κατὰ τὸν βυζαντινοενετικὸν ρυθμὸ. Δηλαδή, μοτίβα βυζαντινὰ μετὰ λιγότερα σκαλισμάτα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἔργων στὸ ἰσόγειο, ἀποκαλύψαμε ὅλο τὸ ὕψος τῆς εἰσόδου τοῦ Λευκοῦ Πύργου, μετὰ προσεπτικὴ νὰ κατέβῃ τὸ ἔδαφος γύρω - γύρω κατὰ μισὸ μέτρο. Σκοπὸς μας εἶναι νὰ φανῇ τὸ σημειο ἀπὸ ὅπου ἀρχίζει ὁ Πύργος.

Ἢτὰ τὸν τελευταῖον ὁροφον, συνέχισε ὁ κ. Φωκίδης, ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν ιδέα νὰ δημιουργήσωμε ἕνα ἀναψυκτήριο καὶ μὰ ἐλληνικὴ ταβέρνα.

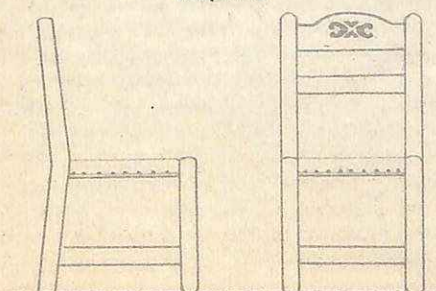
Ἡ ταβέρνα εἶναι σὲ βυζαντινοενετικὸν στυλ, θὰ σερβίρῃ μόνο ἐλληνικὰ ποτὰ καὶ τρεῖς ἢ τέσσερις ἐλληνικὲς σπεσιαλιτέ καὶ μεζέδες. Τὰ ἐπιπλά τῆς αἰθούσης εἶναι ἀπὸ ἀτόφιο δρυῖνο ξύλο, στὸ φυσικὸ τοῦ χρώμα. Μέσα στὴν αἰθουσα αὐτὴ θὰ λειτουργήῃ ταχυδρομεῖο μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ Λευκοῦ Πύργου καὶ περὶ τὸ πᾶν γιὰ τὴν πώληση γραμματοσήμων, διαφανειῶν κλπ.

Στὶς κάτω ἐπάλξεις καὶ σὲ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια θὰ ὑπάρχουν τραπεζάκια ἐλληνικοῦ καφετερίου. Ἐπίσης, θὰ ὑπάρχουν μερικὰ τηλεσκόπια, χάρις στὰ ὁποῖα οἱ ἐπισκέπτες θὰ ἔχουν καθαρώτατη θέα τοῦ Ὀλύμπου.

—Ἀληθεύει ἡ πληροφορία, κύριε Φωκίδη, ὅτι μέσα στὸ ἐξωτερικὸν τείχος τοῦ Πύργου ἀπεκαλύφθη κρυφὴ διόδος; Ἀν ναι, πὺν ὁδηγεῖ αὐτὴ;

—Ναι. Καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πὺν τὸ ἀποκαλύπτω δημοσίᾳ. Μέσα στὸ ἐξωτερικὸν τείχος τοῦ Πύργου, πὺν ἔχει πάχος δυὸ μέτρα, ὑπάρχει μὰ κρυφὴ διόδος. Ξεκινᾷ ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις καὶ καταλήγει στὸ ὑπόγειο. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κάτω, μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ἡ διόδος συνεχίζεται μέχρι τὸν Πύργο τοῦ Τριγωνίου, στὰ κάστρα τῶν Παλαιολόγων, στὴν ἐπάνω πόλη. Ἀπὸ τὸν Πύργο τοῦ Τριγωνίου, συνεχίζει ἕως τὸ Γεντὴ - Κουλέ. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφοῦ περάσῃ τὸν Πύργο Καλέ - Κραφέ, φθάνει στὸ λιμάνι. Εἶναι μέρος τοῦ ἀμυντι-

Καρέκλα

κοῦ συστήματος τῆς Θεσσαλονικῆς κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴ. Ἡ διόδος αὐτὴ μπορεῖ νὰ διανοιχθῇ καὶ, ἀργότερα, νὰ ἀξιοποιηθῇ.

—Μετὰ τὴν ἀξιοποίηση τοῦ Λευκοῦ Πύργου, ὑπάρχει προοπτικὴ νέων τουριστικῶν ἔργων σὲ ἀρχαιολογικοὺς καὶ, γενικότερα, σὲ ἱστορικοὺς χώρους;

—Ἀσφαλῶς. Κατ' ἀρχήν, ὁμως, μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ πλήρης ἀξιοποίηση τοῦ Λευκοῦ Πύργου. Ὑπάρχει σχέδιο οἱ ὑπολοίπες αἰθούσες νὰ χρησιμοποιηθοῦν σὰν Λαογραφικὸ Μουσεῖο ἢ Μουσεῖο Πόλεως. Ἐξ ἄλλου, ἂν ὑπολογισθῇ ὅτι ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο μέχρι τὸν Σεπτέμβριο θὰ ἐπισκέπτονται τὸν Λευκὸ Πύργο 2.000 ἄτομα τὴν ἡμέρα, κατὰ μέσον ὄρον, ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι θὰ αὐξηθοῦν μετὰ τὰ νέα ἔργα. Ἀπαραίτητη, λοιπὸν, εἶναι ἡ δημιουργία χώρου σταθμεύσεως αὐτοκινήτων δίπλα στὸν Πύργο, κοντὰ στὸ «Κρατικὸ Θέατρο Βορείου Ἑλλάδος». Ἐπίσης, ἀρχίσαμε τὴν διαρρύθμισή τοῦ ἐξωτερικοῦ χώρου τοῦ Πύργου τοῦ Τριγωνίου, μετὰ προοπτικὴ τὴν πλήρη ἀξιοποίησίν τοῦ.

—Πότε νομίζετε ὅτι θὰ εἶναι ἐλεύθερη ἡ εἴσοδος γιὰ τὸ κοινὸ στὸν Λευκὸ Πύργο;

—Ἐμμεθα ἤδη ἔτοιμοι καί, μέσα στὸ πρῶτο δεκαπενθήμερον τοῦ Ἀπριλίου, θὰ γίνουν τὰ ἐγκαίνια.

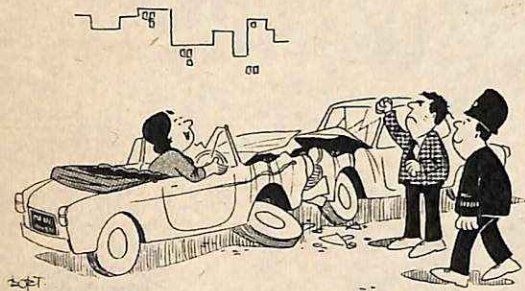
Εἴσοδος ἱστοιοθήκης

Ἔτσι, ἡ Θεσσαλονίκη, μετὰ τὸν Λευκὸ Πύργο τῆς ἀνακαινισμένο καὶ ἀξιοποιήσιμο, προσοφτεῖται νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικότερα τουριστικὰ κέντρα τῆς χώρας. Εἶναι μὰ ἐποχὴ ραγδαίας ἀναπτύξεως τῆς πόλεως, ὅπου ἡ κίνησις γίνεται καὶ πέρα καὶ πὰν πρυετώδης. Ἐμμεῖς, οἱ Θεσσαλονικεῖς, τὸ εἶχαμε καμπὸ νὰ περνοῦν, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, 1.000.000 ξένοι γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ μὴ διανικτερεθῇ κανεὶς στὴν πόλιν μας. Τώρα, μετὰ τὴν ἀξιοποίησίν καὶ προβολὴ τῶν μνημείων τῆς, πιστεύουμε ὅτι ὅλα θὰ ἀλλάξουν. Οἱ ξένοι πολλὰ ἔχουν νὰ δοῦν καὶ νὰ γνωρίσουν. Ἡ βυζαντινὴ πολιτεία μας ἀρχίσε νὰ ἀναδεικνύεται καὶ νὰ δέχνη στοὺς ξένους τὶς ὁμορφίες τῆς.

Α. Χατζ.

Μεταξύ μας

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

«Κατά την γνώμη σας, ωραία μου αστυνομική, ποιός φταίει;».

★ «GUANTANAMARA» είναι το πρώτο «tube» του 1967. Γι' αγνωστούς λόγους, οι Γάλλοι ονομάζουν «tube» το τραγούδι που επισκιάζει όλα τα άλλα. Αυτό το ροσολιγικό «Γκουαντανάμαρα» είναι πράγματι ωραιότατο, και ήδη κυκλοφορεί σε έξι διαφορετικές εγγραφές. Μία από αυτές είναι της Νάνας Μούζογρη.

Διάβασα...

...ΟΤΙ ΤΟ νέο μυθιστόρημα που ετοιμάζει η Φρανσουάζ Σαγκάν έχει αστυνομική πλοκή...

...ΟΤΙ ΣΤΟ τελευταίο φιλμ του Λουί Μπουνουέλ, «Ομορφη της μέρας», η ξανθή και εύθραυστη Κατρίν Μινέν, θα βρεθεί καλυμμένη δολοκλήρη από λάσπη...

...ΟΤΙ ΤΟ νέο είδωλο των Παριζιάνων, η ηγέτις (και μή), είναι ο Ζ α κ Ν τ υ ρ ό ν κ, τραγουδιστής - χορευτής - επαναστάτης. Έναντιον της εθμβας, έναντιον των πλαίη μπόυς, (στών τελευταίο δίσκο του), έναντιον... 'Αλλά έν συντομία έναντιον πάντων, υπέρ του Ζάκ Ντυτρούκ.

★ ΚΤΕΝΙΣΜΕΝΗ ωραιότατα είναι πάντοτε η Βασίλισσα Άννα - Μαρία. Νεανικά, αλλά, και σε σύγχρονη γραμμή. Ν' απολιμήσω να παρατηρήσω ότι η ποιητικότητα Ειρήνη, τόσο λεπτή και κομψή, δεν χρειάζεται αυτό το τόσο υψηλό και μπουφάν κέντημα;

★ ΝΑΙ, και τα γατιά και τα σκυλιά, τρώνε με μανία (φαίνεται ότι το έχουν ανάγκη) φρέσκο χόρτο..., γρασιδί. Μέσα στην πόλη, μια γλάστρα σπαρμένη με λίγο στάρι, λύει το πρόβλημα.

Η ΕΜΠΝΕΤΗ και το αποτέλεσμα... Το ανδρικό πογκάμισο ήταν πάντα ή βάση του σεμινά. 'Η έμπνευη καλλιλαή του, κοντή, δέβαια, και φαροειά και δολική, είναι από τις πιο πρακτικές και κομψές. Και με λίγο κιά χαμηλό στοίχιωμα, άντίζει σε όλες τις ηλικίες...

Νηστειών... το ανάγνωσμα

Καί πέρσι το ξαναείπαμε. "Αν θέλετε να συνδυάσετε και τον σεβασμό στην θρησκεία και στις παραδόσεις, και τους κανόνες της υγείας και της αισθητικής, όταν νηστεύετε:

ΜΗ νηστεύετε μέ... νηστήσιμα!

Αφήστε τους ταραμάδες, τους χαλδάδες, τα αλατισμένα, τις κονσέρβες, τα βαριά όσπρια.

Καί προχωρήστε σε «νηστεία - δίαιτα», αποτοξίνωση, με φρούτα, χόρτα, με νερόδραστα και με λάδι ώμο, όχι μαγειρεμένο...

Μιά νερόσουπα... Μιά χορτόσουπα... Καί ακόμη ένα πιλάφι ελαφρό, ή καλύτερα, μία σαλάτα ρύζι... Από τα νοστιμώτερα και ελαφρότερα φαγητά, που συνδυάζεται θαυμάσια με χόρτα, μπιζέλια, καρώτα, πλουτίζεται με λίγο καρύδι ή μύγδαλο, και προδίδεται σε πιάτο άξιο να παρουσιασθή σε τραπέζι. "Αν έτοιμασθή με προσοχή, αν κρατηθή το ρύζι λευκό και σπειρωτό, και αν όλα όσα το συνοδεύουν είναι φρέσκα... Φυσικά, το λαδωμένο του δίνει πρόσθετη χάρη.

Καί, ακόμη, πατάτες βραστές, πατάτες στον φούρνο (ή πατάτα, αν δεν είναι τηγανισμένη με δούτυρο ή πάχη, δεν περιέχει περισσότερες θερμίδες από το μήλο).

Μιά ζαρντινιέρα από φρέσκα χορταρικά, που προσφέρει ή εποχή, άλλα βραστά, άλλα ώμα, λίγες ελιές, όχι από τις γεμιστές, μία ή δυο φρυγανιές, φρούτα, καφέ...

Καί για τις ταλαιπώρες, που αγωνίζονται όλο τον χρόνο να αδυνατίσουν και που βλέπουν με φρίκη να πλησιάζη ή εποχή των υποχρεωτικών αποκαλύψεων — «Δεν έχει! Την άλλη Κυριακή πάμε για μπάνιο!» —, νηστεία, όσο το δυνατόν πιο ολοκληρωτική. Δεν παθαίνει τίποτε ή χονδρή που αναγκάζει τον οργανισμό της να αναζητήση τροφή από τα αποθέματά του. Αντιθέτως, τον βοηθά να εξαντλήση, να καθαρίση τις αποθήκες. Εάν δεν εργάζεται και μπορεί να συνδυάση και μία ή δυο ημερών «ρελάξ» — ύπνο, ξάπλωμα, μπάνιο χλιαρό, κρέμα, βιολίο και σαν μόνη τροφή μόνο νερό, κατά προτίμηση, μάλιστα, μπουτιλλιαρισμένο νερό —, τότε, μετά από ένα 48ωρο, δεν θα έχη χάσει μόνο βάρος —λίγο ή πολύ, εξαρτάται από τους συντελεστές—, αλλά θα έχη ένα δέρμα καθαρό και φωτεινό, σαν να έχη περάσει από «αίσθητικό»...

Αλλά από την απόλυτη νηστεία, που είναι συχνά ακατόρθωτη, λόγω άσυχων, εργασίας ή σωματικής και ψυχολογικής ανάγκης τροφής, έως την κατανάλωση από θαλασσινά, μεζέδες, χαλδάδες, σουπες με όσπρια και κρεμμυδάκια, ψωμί πλούσια φορτωμένο με «μπρίκ» και ταρταμοσαλάτες, καθούρια και άστακους και όκταποδάκια, υπάρχει απόσταση...

Σημείωση: 'Αδίκησα το όκταπόδι. Αντιθέτως από ό,τι νομίζουν πολλοί, είναι ελαφρό.

Η ΣΙΡΛΕΪ' Μάκ Λαίην, ή πιο νόστιμη και εκφραστική από τις καθιερωμένεςθεντέτες του αμερικανικού κινηματογράφου, είναι πιστή θαυμάστρια της γαλλικής μόδας. Δεν έχει συνδεθή με κανένα δημιουργό, όπως ή υπέροχη 'Αντρέϋ Χέμπσον, που δεν φοράει παρά Ζιβανσύ, αλλά ένθουσιάζεται με ό,τι καινούργιο και ό,τι τρελλό. 'Εφέτος δεν παρουσιάστηκε σε μεγάλο γκαλά στο Παρίσι με την πιο «μίνι» από όλες τις «μίνι - φούστες», ξεπερνώντας και την ιδέα του κοντού, την λυγρόκορμη Φρανσουάζ 'Αρντύ: Τώρα χαμογελάει πονηρά, επιδεικνύοντας την χαρακτηριστικά «1967» απόλη σε γραμμή ευθυμη μπλούζα, που ακτινοβολεί με όλες τις συνθέσεις χρωμάτων της ανοίξεως και του καλοκαιριού...

★ ΤΣΑΪ... «μεταχειρισμένο», χρησιμοποιεί για να δώση χρώμα σε είδη φτιαγμένα από ψάδα. Τραπεζομάνδηλα, «σέτες», τσάντες. Ξαναδράζει το ιαό και βουτάνε τα αντικείμενα έως ύπου πιούν το σκούρο, θερμό χρώμα.

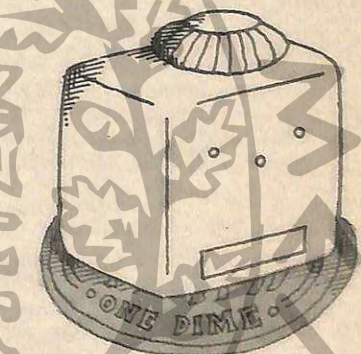
★ ΕΣΤΡΑ ΖΩΝΕΣ... με περισσότερο μάκρος, ώστε να μπορούν να κατεβούν κάτω από την μέση, φτιάχνουν οι εθφρείς κυρίες και δεσποινίδες, από το ύφασμα που κόβουν, κονταίνοντας τις φοούστες...

★ ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΚΩΜΑ ΜΟΥ: «Ο γάμος είναι ένας θεσμός που γίνεται άφορμή να αποκηγή ο μακαλής τον πελάτη που έχασε ο άνθρωπώλης»...

Φίλη αναγνώστρια, ή κ. Ντόρα Λ., προφανώς καλή μαγειρίσσα, με πνεύμα επικαιρότητας, μās έστειλε την κλασική συνταγή της «Trite au bleu» της πέστροφας, όπως την σερβίρουν, συνήθως, στην Γαλλία:

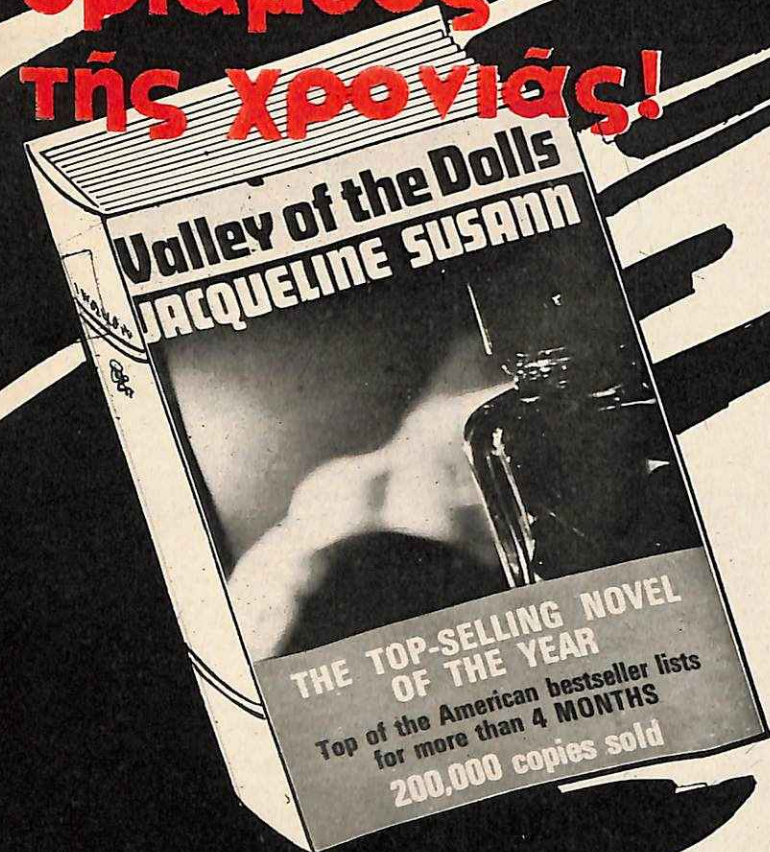
Κόβουμε τα πλαϊνά της πέστροφας και 1 εκατ. από την ουρά. Την αδειάζουμε, κάνοντας μία τομή 3 - 4 εκατ. στο μέρος της κοιλιάς, όπως και στα διαά μας ψάρια. Βάζουμε στην κατσαρόλα το ανάλογο νερό, ξίδι, καρότα 2 - 3, αλάτι, ένα μάτσο σέλινο, ένα κρεμμύδι, και με κλειστή την κατσαρόλα και σιγαή φωτιά τα αφήνουμε να βράσουν. Στο τέλος προσθέτουμε και πιπέρι. Όταν βράσουν καλά, τα περνάμε, τα ξαναβράζουμε λίγο, πάλι σε σιγαή φωτιά, και ρίχνουμε την πέστροφα προσθέτοντας λίγο μαύρο κρασί και την σερβίρουμε με δούτυρο καλής ποιότητας, λειωμένο και ζεστό. Την σερβίρουμε με βραστές στρογγυλές πατάτες, πασαλισμένες με ψιλοκομμένο μαϊντανό, ή και με καθουρντισμένα αμύγδαλα. Τρώγεται ωραία και με Sauce Hollandaise ή Vinaigrette...

● Καί ακόμη: 'Αφού την καθαρίσουμε, όπως και για την πέστροφα au bleu, την αλευρώνουμε και την τηγανίζουμε με φρέσκο βούτυρο. Στο τηγάνι μετά το σερβίρισμα, προσθέτουμε κι άλλο λίγο βούτυρο, πού, άμα άρχισή να κάνη αφρό, το ρίχνουμε από πάνω από την πέστροφα, καθώς και χυμό λεμονιού. Τρώγεται επίσης με πατάτες βραστές ή σάλτσα μαγιονέζα.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ (και άριθότερο) άκουστικό του πόνου. Χωφείε διά-κλαιο ΜΕΣΑ στο αυτί, εντίζει το δέ-κατο μίλες σήνγας, και έχει έκτα-κτική απόδοση, που καθάιεται ανάλο-γα με τις ανάγκες του άκουου και το χορηγισμένο. («Sonet Miniaturized Hearing Aid»). 'Η τιμή του: 3 δολ-λάρια στις 'Ηνωμένες Πολιτείες...

‘Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ
ΔΡΙΑΜΒΟΣ
ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ!

ή υιοιτάδα μέ τις υούυηδες

ΤΗΣ ΖΑΚΕΛΙΝ ΣΟΥΖΑΝ

Φθάνοντας από την έπαρχία στην Νέα Υόρκη, η Άννα προσλαμβάνεται στο δικηγορικό γραφείο «Μπέλλας και Μπέλλους», που διαχειρίζεται υποθέσεις καλλιτεχνών και ρίχνεται στην τύρβη της μεγαλόπολης. Γνωρίζει τον Άλλεν, που, ενώ στην αρχή της παρουσιάζεται σαν υπάλληλος ασφαλιστικής εταιρίας, της αποκαλύπτει στο τέλος ότι είναι εκατομμυριούχος και της ζητά να τον παντρευτεί. Η Άννα αρνείται γιατί δεν τον αγαπά και έχει αρχίσει να ενδιαφέρεται για τον συνεργάτη του Μπέλλας, τον γοητευτικό Λάουν Μπέρκ, που, μόλις έχει επιστρέψει από τον πόλεμο. Στην πρεμιέρα όμως ενός έργου της κοινής φίλης τους, ήθοποιού Έλεν Λάσον, στην Φιλαδέλφεια, παρεξηγούνται και ο Λάουν επιστρέφει μόνος στην Νέα Υόρκη, ενώ την Άννα, που μένει μόνη της εκεί και χωρίς λεφτά, την βοηθεί να ξαναγυρίσει η ήθοποιος Τζέννιφερ Νόρθ, που το διαζυγίο της από ένα Ιταλό πρίγκιπα την έχει κάνει διάσημη. Στην Νέα Υόρκη η Άννα συμφιλιώνεται με τον Λάουν, ο οποίος της εξηγεί όμως ότι, αν και την αγαπά πραγματικά, δεν μπορεί να την παντρευτεί, γιατί σκοπεύει να ασχοληθεί με το γράψιμο από το οποίο δεν έλπιζε ότι θα κερδίσει αρκετά. Η Άννα προσφέρεται να τον βοηθήσει χρηματικά, αλλά εκείνος δεν δέχεται. Έν τώ μεταξύ η Τζέννιφερ Νόρθ εξηγεί τηλεφωνικώς στη μάνα της ότι σκοπεύει να παντρευτεί τον πλούσιο Τόνυ Πολάρ...

συχούσε όμως που δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Ο μόνος τρόπος να διατηρηθεί μια γυναίκα, είναι να ξεκουράζεται, όσο περισσότερο μπορεί. Ακόμη κι αν δεν κοιμάται το να ξαπλώνει στο κρεβάτι και να αναπαύει το σώμα της, είναι σχεδόν το ίδιο καλό. Κάπου το είχε διαβάσει αυτό. Άλλα τί είδους ξεκούραση ήταν το να περπατάει κανείς πάνω - κάτω και να κινείται ένα δόκιμο πακέτο τσιγάρα μέσα σε μια νύχτα; Πήγε στο λουτρό και έβαλε λίγη κρέμα ακόμη κάτω από τα μάτια της. Δεν υπήρχαν ακόμη οντίδες, αλλά πόσο θα κρατούσε αυτό; Δεν είχε καταφέρει να κοιμηθεί περισσότερα από τρεις ώρες μέσο όρο κάθε νύχτα... Ήταν από αυτές τις τελευταίες εβδομάδες στην Ισπανία. Αναστρέναζε. Πριν από τότε μπορούσε να κοιμάται. Στην πραγματικότητα ο ύπνος ήταν ένα μέσον φυγής. Όταν οι δυσκολίες της ζωής γίνονταν ανυπόφορες, περιέμενε ανυπόμονα να έρθει η νύχτα. Μέχρι που ήρθαν ε-

κείνες οι τελευταίες εβδομάδες στην Ισπανία με την Μαρία. Η Μαρία ήταν η ωραιότερη συμβατήτρια της Τζέννιφερ στην Ελβετία. Ήταν Ισπανίδα και πραγματική καλλονή. Όταν τα λεφτά της Τζέννιφερ τελείωσαν και έπρεπε να επιστρέψει στο Κλήβελαντ, η Μαρία την προσκάλεσε να πάει μαζί της στην Ισπανία. Έπειδή όμως ο πόλεμος μαστίγισε τότε την Ευρώπη, αναγκάστηκαν να μείνουν πάνω από τρία χρόνια στην Ελβετία, η Μαρία από την πρώτη νύχτα ζήτησε από την Τζέννιφερ να γίνουν έρωστές. Μια περιέργεια στην αρχή, και μια παράξενη ηδονή κατόπιν, έφεραν την Τζέννιφερ κοντά στην Μαρία. Άλλωστε, αυτό ήταν καλύτερο από το να επιστρέψει στο Κλήβελαντ και να αναγκαστεί να παντρευτεί κανέναν ανάξιο της, Ισπανίδα για να μην πεθάνει της πείνας. Όσο περνούσαν όμως τα χρόνια, η Τζέννιφερ άρχισε να κουράζεται και να αηδιάζει. Όταν τελικά πήγαν

στην Ισπανία, η κατάσταση ήταν άφρονη. Η Τζέννιφερ συνάντησε πολλούς έλκυστικούς νέους, όμως η Μαρία δεν την άφηνε λεπτό να φύγει από κοντά της. Τότε άρχισαν οι ύπνιες. Κατάλαβε πως, για να είναι κανείς ανεξάρτητος, πρέπει να έχει χρήματα. Αποφάσισε να πάει στην Νέα Υόρκη να εργασθεί. Ζήτησε από την μητέρα της να γράψει ένα γράμμα ζητώντας της επείγοντος να επιστρέψει, γιατί ήταν άρρωστη. Έτσι κατάφερε να ξεφύγει από την Μαρία. Ήρθε στην Νέα Υόρκη, όπου, τυχαία, από την πρώτη ώρα συνάντησε ένα φοιτητή από τον Παναμά, που είχε γνωρίσει στην Ευρώπη, και μετά από λίγον καιρό αυτός την συνέστησε στον πρίγκιπα Μιρόλο...

Η ώρα ήταν έπτά το πρωί — έσβησε το τελευταίο της τσιγάρο. Έπειτα να κοιμηθεί. Ήθελε να είναι πραγματικά καλή με τον Ρόμπερτ. Έτσι ίσως θα μπορούσε να αποκτήσει τον φόρεμα κι ας τα χρήματα για τη μητέρα της.

ΝΗΑΤ

Ιανουάριος 1946

Όλοι οι κριτικοί της Νέας Υόρκης συμφώνησαν ότι το «Φθάνω» ήταν ορανό» ήταν αξιοσημείωτο. Η λατρεία του κοινού για την Έλεν Λάσον έφθασε σε νέα ύψη και πολλοί ξεκίνησαν γράφοντας για την Νήλυ — όχι τόσο επικίνδυνο ώστε να προκαλέσουν την έχθρα της Έλεν, αλλά αρκετά κολακευτικό ώστε να ξεπεράσουν και τις πιο φιλόδοξες προσδοκίες της Νήλυ.

Κανείς δεν ένοιωσε τόσο έκπληξη όση ένοιωσε η ίδια η Νήλυ. Ένας μάλιστα κριτικός την είχε αποκαλέσει από δρασερότερο νέο ταλέντο των

τελευταίων χρόνων. Αυτή η αναγνώριση, μαζί με το καινούργιο διαμέρισμα, την έκαναν σχεδόν να πιστεύει ότι ήταν κάτι.

Δεν μπορούσε ακόμη να συνθίσει την πολυτέλεια του διαμερίσματος. Η Άννα ήταν αλήθεια καταπληκτική! Είχε τύχη αυτό το κορίτσι. Και πάντα φαινόταν ο Άλλεν να έχει κάποια σχέση με την τύχη της. Μόνο που αυτή τη φορά ήταν ο πατέρας του Άλλεν που βοηθούσε. Ο Τζόνι είχε εγκαταλείψει την φιλενάδα του την Άντλ, κι εκείνη θύμωσε τόσο πολύ, που σηκώθηκε και έφυγε για το Λονδίνο, όπου θα εμφανιζόταν στο κλάμπ του ξενοδοχείου «Ντόρτσεστερ». Λίγο προτού φύγει, την συνάντησε τυχαία η Άννα και ζήτησε να νοικιάσει το θαυμάσιο διαμέρισμά της. Η Νήλυ δεν μπορούσε να το πιστέψει... Άγγιξε τα κλινοσκεπάσματα, τις λάμπες... Ποτέ δεν είχε ονειρευθεί ότι θα ζούσε σε ένα σπίτι που θα ήταν στοίχιμο με ασπρο χαλί.

Βέβαια, δεν θα το είχαν για πάντα. Η Άντλ θα το έπαιρνε πίσω την 1η Ιουνίου. Αλλά ως τότε, η Τζέννιφερ θα παντρευόταν τον Τόνυ, η Άννα τον Λάουν και η Νήλυ τον Μέλ. Ίδιως αν η καινούργια δουλειά του Μέλ πήγαινε καλά. Τι άνα πάντοχο χριστογεννητικό δώρο ήταν κι αυτό! Ο Τζόννυ Μάλλον τον είχε προσλάβει δοκιμαστικά για δυο εβδομάδες σαν συγγραφέα ραδιοφωνικής εκπομπής. Αν τα έβγαζε πέρα καλά, θα γίνονταν πλούσιος. Θα έφτανε να κερδίσει πεντακόσια δολάρια την εβδομάδα, είτε ο Μέλ, και ίσως ακόμη περισσότερα. Ο Μέλ άρχισε με διακρίσεις κι εκείνη κέρδιζε άλλα τόσα — και το έργο είχε έρθει στην Νέα Υόρκη τρεις εβδομάδες νωρίτερα από ότι είχαν υπολογίσει. Όλα πήγαιναν θαύμα!

Ήταν καιρός πια να αγοράσει και μερικά όπλα ρούχα. Στο κάτω - κάτω, όλοι την είχαν δει με τον κόκκινο ταφτά έκατο φορές. Και να σκεφθεί κανείς ότι η Τζέννιφερ επέστρεψε από την Φιλαδέλφεια με μια ντουλάπα γεμάτη ρούχα. Πώς να μην είναι διαρκώς απένταρη; Έλεγε ότι ο Τόνυ Πολάρ ήταν μάλλον ταιγγοήνης, και όμως της είχε χαρίσει αυτό το υπέροχο και τεράστιο γαλάζιο δαχτυλίδι για τα Χριστούγεννα. Η Τζέννιφερ έλεγε ότι δεν ήταν παρά άκουμαρίνα. Άς χάριζαν και σ' αυτήν μια άκουμαρίνα και θα την δεχόταν με μεγάλη ευχαρίστηση. Για την ώρα πάντως, θ' αγοράζε ένα καινούργιο χειμωνιάτικο παλτό. Τα μεγάλα καστίματα Όρμπας είχαν εκπώσεις.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς αυτή και ο Μέλ ήταν προσκαλεσμένοι στο πάρτυ του Τζόννυ Μάλλον. Αποχαιρέτησαν όμως τον παλιό τον χρόνο στο καμαρίνι της Έλεν. «Δεν πρόκειται να φύγετε από το θέατρο και να πάτε σε πάρτυ πριν από τις δώδεκα», είχε επιμείνει η Έλεν γεμίζοντας τα ποτήρια τους σαμπάνια.

Το πάρτυ του Τζόννυ ήταν καταπληκτικό. Ποτέ πριν η Νήλυ δεν είχε βρεθεί σε ένα πάρτυ γεμάτο από προσκεκλημένους. Και όλοι την ήξεραν! Αυτό ήταν το πιο περίεργο από όλα: Όλοι ήξεραν ποιά ήταν! Δεν μπορούσε να συνέλθει από την έκπληξή της. Και ο Τζόννυ Μάλλον είχε στον Μέλ ότι θα μπορούσε να θεωρηθεί τον εαυτό του μόνιμο μέλος

της ομάδας. Αυτό πια ήταν το αποκορύφωμα. Έπρεπε όμως να σταματήσει να χρησιμοποιεί τις μάγικες εκφράσεις της. Μερικοί είχαν γελάσει όταν την άκουγαν να μιλά έτσι. Όχι ότι την κοροΐδευαν... απλώς νόμιζαν ότι τα έλεγε άστεια. Άλλ' ίσως, αν είχε παρόμοια με αυτούς τους αξιοσημείωτους φίλους του Μέλ, θα μάθαινε να μιλά καλύτερα. Στα παρακάτω δεν άκουγε τίποτα άλλο από λέξεις που δεν ήθελε να επαναλάβει. Και ο Μέλ, μιλούσε τόσο δημοφιλώς. Βέβαια, είχε σπουδάσει σε πανεπιστήμιο. Θεέ μου, ένας μορφωμένος άνδρας σαν τον Μέλ — έρωτευμένος μαζί της!

Ποτέ δεν θα ξεχνούσε εκείνη την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Το έδειξε και ο Μέλ. Έκείνο το βράδυ, όταν έφθασαν στο ξενοδοχείο του, τον άγκάλιασε και του είπε: —Είμαι τόσο ευτυχισμένη, Μέλ, που φοβάμαι...

Αλήθεια, το 1946 άρχισε πολύ όμορφα, είτε ο Μέλ, καθώς ετοιμάζονταν να πέσουν στο κρεβάτι. Ξέρεις, όμως, λυπήθηκα λίγο την Έλεν Λάσον απόψε. Φαινόταν τόσο μόνη, όταν φύγαμε από το καμαρίνι της.

Η Νήλυ ξάφωσε τη μήτη της: —Η Έλεν ποτέ δεν έχει κανέναν να την βγάλει έξω. Πάλι καλά που απόψε θα την πήγαινε σε πάρτυ α-

19

Γιατί δεν μπορώ; Άς μείνει ο Τζών με την γιαγιά. Με την δουλειά που κάνει, που άλλου θα πήγαινε; Ούτε ένα σπίτι δεν έχει κατορθώσει να αγοράσει.

Μητέρα! (Η Τζέννιφερ έσφιξε τα δόντια της προσπαθώντας να κάνει υπομονή): Μητέρα, σε παρακαλώ. Άσε να παντρευτώ πρώτα τον Τόνυ, και μετά θα φροντίσω για σένα.

—Σου έχει μιλήσει για γάμο; —Όχι ακόμη.

—Τι περιμένεις; Τζέν, σε πέντε χρόνια θα είσαι τριάντα. Έγώ ήμουν είκοσιεννέα όταν ο πατέρας σου με βαρέθηκε. Τζών, δεν σου μένει πολύς καιρός.

—Δεν είναι και τόσο άπλό, μητέρα.

Ο Τόνυ έχει μια αδελφή. Αυτή κανονίζει τις δουλειές του και γράφει τα σέξ του. Η μητέρα τους πέθανε όταν γέννησε τον Τόνυ. Αυτή τον έχει μεγαλώσει και τον αγαπάει. Κ' έμένα με μισεί.

—Τζέν! Πρέπει να είσαι σκληρή. Ξεφορτώσου τη. Πάρε τη θέση της. Δεν πρέπει να την αφήσεις να εγκατασταθεί μαζί σας αν τον παντρευτείς. Θα καταστρέψει την ζωή σου — και δεν θα επιστρέψει ποτέ να έρθω εγώ. Σκέψου το καλά, μωρό μου. Πρέπει να φερθείς έξω. Όταν μια γυναίκα έχει λεφτά, δεν έχει να φοβάται τίποτα. Για το καλό σου σ'α λέω δλ' αυτό, μωρό μου!...

Το καλοκαίρι άρχισε να τρέχει ο ήλιος έμπαινε δειλά - δειλά κάτω από τις κουρτίνες. Η Τζέννιφερ ήταν ακόμη ξύπνια. Το τηλέφωνο της μητέρας της δεν την είχε άνησυχήσει ιδιαίτερα. Είχε συνθηθεί πιά! Άνη-

ἡ υιοθεσία μέ τις υοῦντες

τὸς ὁ μοντελίστας. Μέλ, τὸ ξενοδοχείο σου εἶναι πολὺ φτωχικὸ — δὲν ἔχουν ἀνάψει τὴν θέρμανση καὶ εἶναι σχεδὸν πορὶ. Στὸ διαμέρισμά μας τὸ καλοριφέρ καίει ὅλη τὴ νύχτα.

Ἀνέθηκε στὸ κρεβάτι καὶ ἔτρεμε μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

—Τότε, πές μου καὶ πότε θὰ μετακομίσω. Ὅποτε θελήσης, παντρευόμαστε. Θὰ ψάξω νὰ δρῶ ἕνα ὠραῖο διαμέρισμα. Τί λές, ἐσύ, Νήλυ; Ἀκουσες τί εἶπε ὁ Τζόννυ ἀπὸψε! Εἶμαι τακτοποιημένος. Κερδίζω διακόσια δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

—Κ' ἐγὼ ἄλλα τόσα.

—Τότε ἂς παντρευτοῦμε.

—Σύμφωνοι. Τὴν 1η Ἰουνίου.

—Γιατί νὰ περιμένουμε ὥς τότε;

—Γιατί ἔχω συμφωνήσει μὲ τὰ κορίτσια νὰ κρατήσουμε τὸ διαμέρισμα ὥς τότε. Ἄν φύγω πὸ νωρὶς πάλι θὰ πρέπει νὰ πληρώσω τὸ μεριδίό μου. Ἀποφασίσαμε νὰ τὸ κάνουμε ἔτσι, γιατί καὶ οἱ τρεῖς εἴμαστε στα πρόθυρα γάμου.

—Δὲν πειράζει. Μποροῦμε νὰ πληρώσουμε τὸ μεριδίό σου, χωρὶς γὰ μένης ἐκεῖ.

—Ἀστειεύεσαι; Νὰ πληρώσω δυὸ νοῦα;

—Ὅμως, Νήλυ, σὲ θέλω...

Ἡ Νήλυ γέλασε σιγανὰ:

—Δικὴ σου εἶμαι. Ἔλα, πάρε με... τώρα....

Φεβρουάριος 1946

Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Τζέννιφερ κοιτάζαν μὲ ἐκπλήξη, καθὼς μέσα στὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τὴν Νήλυ, μπήκαν κατὰ ἐργάτες, κουβαλώνοντας ἕνα τεράστιο πιάνο.

—Μόλις υπέγραψα συμβόλαιο μὲ τὸ γραφεῖο Τζόνσον Χάρρις, ἀνήγγειλε ἡ Νήλυ.

—Τί συνέβη μὲ τὸν Χένρυ; ρώτησε ἡ Ἄννα.

—Εἴχαμε μιά μεγάλη συζήτηση γθές. Τὸ γραφεῖο «Τζόνσον Χάρρις» μὲ προσέφερε συμβόλαιο, καὶ ὁ Χένρυ δὲν μὲ ἔφερε καμμιά δυσκολία.

Δὲν εἶμαι μεγάλη στὰρ γιὰ νὰ μὲ φτάνη ἕνας μανάτζερ. Χρειάζομαι ἕνα μεγάλο καλλιτεχνικὸ γραφεῖο νὰ μὲ ὑποστηρίξει. Ὁ Χένρυ συμφώνησε, καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα...

—Σοῦ ἔδωσαν τὸ πιάνο; ρώτησε ἡ Τζέννιφερ.

—Ὁχι, ἀλλὰ πληρώνουν τὸ νοῦα του. Καὶ ἀκόμη μὲ ἔβαλαν στὸ Λά Ροϋζ. Κάνω πρεμιέρα σὲ τρεῖς ἑβδομάδες.

—Παίζεις ὅμως καὶ στὸ «Φθάσε ὡς τὸν οὐρανόν», εἶπε ἡ Ἄννα.

—Θὰ κάνω καὶ τὰ δυὸ μαζὶ. Στὸ Λά Ροϋζ ἡ παράσταση θὰ εἶναι τὰ μεσάνυχτα. Καὶ θὰ μὲ δίνουν γι' αὐτὸ τριακόσια δολλάρια τὴν ἑβδομάδα! Δὲν εἶναι ὑπέροχο; Καὶ τί ἄλλο νομίζετε; Τὸ «Τζόνσον Χάρρις»

πῆρε γιὰ μένα τὸν Ζέκι Χονάιτ — καὶ τὸν πληρώνει γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τις ὑποθέσεις μου καὶ νὰ σκηνοθετῇ τὸ νούμερό μου. Ὁ Ζέκι συνεργάζεται μονάχα μὲ τοὺς διάσημους στὰρ. Ὅταν μὲ ἄκουσε νὰ τραγουδῶ εἶπε ὅτι μὲ λίγη δουλειὰ θὰ μποροῦσα νὰ γίνω σπουδαία. Εἶπε ὅτι εἶμαι κάτι ἀνάμεσα στὴν Τζούντυ Γκάριλαντ καὶ στὴν Μαίρη Μάρτιν.

—Καλὰ πού δὲν ἀνέφερες καὶ τὴν Ἐλεν Λῶσον, ἀλλιῶς θὰ σὰς πετούσαμε καὶ τις τρεῖς σας ἔξω, εἶπε ἡ Τζέννιφερ, κλείνοντας τὸ μάτι στὴν Ἄννα.

—Δὲν εἶναι τὸ πιάνο κατατηρητικό; ρώτησε ἡ Νήλυ περτώντας τὸ χέρι της τρυφερὰ πάνω ἀπὸ τὸ χαλαγμένο «Στάινγουαιη». Ὁ Ζέκι ἐπέμεινε νὰ πάρουμε αὐτὸ ἐδῶ. Ὅμορφαίνει πολὺ τὸ δωμάτιο. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ἡ Τζέννιφερ κούνησε τὸ κεφάλι της:

—Καὶ βέβαια τὸ ὁμορφαίνει. Τοῦ δίνει ἀτμόσφαιρα. Τὸ κάνει νὰ μοιάζει μὲ αἰθουσα δοκιμῶν.

Τὸ παιδικὸ πρόσωπο τῆς Νήλυ πήρε—μὰ λυπημένη ἔκφραση:

—Σὲ πειράζει πὺδ βρίσκεται ἐδῶ τὸ πιάνο;

Ἡ Τζέννιφερ χαμογέλασε:

—Ὁχι. Ἀπλῶς ἀναρωτιέμαι πότε σκοπεύεις νὰ φέρῃς τὴν μπάρα τοῦ μπαλλέτου. Αὐτὴ δὲν ἔχει σειρὰ τώρα;

Ἡ Ἄννα γέλασε:

—Ἀσ' τὴν νὰ ἔχῃ φιλοδοξίες, Τζέν. Καλὸ θὰ εἶναι νὰ ἔχουμε μιά στὰρ στὴν οἰκογένεια.

Ἡ Νήλυ ἔκανε μιά γκριμάτσα:

—Τὸ κάνω μόνο καὶ μόνο γιὰ τὰ χοήματα. Τὸν Ἰούνιο, ὅταν ὁ Μέλ κ' ἐγὼ θὰ παντρευτοῦμε, θέλω νὰ ἔχω ἀρκετὰ χοήματα, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ ἀποκτήσω ἕνα διαμέρισμα τὸ ἴδιο ὠραῖο ὅπως καὶ αὐτὸ.

—Ἀλήθεια, πότε προλαβαίνει ὁ Μέλ νὰ γράφῃ γιὰ τὸν Τζόννυ Μάλιν; ρώτησε ἡ Τζέννιφερ. Ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν κάνει ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ διαφημίζει ἑσένα. Γιὰ κανέναν ἄλλον δὲν ἔχω δεῖ νὰ γίνεταί τὸση ρεκλάμα.

—Γιατί σοῦ φαίνεται περίεργο; ἐπέμεινε ἡ Νήλυ. Στὸ κάτω - κάτω, ὅτι κερδίζω εἶναι γιὰ τὸ μέλλον μας.

—Στὸ βάθος δὲν σ' ἐνδιαφέρει νὰ προσπαθήσης νὰ γίνῃς μεγάλη στὰρ, Νήλυ; ρώτησε ἡ Τζέννιφερ.

—Γιὰ ποῖό λόγο; Γιὰ νὰ καταλήξω μόνη τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς μὲ συνοδὸ ἕνα θηλυπρεπὴ; Βέβαια, θὰ συνεχίσω νὰ ἐργάζομαι καὶ ἀφοῦ παντρευτῶ — ἀλλὰ ὁ γάμος μου θὰ ἔσχηται πάντα πρὶν ἀπὸ 3-λα. Ζέρεις πολὺ καλὰ τί ἐννοῶ — καὶ σὺ μόλις τώρα ἀρνήθηκες ἕνα

συμβόλαιο μὲ τὴν «Τουέντιεθ» ἐξ αἰτίας τοῦ Τόνου.

Ἡ Τζέννιφερ ὕψωσε τοὺς ὤμους της:

—Δὲν ἦταν καλὸ συμβόλαιο. Μόνον ἑκατὸν πενήντα τὴν ἑβδομάδα. —Ὅμως, ὁ Χένρυ ἦταν τῆς γνώμης νὰ τὸ δεχθῇ, ἐπέμεινε ἡ Νήλυ. Ἄν ἦταν καλύτερο, θὰ τὸ εἶχες δεχθῇ;

—Ἰσως... Μᾶλλον ναί. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ταλέντο, Νήλυ, ἐνῶ ἐσὺ ἔχεις.

—Ναί, ἀλλὰ τὸ ταλέντο δὲν ἀρκεῖ. Ἐλάτε τώρα, ἂς καθαρίσουμε λίγο τὸ σπίτι. Ὅπου νάναί θὰ ἔρθῃ ὁ Ζέκι.

—Τὸ σπίτι εἶναι πολὺ καθαρό, εἶπε ἡ Ἄννα.

Ἡ Νήλυ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πάνω - κάτω ἀδειάζοντας τασάκια:

—Τζέν, δὲν ἔχεις ἀφήσει τασάκια ἀχορημοποίητο. Ὁ Ζέκι λέει ὅτι εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος πὺδ δὲν καπνίζω. Ἀπλῶς καὶ τὸ νὰ ὑπάρχῃ καπνὸς στὴν ἀτμόσφαιρα βλάττει τὴν φωνὴ ἐνὸς τραγουδιστοῦ.

Ἡ Τζέννιφερ σήκωσε τὰ φρύδια της:

—Δηλαδή, στὴν πρεμιέρα σου θ' ἀπαγορευτεῖται νὰ καπνίζουμε;

—Ὁχι, ἀλλὰ γιατί νὰ μολύνουμε τὸ σπίτι μας;

Γιὰ τις ἐπόμενες τρεῖς ἑβδομάδες ὁ Ζέκι Χονάιτ κατέλαβε τὸ διαμέρισμα. Προετοίμαζε τὴν Νήλυ ἐντατικά. Πότε δὲν ἔφθαναν ἡ Ἄννα καὶ ἡ Τζέννιφερ χωρὶς νὰ τὸν βροῦν ἐκεῖ. Ἦταν ὁμορφος σὰν γυναίκα, μὲ συνείδηση τῆς σπουδαιότητός του, σκληρὸς στὸ καθήκον καὶ ἐξαίρετος μουσικός. Δὲν ἔδειχνε κανέναν οἰκτο γιὰ τὴν ἐξάντληση τῆς Νήλυ.

—Τί θέλεις πὰ ἀπὸ μένα; φώναζε ἡ Νήλυ ὁρμώντας μέσα στὸ ὑπνοδωμάτιο, μὲ τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα. Ποτὲ δὲν πῆρα οὔτε ἕνα μᾶθημα τραγουδιοῦ σὲ ὅλη μου τὴν ζωὴ, καὶ ὅμως τὰ βγάξω πέρα μιά χαρά. Σαφηνά, τώρα, τοῦτος ἐδῶ προσπαθεῖ νὰ μὲ κάνει Λίλυ Πούες μέσα σὲ τρεῖς ἑβδομάδες! Ἄννα, πήγαινε μέσα καὶ πές του νὰ μ' ἀφήσῃ ἥσυχη.

Τότε ἐμφανιζόταν στὴν πόρτα ὁ Ζέκι.

—Ἐν τάξει Νήλυ... ἡ ὥρα τῆς ὑστερίας τέλος. Ἀς ἀρχίσουμε πάλι δουλεῖα.

—Δὲν μπορῶ! φώναζε κλαίγοντας μὲ λυγμούς. Ἔχεις πολὺ μεγάλες ἀπαιτήσεις.

—Καὶ βέβαια ἔχω. Γιατί νὰ εἶσαι ἀπλῶς καλὴ, ὅταν μπορῇς νὰ εἶσαι ἐξαιρετική;

—Ἔτσι ἡ Νήλυ γύριζε πάντα στὸ μᾶθημά της... οἱ λαρυγγισμοὶ συνεχίζονταν... κατόπιν καὶ ἄλλες ἐκρήξεις ὑστερίας... καὶ ἄλλοι λαρυγγισμοί...

μοί... φαινόταν ὅτι αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν θὰ τελείωνε ποτὲ.

Ὅμως, ἡ μεγαλύτερη διαφωνία τοὺς συνέβη κατὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἑβδομάδος. Ἡ Νήλυ ὥρμησε μέσα στὰ γραφεῖα τῶν «Μπέλλαμυ καὶ Μπέλλους»:

—Ποῦ εἶναι τοις; ρώτησε τὴν Ἄννα.

—Ποῦ εἶναι, ποῖος;

—Ὁ Χένρυ! Θέλω νὰ μὲ ἀναλάβῃ πάλι αὐτός. Τὸν χρειάζομαι. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ξεφορτωθῶ τὸν Ζέκι.

—Ὁ Χένρυ εἶναι στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμό. Τί σοῦ ἔκανε πάλι ὁ Ζέκι;

—Θέλει νὰ κάψω ὅλα τὰ ρούχα μου!

—Τί εἶπες;

—Αὐτὸ ἀκριβῶς πὺδ ἄκουσες. Νὰ τὰ κάψω! Λέει ὅτι οὔτε κἂν θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ τὰ χαρίσω πουθενά, ἔτσι ἀπαίσια πὺδ εἶναι. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ κάψω τοῦτο δῶ, τὸ καινούργιο μου παλτό! (Χαίδεψε τρυφερὰ τὸν γαϊκὶ ἀπὸ ἀλεπού): Πλήρωσα ἑβδομήντα δολλάρια γι' αὐτὸ στοῦ Ὁρμακα...

Ἡ Ἄννα ἔκρυψε ἕνα χαμόγελο:

—Πάντως, αὐτὸ τὸ παλτὸ εἶναι λίγο μεγαλίστικο γιὰ σένα.

—Ἀκου νὰ σοῦ πῶ, ὅλη μου τὴ ζωὴ φοροῦσα τὰ μεταχειρισμένα τῆς ἀδερφῆς μου. Τώρα ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαλέγω ἐγὼ τὰ ρούχα μου.

—Καὶ τί θέλει ὁ Ζέκι νὰ φορέσης;

—Ἰδέα δὲν ἔχω. Ὑποτίθεται ὅτι πρέπει νὰ τὸ συναντήσω ἀργότερα στὸ σπίτι ἐνὸς μοντελίστα. Γι' αὐτὸ χρειάζομαι τὸν Χένρυ —γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ—, νὰ τοῦ πῇ ὅτι ἔχω κ' ἐγὼ δικαίωμα.

—Ἔλα, τώρα, Νήλυ! Δὲν ἔχεις ἀνάγκη τὸν Χένρυ. Μπορεῖς νὰ τοῦ πῇς μόνη σου.

—Ὁχι, δὲν θέλω νὰ τσακωθῶ μαζί του. Φοβάμαι μὴ μ' ἀφήσῃ καὶ φύγῃ. Εἰλικρινά, Ἄννα, ἔχει κάνει τόσο ὑπέροχα πράγματα μὲ τὴ φωνή μου! Ὁρες - ὅρες δὲν πιστεύω ὅτι εἶναι δική μου. Καὶ μόνο μέσα σὲ δυὸ ἑβδομάδες. Ζέρεις, γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθάνομαι ὅτι ἴσως θὰ μποροῦσα νὰ γίνω μεγάλη. Φθάνω νότες πὺδ οὔτε εἶχα ὄνειρευθῇ ὅτι ὑπάρχουν καὶ τις κρατῶ μὲ ἀληθινὴ δύναμη. Ὁ Ζέκι εἶναι μεγαλοφυΐα.

—Τότε, ἴσως νὰ ἔχῃ δίκιο γιὰ τὰ ρούχα σου.

Ἡ Νήλυ ἀναστέναξε:

—Καλὰ. Θὰ τὸν ἀφήσω νὰ διαλέξῃ τὸ φόρεμα γιὰ τὴν πρεμιέρα. Εἶναι εἰδικὰ σχεδιασμένο, γιατί σὲ ὀρισμένα κομμάτια χορεύω κιάλας. Ὅμως, αὐτὸ ἐδῶ τὸ παλτὸ, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἀποχωρισθῶ...

Τὴν ἐπόμενη ἑβδομάδα ἔστειλε τὸ παλτὸ στὴν ἀδελφὴ της, μαζὶ μὲ τὸν κόκκινο ταφτὰ καὶ τὰ ἔξη καινούργια φορέματα πὺδ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τότε πὺδ ἄρχισε νὰ παίζεταί τὸ ἔργο. Ὁ Ζέκι τὴν ἔκανε ν' ἀγοράσῃ ἕνα βραδινὸ φόρεμα γιὰ τὴν πρεμιέρα, δυὸ μᾶλλινα φορέματα γιὰ κάθε μέρα, καὶ ἕνα μπλε ναντικὸ παλτὸ. Κοίταζε μὲ ἀηδία τὴν φτωχικὴ τῆς γκαρνταρόμπα, καὶ ὅταν φοροῦσε τὰ καινούργια ρούχα τῆς δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ φάῃ γιὰ νὰ μὴ τὰ λερώσῃ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΑΥΤΟΣ Ο... ΓΝΩΣΤΟΣ!

Ποῦ ἀγαπᾷ μὲ πάθος... τὸν ἄνθρωπο καὶ βρίσκει
τὴν εὐτυχία στὴν ὑποταγὴ καὶ τὴν πειθαρχία...

«Νὰ σὰς συστήσω τὸ γιό μου» (Ἡ Μαλιέζα μὲ τὰ μυγχορνιά)

Φωτ. τοῦ Γκάρινα.

►
«Κανείς δὲν σὲ
φθάνει...».
(Ὁ Γκρέγκ
σιὸν Σίγκμουρι)
Φωτ.
τοῦ Πέτρο
Σούλις

▼
«Γιατί αὐτὸς ὁ φωτογράφος κοιτάει τὸ
μαῖορο κοντί; Κάτι κακὸ θὰ μᾶς εἴρη...».
Φωτ. τοῦ Γκάζντα

«Μὲ γαργαλᾷς» (Ἡ Πάολα σιὸν Μὰξ)

Φωτ. τοῦ Κόλεμαν

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τὰ ζῶα, ἀγα-
ποῦν τὰ ἄλογα, τοὺς σκύλους, τὶς γά-
τες, τὰ πουλιά, ἢ καὶ ἀκόμη ἄλλα, πὺ
σνήθη ἢ πὺ ἐξωτικά μέλη τοῦ ζῴου βα-
σιλείου.
Ἀλλὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα, ἔνα εἶναι πὺ ἁ-
γαπᾷ πραγματικά, βαθιά, τραγικά σχεδὸν τὸν

ἄνθρωπο. Αὐτὸν μόνο θέλει, αὐτὸν ἀποζητά,
σ' αὐτὸν ἀφοσιώνεται, καί, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σύν-
τομες παρενθέσεις πὺ τοῦ ἐπιβάλλει τὸ ἐν-
στικτο τῆς ἀναπαραγωγῆς, αὐτὸν θέλει γιὰ
σύντροφο, γιὰ φίλο, γιὰ ἀφεντικό. Ἐδῶ καὶ
χιλιάδες χρόνια, ἔχει ἀποφασίσει ὅτι χωρὶς
ἄνθρωπο ἡ ζωὴ εἶναι ἀδύνατη. Καὶ τὸ ἀπο-

τέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐπιμονῆς εἶναι γνωστό. Οἱ
στατιστικῆς λένε ὅτι τόσα ἑκατομμύρια ἄνθρω-
ποι ἔχουν σκύλους. Ἡ πραγματικότητα εἶναι
ἀντίστροφος. Τόσα ἑκατομμύρια σκύλοι ἔχουν
δικούς τους ἄνθρώπους...
Τὰ κύρια ὅπλα τοῦ σκύλου εἶναι (καὶ ἂς
μὴ διαμαρτυρηθοῦν οἱ θερμοὶ φίλοι καὶ θαν-
μασταὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγομαι...):
ἡ κολακεία καὶ ἡ γοητεία. Τὸν ἄνθρωπο τὸν
ἀπέκτησε μὲ τὸ δεύτερο καὶ τὸν κράτησε μὲ
τὸ πρῶτο: «Ὁ, τι θέλεις, εἶπε ὁ σκύλος μὲ
ἀφωσιωμένα μάτια. Μὲ θέλεις κυνηγὸ; Θὰ

γυρῶ μαζί σου νυχθημερὸν σὲ παγωμένα δά-
ση. Μὲ θέλεις τεμπέλη, σὺ σιμόνι, νὰ στο-
λῶ τὸ τζάκι; Θὰ ξαπλώσωμαί ἐκεῖ ὅλη τὴν
ἡμέρα... Θέλεις νὰ μάθω κόλπα γιὰ τσίρκο;
Νὰ τρέξω σὲ κούρσες; Θέλεις νὰ πάω μαζί σου
στὸν πόλεμο; Θέλεις νὰ φυλάω τὰ κοπάδια,
νὰ προσέχω τὰ παιδιὰ, θέλεις νὰ γίνω ντε-
τέκτι; Πές μου τί ζητᾷς ἀπὸ μένα, καθαρά
καί, ἀρκεῖ νὰ τὸ καταλάβω, θὰ τὸ ἐκτελέσω μὲ
χαρὰ, μὲ πίστη, μὲ πενθαρχία...».
Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔχομε τὴν κολακεία. Ἐκ-
δηλώνεται συνεχῶς, πότε ὑπὸ μορφὴν ἀνυσ-

χίας, μελαγχολίας, ἀγωνίας, πότε σὰν ἐν-
θουσιασμός, πὺ φθάνει σὲ παραλήρημα. Τὸ
γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι πὺ... ἀνέκουν σὲ σκύ-
λους, ἔξερουν τί ὑφίστανται κάθε φορὰ, κάθε
στιγμὴ πὺ τοῦ δίνουν ἀφορμὴ γιὰ ἀπαισιο-
δοξία, κάθε φορὰ πὺ φεύγουν, ἔστω γιὰ νὰ
πᾶνε σὺ κίονα γιὰ τσιγάρα. «Ποῦ πᾶς; Ποῦ
μ' ἀφήνεις; Θὰ πεθάνω, ἐδῶ, μόνος μου!».
Κλάμα, παραάνοιο, παρακάλια, πῆδοι, ὅλα τὰ
τερεῖα ἐπιστρατεύονται στὴν ἀναχώρησιν,
καί, τρία λεπτά μετὰ, μὴ ὑποδοχὴ πὺ θὰ ἦ-
ταν δικαιολογημένη μετὰ πολὺμην ἀπουσία εἶ-

ναί εκεί έτοιμη, πίσω από την πόρτα: «Πού ήσουν; Σε έχασα! Άλλά γύρισε, έπαιε τους, γύρισε, είσαι εδώ!». Και νέο κλάμα χαράς, και γαυγίσματα θριάμβου και χοροπηδήτo, και έκφραση εϋτυχίας άφθαστη σέ ελιγκνεία και σέ αυθορμητισμό. Ούτε ο θανάσιμα έρωτευμένος δέν ύποδέχεται με τέτοια άγαλλίαση τo άντικείμενο των όνείρων του, ούτε ο ταπεινό-τερος των αϋλοκολάκων δέν μπορεί νά την προσφέρει στον παντοδύναμο αυτοκράτορα...

Αϋτή ή χαρακτηριστική άγάπη πρὸς τὸν άνθρωπο καί ή προσαρμογή στα κέρφια του, στίς

ανάγκες του, στα καπρίτσια του, είναι και ο συνδετικός κρίκος μεταξύ ζώων που λέγονται όλα «σκύλος», αλλά που μοιάζουν μεταξύ τους όσο ένας έλέφας με μία καμηλοπάρδαλη. Μερικές από τις ωραιότερες φωτογραφίες σκύλων, βραβευμένες σέ εκθέσεις, δίνουν ανάγλυφη την εικόνα της ομοιότητας του χαρακτήρος και της άνομοιότητας της έξωτερικής εμφάνισως. Καί δέν προσφέρουμε μερικά άκραία...μοντέλα. Ένα «Τσιχουαχούα», γιά παράδειγμα, μεξικανικής προελεύσεως, που βότερα από αιώνες προσεκτικής έπιλογής, από τους ι-

ερείς, που τὸ θεωρούσαν ιερό σκύλο των 'Αζτέκων», έφθασε στο σχήμα της μινιατούρας. Τυγίστατο και εύφρυστατο, ζυγίζει από διακόσια δράμια ως μία όκά, και ή τιμή του, πάντοτε ύψηλή, ανεβαίνει όσο κατεβαίνει τὸ βάρος. Ούτε έχουμε φωτογραφία κανενός μολοσσού, του άγριου κυνηγού, που έδρασε από τους άρχαί-ότατους χρόνους, ξεκινώντας από την 'Ασία, έφθασε μέσω 'Ηπείρου στην Ρώμη και την 'Αγγλία, ξεκάνοντας τότε άροχούδες στα δάση, τότε χριστιανούς στίς άρένες...

Σκύλοι είναι όλοι... κοιτάξτε αϋτή την κο-

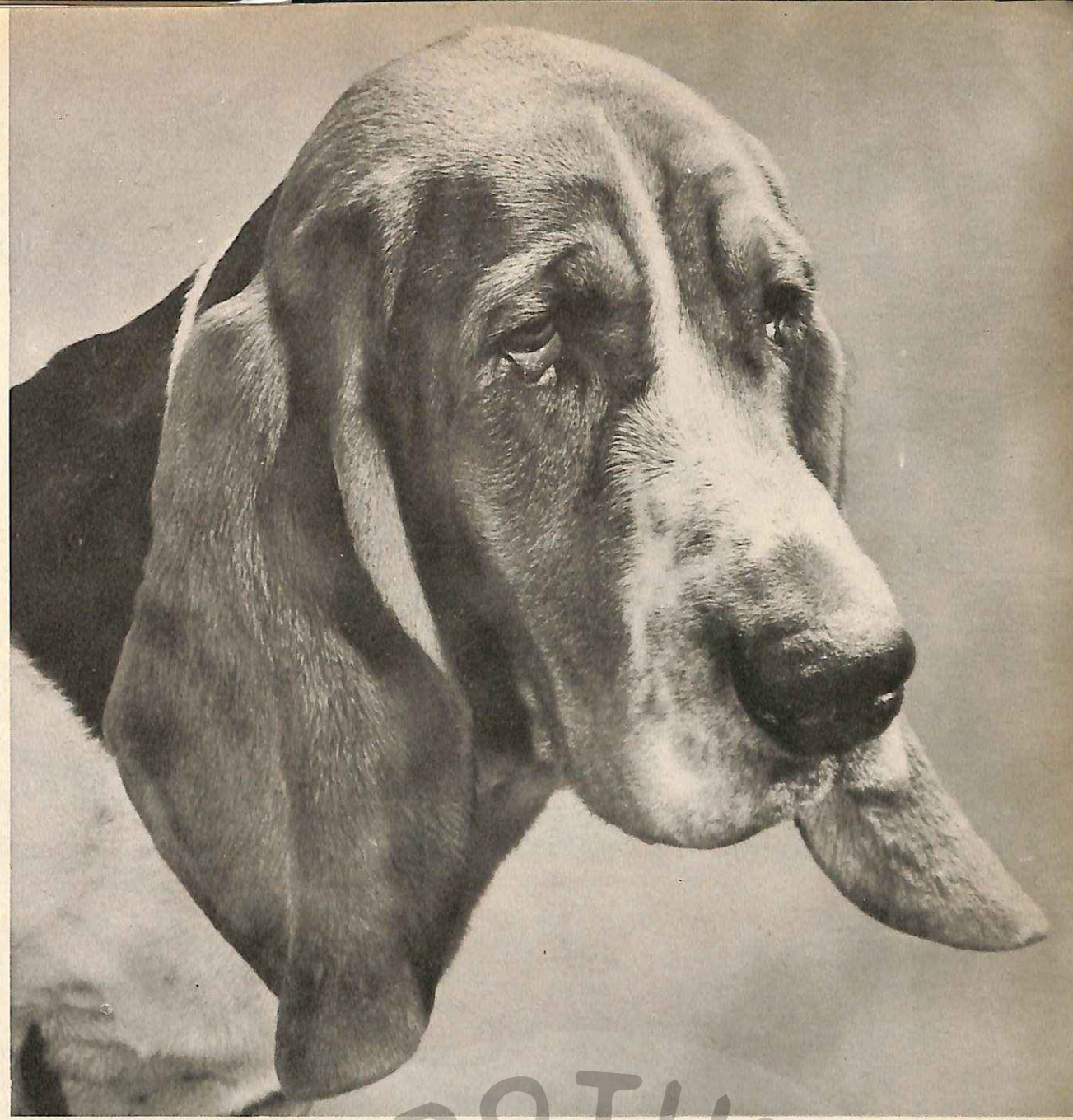
κέττα στην πρώτη σελίδα, που ανήκει στην σπάνια φυλή των «Μαλτέζων Τερριέ», παλαιότατη ράτσα, που έχει άναφερθή στα γραπτά του 'Αριστοτέλη και του Στράβωνος. Τὸ χαρακτηριστικό της είναι ένα άπαραιτήτως λευκό και μεταξένιο τρίχωμα και άπίστευτη άντοχη στο κρύο.

Ο πολυβραβευμένος 'Αλσατός «Σίγκμιοντ», που δέχεται άλλη μία φορά τὰ συγχαρητήρια του φίλου του Γκεκ Φράν, ανήκει σέ μία φυλή που θεωρείται άρχαιότερη απ' όλες. Στην «Χαλκίνη εποχή», 6000 π.Χ., έχουν βρεθί

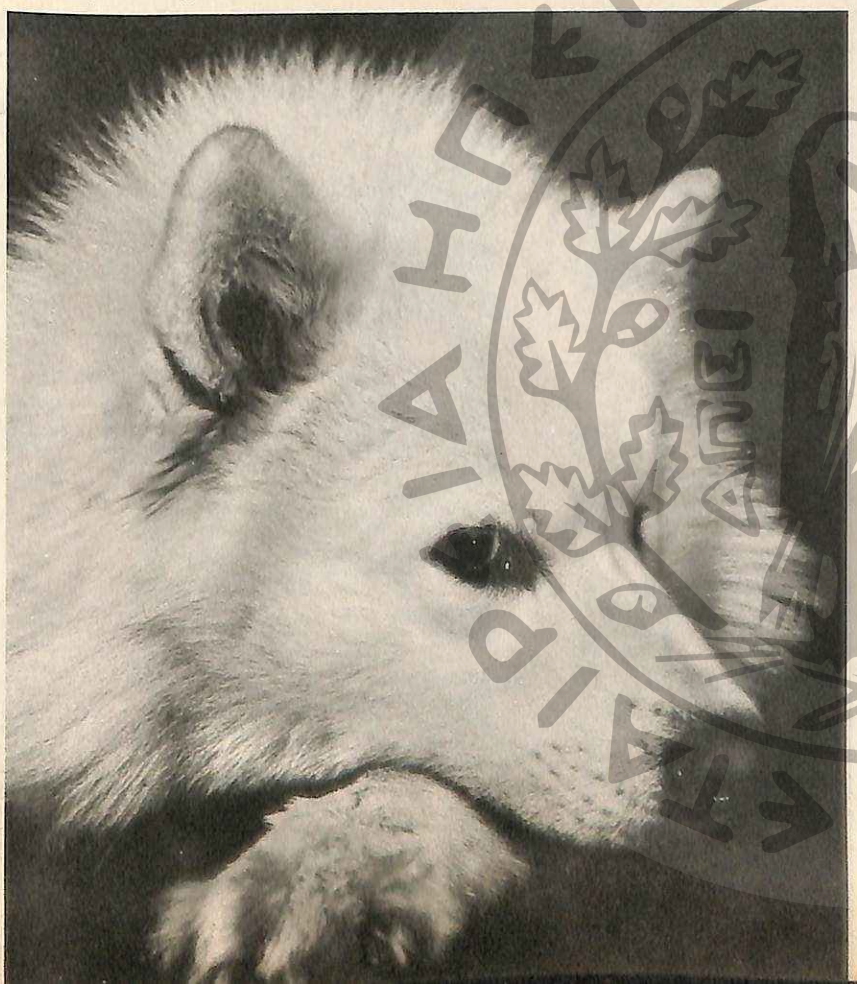
«Είναι ίδια ο πατέρας τους»

Φωτ. του Γκάζντα

«Έρρημος, βαρὺς και μόνος...»

Φωτ. της Παμέλας Τσάντλερ

Φωτ. του Μπαρόν

όμοιωματα του πρώτου λύκου που έγινε σκύλος. Ο εύφρυστος όλων, καλύτερος οδηγός των τυφλών, πρέπει να κρατά ψηλά τ' αυτιά και χαμηλά την ουρά γιά να είναι παραδεκτός... σάν καθαρόαιμος.

Οι περίπου συνομήλικοι σύντροφοι, είναι ή μικρή Πάουλα και ο Μάξ, μαύρος «Πάγκ», καθαρόαιμο μέλος της φυλής που μοιάζει και με πεκινέζο και με μποξέρ, προελεύσεως άρχαίας κινεζικής, ράτσας «Λο - Τσιάν»... Και τὰ δυο περιλιντα κουτάβια, που κοιτάζουν με μαύρη άπελπισία τὸν φωτογράφο, είναι τὰ σπάνια στην 'Ελλάδα, αλλά δημοφιλέστατα στίς άγγλοσαξονικές χώρες «Μπάσσετ Χάουντς», κυνηγητικά, σφιχτοδεμένα, ζωηρά, άκοιμήστα, αγαθά και παιχνιδιάρικα και άς φορούν και τραγική μάσκα...

Και έδω, φθάνοντας στην οικογένεια των «Μπουλντόγκ», έχουμε τὸν θρίαμβο της άσχη-μας. «Είναι άσχημη, και έν τούτοις άρέσει», λένε καμιά φορά οι άνθρωποι γιά καμιά κυρία που στερείται έννοιας κλασικής όμορφιάς. Η άπάντησή είναι ότι ή γοητεία άπερνά άόμοιη και την άπίστευτα τερατώδη μορφή αϋτού του τετραγώνου γνάθιστo, με την τσαμισμένη φάτσα πυγμάχου, τὰ στραβά πόδια, τὰ χείλη που κρέμονται, τὰ δόντια που εξέχουν...

Αντυχέστατος, όπως τὸ ζήτη ή παράδοση, μοιάζει νά είναι ο άσφαλώς εϋτυχέστατος αϋτός «Πόιντερ», ισπανικής καταγωγής κυνηγός, με σπάνια χαρίσματα σφύρησεως. Και τέλος ψυχραιμίας ο τελευταίος ωραιοτάτος «Χάσκι», σκύλος των 'Εσθονών, καθαρόαιμος άντιρόσωπος των κυνηγών του Βορείου Πόλου, βραβευμένος διπλά, και σάν σκύλος και σάν φωτογραφικό μοντέλο...

Και τώρα, μία πρόταση στους 'Ελληνες φωτογράφους, τους σκυλόφιλους και τους εκδομείς: Νά μας στείλουν φωτογραφίες από τὸν δικὸν μας θαιμίσιοις τσιπανόσκυλους, τὸν «Γιέγκικους», καλές, καθαρές, μεγάλες, νά συνεχίσουμε με μία παρουσίαση των δικῶν μας άστεριῶν...

A. K.

ήδονοβλαψία!!!

KYP

Αθηναίοι

Κλειώ Δημητριάδη - Νάτση

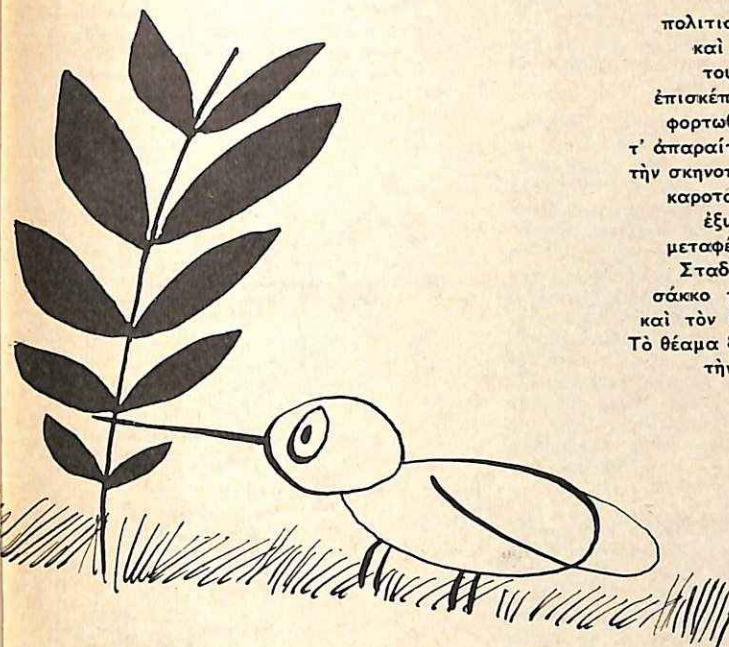
Παντελής Λαζαρίδης

Ιωάννα Μανωλεδάκη

Νίκος Σαχίνης

«... «μηχανικός πολιτισμός» εισβάλλει και στον ελιγάρκη τουρισμό. Ο ξένος επισκέπτης μας δεν θα φορτωθεί σαν υποζύγιο τ' απαραίτητα εφόδια για την σκηνοπηγία του. Ένα καρτσάκι μωρού τον εξυπηρετεί για να μεταφέρει από την όδο Σταδίου τον ογκώδη σάκκο του, την αιώρα και τον υπνόσακκό του. Τό θέαμα ξάφνιασε κάπως την Αθηναία που τον προσπερνά με το ταξί.

μαί

Αθηναίες

Ρομαντισμός και «γιέ - γιέ»

Ρομαντική διακόσμηση και «γιέ - γιέ» περιεχόμενο στην νέα μουτική «Mayfair», που άνοιξε τελευταία στην όδο Σκουφά 17. Την διευθύνουν δυο νέες κοπέλλες με πολύ γούστο, μεγάλη τόλμη, πλούσια φαντασία και πρωτότυπες ιδέες: Η χαριτωμένη Μπαμπέτ Βίσνερ, άλλοτε διάσημη μανικέν, που όπως και η Τούγκυ άπεδείχθη πολύ δραστήρια εμπόλες - γκέρλ, και η Ηρώ Βετοπούλου. Η πρόθεσή τους; Ούτε λίγο, ούτε πολύ, να μεταφέρουν — μέσω Παρισίων — την θρυλική πιά Κάραμπυ Στρήτ της αγγλικής πρωτεύουσας στην Αθήνα. Φορέματα νεανικά, μοντέλα εκκεντρικά, χρώματα έκτυφλα, και πάμπολλες άλλες λεπτομέρειες, από γραβάτες και τσάντες, μέχρι κάλτσες και κοσμήματα, που δολοκληρώνουν μια περιποιημένη «γιέ - γιέ» εμφάνιση. Άλλα ή «Mayfair» δεν απευθύνεται μόνο στις νεαρές δεσποινίδες. Ένα μεγάλο τμήμα των ειδών της αφορά και στους νεαρούς συνοδούς τους. Κάτι που έλειπε από την Αθήνα.

● Διαφορετικό το κοινό, το ύλικό και η ατμόσφαιρα του οίκου Φινδά-

«ΜΠΑΜΠΕΤ». Μια Παριζιάνα προσφέρει το γούστο της στην Αθήνα.

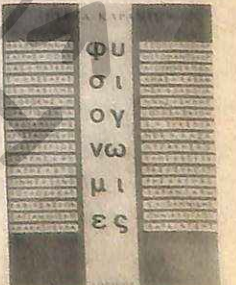
νη, που παρουσίασε τελευταία την ανοιξιάτικη συλλογή του, στο ξενοδοχείο «Πολύρα - Μήτης» της Γλυφάδας. Η καλαισθησία, η επιμέλεια και η σωστή χρησιμοποίηση της εκάστοτε μόδας χαρακτηρίζουν τις δημιουργίες της κυρίας Φινδάκη, που απευθύνονται σ' ένα κοινό κομφών κυρίων, όχι «γιέ - γιέ», αλλά πάντοτε νέων...

ΜΕ ΤΟ βιβλίο πρώτο «Πριν από την Άλωση», («Γαλαξίας», Αθήνα 1966, σελ. 210, δρχ. 20), που κυκλοφόρησε πριν από λίγο διάστημα, ολοκληρώθηκε η επτάτομη «Ποιητική Άνθολογία» του Λίνου Πολίτη. Είναι η πρώτη άνθολογία που καλύπτει ιστορικά όλη την νεοελληνική ποίηση έννεα αιώνων, από την εποχή που για πρώτη φορά η νεώτερη γλώσσα μας αρχίζει να χρησιμοποιείται σαν φιλολογικό όργανο μέχρι σήμερα. Ένα έργο πολύτιμο για τον μελετητή, αλλά και χρήσιμο για τον καθένα, που είναι φίλος της ποίησης.

ΑΚΑΤΑΠΟΝΗΤΟΣ δουλετής όλων σχεδόν των λογοτεχνικών ειδών ο Γιάννης Σφακιανάκης, συγκέντρωσε σ' ένα ιδιότυπο τόμο με τον τίτλο «Αντίλεκτα» (Αθήνα 1967, σελ. 223, δρχ. 60), μια σειρά από αποσπασματικές σελίδες του δοκιμιακού χαρακτήρος. Ο

αναγνώστης θα χαρή σ' αυτές ένα στοχαστή, που κινείται ανάμεσα στα σύγχρονα ρεύματα της τέχνης και της φιλοσοφίας, θα συναντήσει καίριες απόψεις, επιγραμματικούς χαρακτηρισμούς

ΤΡΙΑΝΤΑΕΞ μορφές των νεοελληνικών γραμμάτων, από τον Μακρυγιάννη, τον Πολυλά και τον Λασκαράτο, ως τον Παλαμά, τον Καβάφη, τον Βουτυρά και τον Καραγάτση, είναι το περιεχόμενο των κριτικών δοκιμίων που απαρτίζουν τις «Φυσιολογίες» του Ανδρέα Καραντώνη («Δωρικός», Β' έκδοση, Αθήνα 1967, σελ. 532). Ο εκλεκτός κριτικός με την δξύτητα και την ευστροφία και γλαφυρότητα που τον διακρίνουν, προσφέρει ένα πανόραμα των πνευματικών μας πραγμάτων της τελευταίας εκατονταετίας, στους πιο χαρακτηριστικούς εκπροσώπους τους...

ΚΑΘΕ άνθρωπος έχει το χόμπι του. Άλλοι μαζεύουν γραμματόσημα, άλλοι άδεια κουτιά σφίγκων, άλλοι (αυτό αφορά τους πλάιη - μπόυς) αριθμούς τηλεφώνων, και άλλοι έχουν το χόμπι να μην έχουν χόμπι. Είναι και αυτό, σε τελευταία ανάλυση, ένα χόμπι.

Ο κ. Γιώργος Κάρτερ έχει ένα δικό του χόμπι. Μαζεύει φωνές... Ο Κάρτερ είναι ένας γνωστός ποιητής, αλλά δεν του φθάνει να ακούει ή να γράφει την δική του μόνο φωνή. Στις εκατοντάδες μαγνητοταινίες που περιλαμβάνει η φωνο-θήκη του, είναι γραμμένες οι φωνές ανθρώπων που έρχονται σκησμένες από κάποια μακρινή εποχή — σκησμένες, θαμπές καμιά φορά, αλλά άληθινές και συγκινητικότερες...

ΕΔΩ και λίγον καιρό, ο Κάρτερ παρουσίασε μία σειρά εκπομπών στον ραδιοφωνικό σταθμό 'Ενόπλων Δυνάμεων. Είχαν τίτλο: «Η φωνή του είκοστού αιώνα». Ήταν 14 εκπομπές με φωνές του είκοστού, αλλά και του 19ου αιώνα. (Φαίνεται ότι όταν ανέκαλυψε αυτές τις τελευταίες, η εκπομπή είχε πλέον διατηρήσει όριστική

και δεν μπορούσε ν' αλλάξει όνομα). Δυστυχώς, άκουσα μόνον την 11η ή την 12η από τις εκπομπές αυτές, και μάλιστα τυχαία: Ήταν η φωνή του Γιάδωστος. Και μιλούσε στην αγγλική Βουλή για το Κυπριακό. Έτος: 1886. Σχεδόν πριν έναν αιώνα!

Ήταν η πρώτη φορά που άκουσα την εκπομπή του Κάρτερ. Δυστυχώς, φοβάμαι ότι δεν την άκουσαν πολλοί. Ίσως να μην έγινε άρεστη διαφήμιση. Είναι παρατηρημένο ότι στην Ελλάδα, για να πιάσει μία εκπομπή πρέπει να την προσφέρει κάποιο άποροπαντικό. Αυτό λέει η στατιστική. Φαίνεται ότι οι «Φωνές του είκοστού αιώνα», δεν συνεχίστηκαν ούτε το «Ρόλ», ούτε το «Τάιντ». Εύτυχως...

Την άλλη μέρα τηλεφώνησα στον Κάρτερ και τον ρώτησα αν είχε όλες εκείνες τις φωνές συγκεντρωμένες στο σπίτι του. Τον ρώτησα αν μπορούσα να τις ακούσω. Έτσι κανονίσαμε ένα βράδυ ακρόασης...

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ το βράδυ, χωρίς στην φωνο-θήκη του Γιώργου Κάρτερ, ταξιδέψαμε προς τα πίσω...

Ή πρώτη φωνή της πρώτης ταινίας ήταν η φωνή του 'Ελευθερίου Βενιζέλου. Την άκουσαμε και σε άλλες ταινίες αργότερα. Ή εκείνη όμως η φωνή, ήταν από αυτές που δεν ξεχνιούνται. Είχε γραφτεί στα 1910. Και ο Βενιζέλος τραγουδούσε τό: «Νά χαίρη η γης πατήματα...».

Και ύστερα μία ρωσική φωνή. Ένας γέρος που μιλούσε στους μαθητάς ενός σχολείου. Άκουγες τον θόρυβο των παιδικών φωνών — και μετά την φωνή του γέρου. Ήταν ο Λέων Τολστόι. Και μιλούσε σε ένα σχολείο της Γιάνναγια Πολιάνα, το κατήριον έτος 1908.

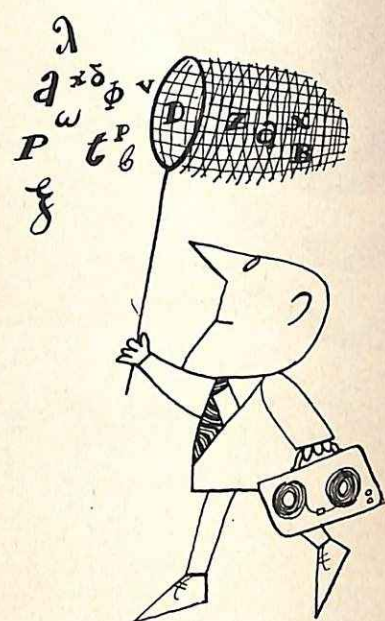
Και μετά άλλες φωνές. Έκατοντάδες φωνές. Περίπου ένας όλοκληρος αιώνας είναι γραμμένος εκείνος στις μετέ ταινίες: 'Η Λαλέ 'Αντερσεν τραγουδά την «Λίλη Μαργλέν», θυμίζοντας το άγέρωχο Βερολίνο μιάς αγέρωχης εποχής. 'Η Βέμπο τό: «Βάξει ο Ντούτσε τη στολή τους και ο 'Αττίκ τό: «'Αδικα πήγαν τα νιάτα μου». Και μετά ένα άλλα προς τα πίσω. Άλλη μία σλαβική φωνή. Του Μαξιμ Γκόρκυ. Μιλά για το έργο του... Και μία φωνή γαλλική: Είναι του Ντρέιφους. Μιλά για την αποκατάστασή του στον γαλλικό στρατό. Ή φωνή είναι ολοκάθαρη — αλλά γράφτηκε πριν 61 ακριβώς χρόνια...

Και μέσα στις φωνές των διασήμων, οι φωνές των εκφωνητών που είχαν την τύχη να αναγγείλουν κάποιο άξεχαστο γεγονός. 'Ο Κώστας Σταυρόπουλος, πρόταγας των 'Ελλήνων σπύκερ, εκφωνεί το τελευταίο δελτίο ειδήσεων του '41 — ενώ οι Γερμανοί δοκικοντα στο κατώφλι της Αθήνας. Πιο κάτω: Ή ειδήση για το Πέρλ - Χάρμπορ. Σε μία άλλη ταινία. Ή πτήση του Λίντμπεργκ.

Σε μία τρίτη: Τό μάτς Ντέμσεϊ - Τούννεϊ, στα 1926...

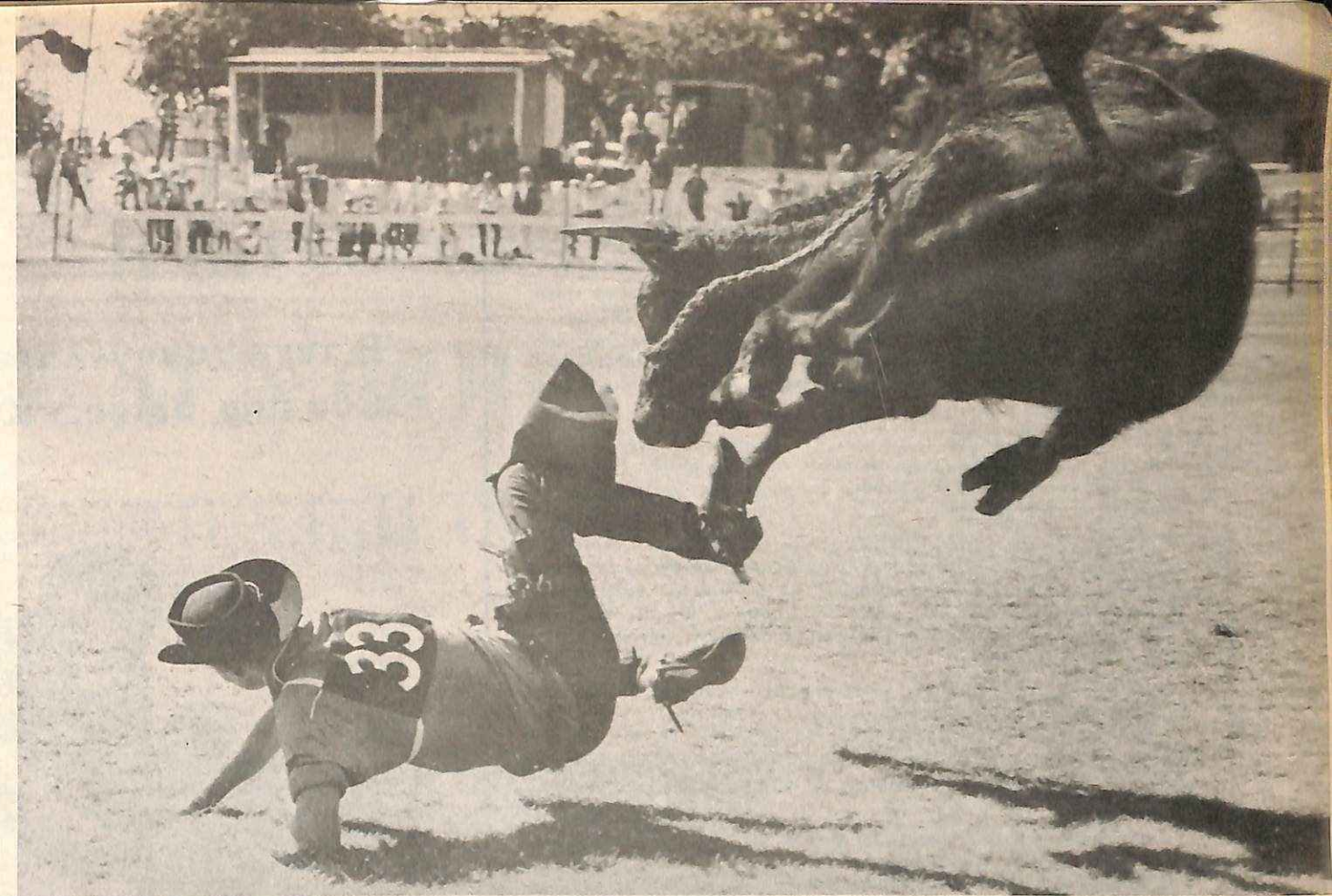
ΦΩΝΕΣ του είκοστού αιώνα, φωνές του κόσμου αυτού, και φωνές του άλλου κόσμου... Μερικές απ' αυτές βγαίνουν σε λίγες μέρες σε ένα δίσκο της «Οντέον», με τίτλο: «'Ο Μεγάλος Πόλεμος». Είναι ένας δίσκος φτιαγμένος με πολλή αγάπη. Και για να γίνει, χρειάστηκαν 50 ώρες δουλειάς.

Είναι μία καλή αρχή. Άλλά η «Οντέον», θα πρέπει να τομήση και την συνέχεια. Ή υπάρχουν πολλές φωνές στα συρτάκια του Κάρτερ. Και πολλά αυτά που θα ήθελαν να τις ακούσουν...

Φανερό...

...ήταν έξ αρχής ότι δεν θα μπορούσαν να συνεννοηθούν. Συναντήθηκαν για μερικά δευτερόλεπτα στο Ρόντεο του Μπέλμοντ (Αύστραλία), όταν ο τολμηρός κάου-μπόυ ρίχτηκε στη ράχη του ανήμερου ταύρου με το «στυλ» που επιβάλλουν οι παραδόσεις του αγώνισματος. Άλλά δεν έμεινε για πολύ εκεί. Μερικά άγρια τινάγματα του ζώου, μερικές κλωτσιές στον αέρα και ο καβαλλάρης ξανάγινε πεζός. Εύτυχως, καθώς προσγειώθηκε στο γρασίδι, τό μόνο που τραυματίστηκε, ήταν τό φιλότιμό του...

Εδω ει' Ευει

Πόσο άργούσες κάποτε να ξυρισθής...

Κι' ήσουν όλο νεύρα γιατί ποτέ δεν ήσουν στην ώρα σου... Κι' ούτε ήσουν ποτέ καλά ξυρισμένος. Τώρα, όμως, βρήκες την KOLYNOS! Είναι καταπληκτική κρέμα... κι' έχει κι' αυτό τό G-11*... Τώρα μπαίνεις στο μπάνιο κι' είσαι έτοιμος σε δυό λεπτά... και κάθε μέρα σε βρίσκω πιό φρέσκο και πιό όμορφο... Εύχαριστώ, KOLYNOS!

KOLYNOS

SHAVING CREAM with G-11*

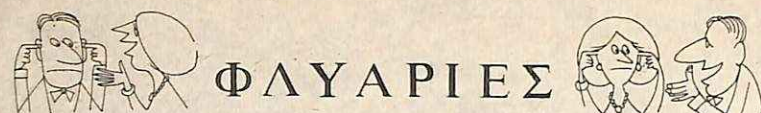
EPSON

K1

Τυχερός...

...άλλά και άκαταδάσματος ο μοτοσυκλετιστής Ντόν Ντράουντ. Σε μία από τις πολλές στροφές του αγώνος που διεξήχθη πριν από λίγες μέρες στη Νταυτόνα των Ήνωμένων Πολιτειών, έκτινάχτηκε στην άσφαλο με τό κεφάλι και μ' ένα θεαματικώτατο τρόπο, πού έδωσε την εύκαιρία σε παριστάμενο φωτογράφο να επιτύχη ένα εξαιρετο στιγμιότυπο. 'Ο Ντράουντ, όχι μόνο δεν έπαθε τίποτε, αλλά άμέσως σηκώθηκε, ανέθηκε στη μοτοσυκλέττα του και συνέχισε τόν αγώνα βέβαια, δεν ήταν αυτός ό νικητής.

7 'Ο γάμος... της πριγκίπισσας Μαργκρέτε κινδύνευε να ναυαγήσει! Μόνο με την προσωπική παρέμβαση του πάπα απέφυγε ο μνηστήρας της, κόμης ντε Μονπεζά, τον άφορισμό, πράγμα που συμβαίνει σε όσους καθολικούς αλλάζουν δόγμα. Και ο σύζυγος της μέλλουσας βασίλισσας της Δανίας, πρέπει, φυσικά, ν' άσπασθί το δόγμα της...

7 'Ο Τζώρτζ Χάμιλτον..., που θεωρήθηκε πέρυσι μνηστήρας της Λύντα Τζόνσον, πήρε μετάθεση από την μονάδα όπου υπηρετεί, για το Βιετνάμ. Σύμπτωση, ή... προσωπική παρέμβαση του παρ' όλιγον πεθερού του;

7 'Ο μαχαραγιάς... Γκουλατζανάμ, 22 χρόνων, γοητευτικός και βαθύπλουτος, είναι η τελευταία κατάκτηση της Φρανσουάζ 'Αρντύ. Τον γνώρισε στο μοντέρνο κλάμπ «Σίβυλλα» του Λονδίνου να χορεύει με μπλού-τζην και κόκκινο πουκάμισο κ' έκεινος την κατέκλυσε από την έπομένη μέρα με λουλούδια, σοκολάτες, εξωτικά φρούτα και τηλεφωνήματα!

7 Φλέρταρε... πολύ την πριγκίπισσα Άννα της Αγγλίας ο 18χρονος κόμης Μάλκολμ Καϊντες και τιμωρήθηκε άμέσως με εξαμηνια απόμειωση σε κάποια πανσιόν του Μπράιτον. 'Η τόσο αυστηρότητα σημαίνει πως ο νεαρός λόρδος, που άνηκε στην ακολουθία της πριγκίπισσας, έκανε κατάχρηση της εμπιστοσύνης της βασίλισσας 'Ελισάβετ.

7 Μάε περρούκα... έκρυβε το ξυρισμένο κεφάλι του επί μήνες ο Ρίτσαρντ Άντον. Είχε αναγκαστή να κουρευτή με την φιλή μηχανή, γιατί κινδύνευε να μείνει όριστικά φαλακρός, έπειτα από μία εντατική δίαιτα αδυνατίσματος, που άκολουθούσε!

7 'Ο πρώην βασιλιάς... Λεοπόλδος του Βελγίου και η πριγκίπισσα Λιλιάν ντε Ρεττύ, συμφιλιώθηκαν για ν' αντιμετωπίσουν μαζί την άπειλή του ένδεχομένου γάμου του πρωτότοκου γιού τους, Άλεξάντρ, με την νεαρή άσπ, Κριστίν Νταβέν, που όπωσδήποτε δεν είναι περισσότερο άσπ από την ίδια την σημερινή πριγκίπισσα Λιλιάν!

777

'Εδω κι' Ευει

'Η τύχη χαμογέλασε
στον παρ' όλιγο... Κον Κιμ Νόβαυ!

ΛΟΥΙ-Ι - ΜΙΑ: Ο ΕΡΩΤΑΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥΣ ΕΝΩΝΟΥΝ

ΠΟΤΕ - ΠΟΤΕ Ο ΛΟΥΙ-Ι ΠΑΙΖΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΙΘΑΡΑ ΝΕΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ, 'Η ΠΑΛΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο κ. Λουί Φερνάντο ντε Μόνον έχει δικό του όνομα, αλλά και αρκετά διάσημο, αφού διακρίνεται τα τελευταία χρόνια στους κύκλους της παρισινής υψηλής ραπτικής. 'Οστόσο, ο περισσότερο κόσμος τον ξέρει ως κ. Κιμ Νόβακ. 'Ενας άτυχος άρραβώνας του με την 'Αμερικανίδα ήθοποιό είναι η αίτια αυτής της μετονομασίας. Τώρα ο «μαίτρ», που δεν κατώρθωσε να έρθει την ευτυχία κοντά στην άστατη «σπάρ», είναι δέδικαιος ότι την συνάντησε στο πρόσωπο της Μία Φόνσσογκράιτ, με την όποια σύντομα θα είναι παντρεμένος. 'Η 20χρονη μελαχροινή Μία είναι επίσης 'Αμερικανίδα και έβγαζε στο Παρίσι αναζητώντας την τύχη της ως μαννεκέν. 'Η τυφλή θεά, που καθορίζει από γενέσεως κόσμου τις μοίρες των θνητών, την έφερε στον όικο του Λουί Φερνάν, που την ξεχώρισε άμέσως από μία πραγματικά ζωντανή άνθοδέσμη κοριτσιών, και την προσέλαβε.

'Η άήσυχη 'Αμερικανίδα δεν άρεσθηκε στην πρώτη έπιτυχία της. Με την δόξεια ενός φίλου, άρχισε, δειλά - δειλά στην άρχή, να σχεδιάζει φορέματα, που γρήγορα όμως την επέλασαν σαν δημιουργό με προσωπικότητα και φαντασία. 'Η καθιέρωσή της ήλθε όταν σχεδίασε όλα τα κοστούμια της ταινίας «'Εί νεώτερο, γατούλα».

Γεννημένη στην Νέα 'Υόρκη, από μητέρα που στην εποχή της υπήρξε φημισμένη μαννεκέν, η Μία μεγάλωσε στον κόσμο της «ότ - κούτ» και από μικρή την συνήρπασε η γοητεία των ώραιων φορεμάτων. Τώρα, στον Λουί Φερνάν βρήκε τον άνθρωπο που συγκίνησε την καρδιά της, αλλά και ίκανοποιεί με τις έπιτυχίες του το λεπτό γούστο της. Και οι δύο είναι ευτυχισμένοι και πλέκουν τα πιο ράβια όνειρα για το μέλλον τους.

Οι μηχανορραφίες, οι πιέσεις και οι διαφημιστικές καμπάνιες έφθασαν τον τελευταίο μήνα στο άποκορύφωμά τους, ενώ πλησίαζε η άμέρα — η 9η 'Απριλίου — της άπονομής των βραβείων 'Όσκαρ. Τα 30 περίπου άγαλματάκια, που θα άπονεμυθού μεθαύριο, για 39η φορά, δεν έχουν παρά 25 έκατοστόμετρα ύψος και η άξια τους (μυρουίντζος καλυμμένος άπ' έξω με χρυσάφι) δεν ξεπερνά τις 3.000 δραχμές το καθένα. 'Η πραγματική τους, όμως, άξια δεν μετρίεται ούτε με το δάρος τους, ούτε με την καλλιτεχνική τιμή που άποκτά ο βραβευμένος, αλλά με τις χιλιάδες δολάρια που θα άποδώσουν τα ταμεία των άμετρων κινηματογραφικών άισθουσών στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και στο έξωτερικό. Γι' αυτό και οι μερικές χιλιάδες μέλη των κινηματογραφιστών, που άνηκαν στην 'Ακαδημία του Κινηματογράφου, η όποια άπονέμει τα 'Όσκαρ, δέχονται συνεχώς πιέσεις από παντού, πριν άποφασίσουν να δώσουν την ψήφο τους σε ένα από τους υποψηφίους. Και, έτσι, δεν είναι λίγες οι φορές που μία ταινία, χωρίς μεγάλη καλλιτεχνική άξια, βραβεύεται, ενώ άλλες, άσύγκριτα καλύτερες, άγνοούνται από την 'Ακαδημία. Πόσες φορές έχει άναφερθί σαν παράδειγμα το όνομα του Τσάρλυ Τσάπλιν, που, αν και γύρισε μερικές από τις πιο καλλιτεχνικές, αλλά ταυτόχρονα και πιο έμπορικές ταινίες του άμερικανικού κινηματογράφου, δεν βραβεύθηκε ποτέ με το 'Όσκαρ...

Κι όμως οι ήθοποιοί, οι σκηνοθέτες, οι τεχνικοί και οι διάφοροι καλλιτεχνικοί συνεργάτες μιας ταινίας ελπίζουν κάθε χρόνο πως το έργο τους θα βραβευθί, πως η προσφορά τους — πολύτιμη πολλές φορές — θα έκτιμήθ. Γι' αυτό, το κάθε άγαλματάκι άποτελεί ένα μεγάλο όνειρο, μία παντοτινή έλπιδα, την άπαρη μιάς μεγάλης και έμπορικότητας σταδισμορίας. 'Η έπιγραφή «βραβευμένος (ή βραβευμένη) με το 'Όσκαρ...» άνοίγει για τον ήθοποιό η για τον τεχνικό τις πόρτες της έπιτυχίας. Και όταν, τελικά, το κερδίσει, το όνειρο και οι ελπίδες του δεν σταματούν εκεί. Γιατί σε λίγο θα δοκιμάσει να το ξανακερδίσει, και να το ξανακερδίσει...

Όέτος, οι πιέσεις και τα διάφορα άλλα «μέσα», που χρησιμοποιούνται παρασκηνιακά, για να επηρεάσουν τις ψήφους των μελών της 'Ακαδημίας, είχαν έπεκταθί τόσο, ώστε ο πρόεδρος της 'Ακαδημίας άναγκάσθηκε να προδί σε ειδική άνακοίνωση, κάνοντας έκκληση στην τιμιότητα και στην ευσυνειδησία των μελών της.

Το φετεινό φαβορί άνάμεσα στις ταινίες φαίνεται να είναι η κινηματογραφική μεταφορά του πρωτοπαρικού θεατρικού έργου «Ποιός φοβάται την Βιρτζίνια Γούλφ», του 'Εντουαρντ Άλμπ, που σκηνοθέτησε ο Μάικ Νίκολς — πρώτη κινηματογραφική δουλειά ενός γνωστού σκηνοθέτη του Μπρόντγουουν — και στην όποια παίζει το πιο έμπορικό κινηματογραφικό ζευγάρι του σύγχρονου άμερικανικού κινηματογράφου: η 'Ελίζαμπεθ Τάιπλορ και ο Ρίτσαρντ Μπάρτον. 'Η «Βιρτζίνια Γούλφ» επέλεγη τελικά για 13 'Όσκαρ και είναι όιγουρο πως στο τέλος θα καταφέρει να άποσπάσει μερικά από αυτά. Δεύτερα στην σειρά έρχονται, με ίσοδπαμία —όκτώ 'Όσκαρ το καθένα — τα φίλμ: «'Ανθρωπος για όλες τις έποχές», που σκηνοθέτησε ο Θρέντ Τάιντμαν («Το τραίνο θα σφυρίξει τρεις φορές»), («'Όσο υπάρχουν άνθρωποι»), από το έργο του 'Αγγλου συγγραφέως Ρόμπερτ Μπόλτ, και «Τα δόταλα της άμμου», του σκηνοθέτη Ρόμπερτ Γουάιζ («Γουέστ Σάιντ Στόρυ»), μία από τις πιο τολμηρές ταινίες που γύρισε τα τελευταία χρόνια το Χόλλυγουντ, με θέμα την άμερικανική επέμβαση στην έπαναστατημένη Κίνα του 1926 (με προεκτάσεις στην σημερινή επέμβαση στο Βιετνάμ). 'Ακολουθεί η «έπαραγωγή» του Τζώρτζ Ρού Χιλ «Χαθάν», υποψήφια για τρία 'Όσκαρ, που άσχολεϊται με το τολμηρό θέμα του έκπολιτισμού των ίθαγενών της Χαθάν και την άποτυχία του χριστιανισμού να τους όδηγήσει σε ένα καινούργιο και «πολιτισμένο» δρόμο. 'Υποψήφιος για δυο 'Όσκαρ

Η ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΓΟΥΛΦ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΜΗ ΧΑΣΗ ΤΟ ΟΣΚΑΡ!

ΜΠΑΡΤΟΝ - ΤΑΙΗΛΟΡ: ΘΑ ΤΙΜΗΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΔΥΟ ΟΣΚΑΡ,

είναι οι ταινίες: «'Ερχονται οι Ρώσοι!», του Νόρμαν Τζιούισον, μία χαριτωμένη όατιρα της κομμουνιστοφοβίας των 'Αμερικανών, «Μόργκαν, ο τρελλός έραστής», του Κάρελ Ράις, που περιγράφει την έξεγερση ενός 'Αγγλου έναντιόν κάθε άσπικής άξιας και αντίληψης, και «'Ενας ύπεροχος άπατεώνας», του Μπίλλυ Γουάιλντερ, μία δικτική όατιρα του άμερικανικού τρόπου ζωής.

Στις υποψήφιες ταινίες περιλαμβάνονται επίσης: «'Αλφ, ο αστράπης», του Λούις Γκιλμπερτ, «Τζώρτζ, η πολυαγαπημένη», «Είσαι μεγάλο παιδί, τώρα», «Οι έπαγγελματίες», του Ρίτσαρντ Μπρούκς, «Χαρτούμ», του Μπετζιλ Ντάρντεν, «'Η κλέφτρα», «Πριν από την δύση», «'Η Βίβλος», του Τζών Χιούστον, «Γεννήθηκε έλεύθερη», 'Από τις ξενόγλωσσες επελέγησαν η λυρική ταινία του Κλόντ Λεζου «'Ενας άνδρας και μία γυναίκα» (Γαλλία), «Το μαγαζάκι στον κεντρικό δρόμο» των 'Ελμαρ Κλός και Γιάν Καντάρ (Τσεχοσλοβακία), «Μεγέθυνση» του Άντονιόνι ('Ιταλός σκηνοθέτης, αλλά άγγλική παραγωγή) και «'Η Τζουλιέττα των πνευμάτων» του φελλίνι ('Ιταλία).

Αναλυτικά, οι υποψηφιότητες είναι οι άκόλουθες:

• Για το 'Όσκαρ καλύτερης ταινίας: «'Αλφ, ο αστράπης» του Λούις Γκιλμπερτ, «'Ανθρωπος για όλες τις έποχές» του Θρέντ Τάιντμαν, («'Ερχονται οι Ρώσοι!», του Νόρμαν Τζιούισον, «Τα δόταλα της άμμου» του Ρόμπερτ Γουάιζ, και «Ποιός φοβάται την Βιρτζίνια Γούλφ» του Μάικ Νίκολς.

• Για το 'Όσκαρ άνδρικού ρόλου: 'Ο Ρίτσαρντ Μπάρτον για τον ρόλο του ως Τζώρτζ στην «Βιρτζίνια Γούλφ», ο Άλαν Άρκιν για τον ρόλο του ως Ρώσου Ροζάνοφ στο «'Ερχονται οι Ρώσοι!», ο Μάικλ Καϊν για τον ρόλο του ως 'Αλφ, στο «'Αλφ, ο αστράπης», ο Στήβ Μακ Κουϊν για τον ρόλο του ως 'Αμερικανού ναύτη που άνακαλύπτει πως μπλέκτηκε σε ένα πόλεμο που δεν τόν άφορά, στην ταινία «Τα δόταλα της άμμου», και ο Πάβλ Σκόφλντ για τον ρόλο του ως σέρ Τόμας Μουρ στο ίστορικό δράμα «'Ανθρωπος για όλες τις έποχές».

• Για το 'Όσκαρ γυναικείου ρόλου: 'Η 'Ελίζαμπεθ Τάιπλορ για την έρμηνεία της ως Μάρθα στην «Βιρτζίνια Γούλφ», η Άννικ Αϊμέ στον ρόλο της γυναίκας που έρωτεύεται για δεύτερη φορά στο «'Ενας άνδρας και μία γυναίκα», η Ίντα Καμίτοκα στον ρόλο της γριάς 'Εθραίας, ίδιοκτήτριας του μικρού μαγαζιού στο «Μαγαζάκι στον κεντρικό δρόμο», η Βανέσα Ρεντγκρέφ (κόρη του Μάικλ Ρεντγκρέφ) για την έρμηνεία της ως άριστοκράτισσα σύζυγο του «έπαναστάτη» Μόργκαν, στο «Μόργκαν, ο τρελλός έραστής», η Λιν Ρεντγκρέφ (άδελφή της Βανέσσας) στον ρόλο της άσχημης, αλλά καλόκαρδης Τζώρτζ, στο «Τζώρτζ, η πολυαγαπημένη».

• Για το 'Όσκαρ β' άνδρικού ρόλου: 'Ο Τζάιμς Σηγκαλ (ως Νικ) στην «Βιρτζίνια Γούλφ», ο Μάκο (ως Κινέζος φίλος του Μάκ Κουϊν) στο «Βόταλα της άμμου», ο Τζάιμς Μέπσον (ως ο μεσολικός «προστάτης» της Τζώρτζ) στο «Τζώρτζ», ο Γουώλτερ Ματτάου (ως πανούργος δικηγόρος, γαμπρός του Τζάκ Λέμμον) στο «'Ενας ύπεροχος άπατεώνας», και ο Ρόμπερτ Σόου (ως ο νεαρός 'Ερρίκος ο βασις) στο «'Ανθρωπος για όλες τις έποχές».

• Για το 'Όσκαρ β' γυναικείου ρόλου: 'Η Σάντυ Ντένις ως Χάννυ στην «Βιρτζίνια Γούλφ», η Γουέντι Χίλλερ ως Άλς Μουρ, σύζυγος του σέρ Τόμας Μουρ, στο «'Ανθρωπος για όλες τις έποχές», η Ζοζελν Λά Γκάρντ ως βασίλισσα των ίθαγενών στην «Χαθάν», και η Τζεραλντίν Πέιτζ για τον ρόλο της στο «Είσαι μεγάλο παιδί, τώρα».

ΕΛΠΙΖΕΙ και η Άννικ Αλμέ να επιλεγεί για το βραβείο του πρώτου γυναικείου ρόλου. 'Η έρμηνεία της στο «Ένας άντρας και μία γυναίκα», ήταν, δέβαινα, άψογη, αλλά επισκιάζεται από την λάμψη των αντιπάλων της, που έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες...

ΔΥΟ ακόμη υποψήφιοι. 'Η Βανέσσα Ρεντγκρέν (κάτω αριστερά), η εξαιρετική αριστοκράτισσα σύζυγος στο «Μόργκαν», ο τρελλός έραστής και ο Στήβ Μάκ Κουήν (κάτω δεξιά), ο δραματικός ναύτης στην ταινία «Τά βότσαλα της άμμου».

ΤΑ ΟΣΚΑΡ

• Για το Όσκαρ σεναρίου που είναι βασισμένο σε μυθιστόρημα: 'Ο Μπίλ Νάττον για το σενάριο, από το θεατρικό έργο «Άλφ», της ταινίας «Άλφ, ο αστράτης», ο Ρόμπερτ Μπόλτ για το σενάριο, από το θεατρικό έργο του, της ταινίας «Άνθρωπος για όλες τις εποχές», ο Ρίτσαρντ Μπρούκς για το σενάριο της ταινίας «Οι επαγγελματίες», από το μυθιστόρημα «Ένα μουλάρι για την μαρκισία» του Θράνκ Όρουκ, ο Γουίλιαμ Ρόουζ για το σενάριο της ταινίας «Έρχονται οι Ρώσοι!», από το μυθιστόρημα «Οι εκτός του νησιού» του Ναθάνιελ Μπέντλεϊ και ο Έρνεστ Λήμαν για το σενάριο της ταινίας «Ποιος φοβάται την Βιρτζίνια Γούλφ;», από το θεατρικό έργο του Έντουαρντ Άλμπερτ.

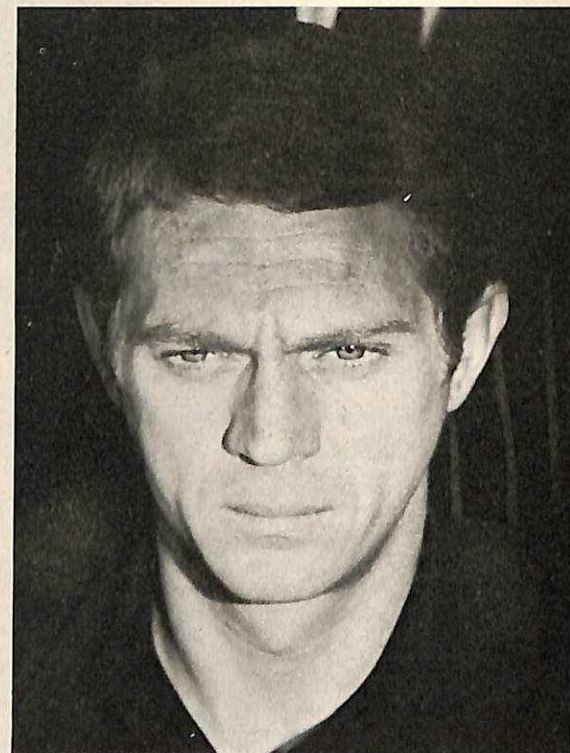
• Για το Όσκαρ σεναρίου που γράφτηκε κατ'εξέτασιν για τον κινηματογράφο: Οί Μικελάντζελο Άντονιόνι και Τονίνο Γκουέρρα (σε συνεργασία με τον Έντουαρντ Μπόλτ), για το σενάριο της ταινίας «Μετέθυσαν», οί Μπίλλν Γουάιλντερ και Ι. Α. Ντράισον, για το σενάριο της ταινίας «Ένας υπέροχος απάτενας», ο Ρόμπερτ Άρντρεϊ, για το σενάριο της ταινίας «Χαρτούμ», και οί Κλώντ Λελούς και Πιέρ Ουτερόκσεν, για το σενάριο της ταινίας «Ένας άνδρας και μία γυναίκα».

• Για το Όσκαρ κοστούμιων μαυροασπής ταινίας: 'Η Ζοζέφιν Ρίτσαρντ («Μόργκαν»), η Ίρέν Σαράφ («Βιρτζίνια Γούλφ»), η Έλεν Ρόουζ («Ο κ. Μπάντγουϊν») και ο Ντανίλλο Ντονάτι (για δύο ταινίες).

• Για το Όσκαρ κοστούμιων έγχρωμης ταινίας: 'Η Τζίν Λούις για την «Κλέφτρα», ο Πιέρρο Κερράντι για την «Γουλιέλμα των πνευμάτων», η Ντόροθι Τζένκινς για την «Χαβάη», η Έντθ Χλό για το «Πριν από την δύση» και οί 'Ελίζαμπεθ Χάφφεντεν και Τζόαν Μπρίτζ για το «Άνθρωπος για όλες τις εποχές».

• Για το Όσκαρ μουσικής ειδικά γραμμένης για ταινία: 'Ο Τσάρλο Μαγιουζούμι για την «Βίβλο», ο Τζών Μπέρρυ για το «Γεννήθηκε ελεύθερα», ο Έλμερ Μπέρνατν για την «Χαβάη», ο Τζέρρυ Γκόουλντντν για «Τά βότσαλα της άμμου» και ο Άλεξ Νόρβ για την «Βιρτζίνια Γούλφ».

Ν. ΦΕΝΕΚ - ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ

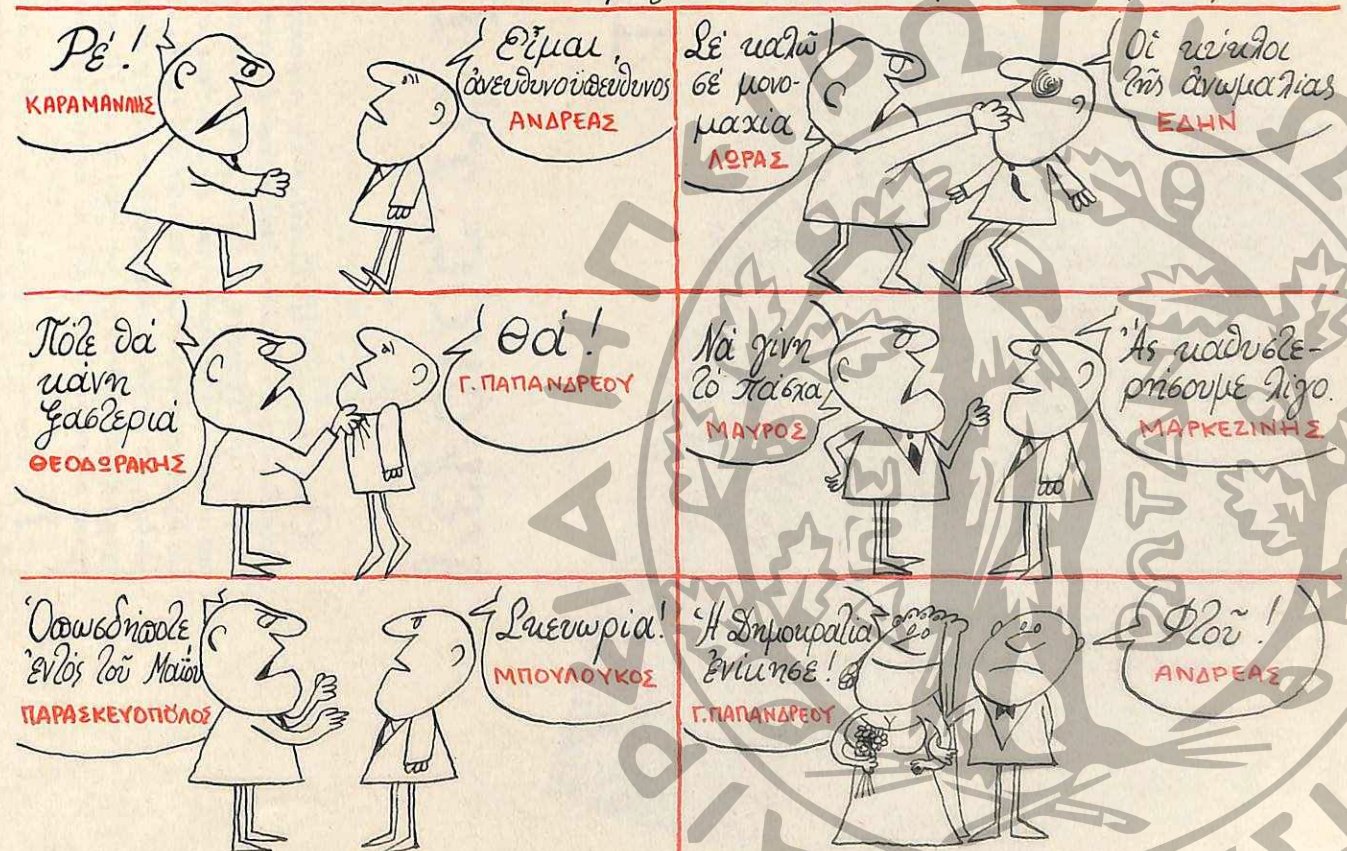
Ο Μ. ΚΑΙΗΝ —ΜΑΖΙ ΤΟΥ Η ΣΟΥ ΛΟΥ-ΝΤ— ΔΙΕΚΔΙΚΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΤΟ ΟΣΚΑΡ ΓΙΑ ΤΟΝ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΣΤΟ «ΑΛΦ».

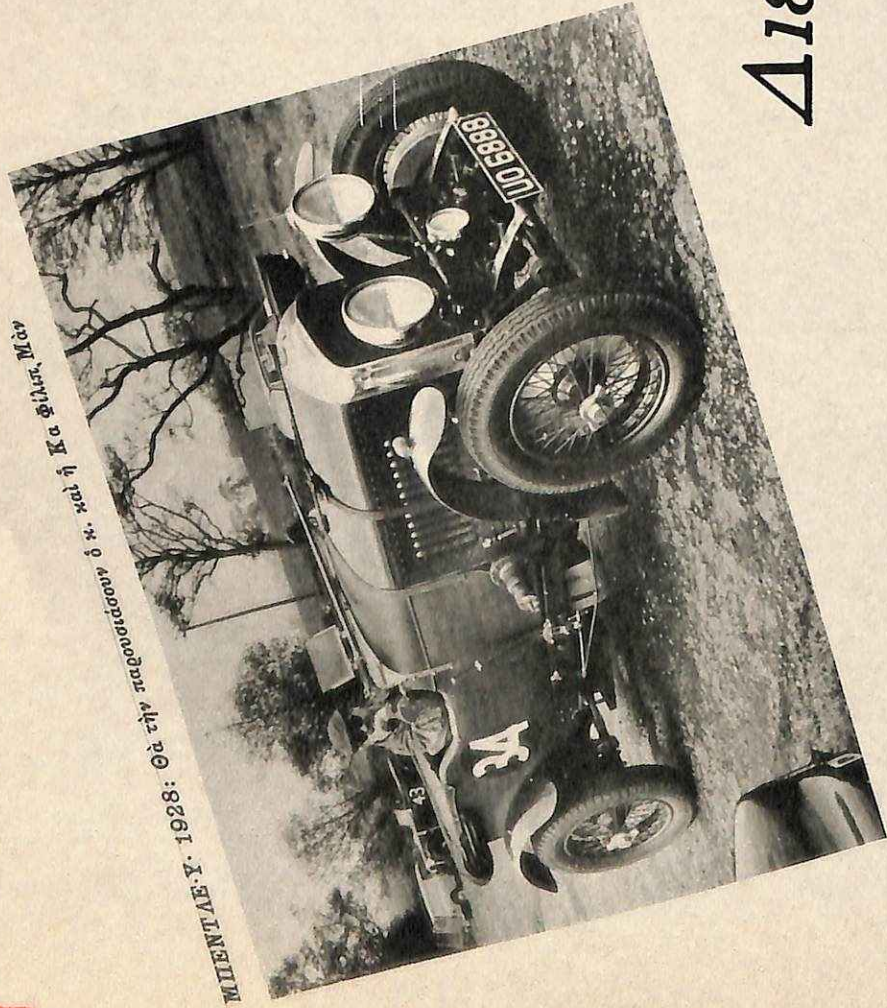

Έξ' αφορμής των τελευταίων "δραμαίων ζυγής," το ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡ θα παρουσιάσει ένα ευπαισθημένο σε δύο φράσεις με 2290 "ΜΠΑΜΠΑ ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΓΕΝΝΗΣΕΣ,"! Λεωτομέρεια. Οι λεζαίνες των αρωλαγωνιδιών είναι φαρμένες από γνωστές φράσεις σοφιστών.

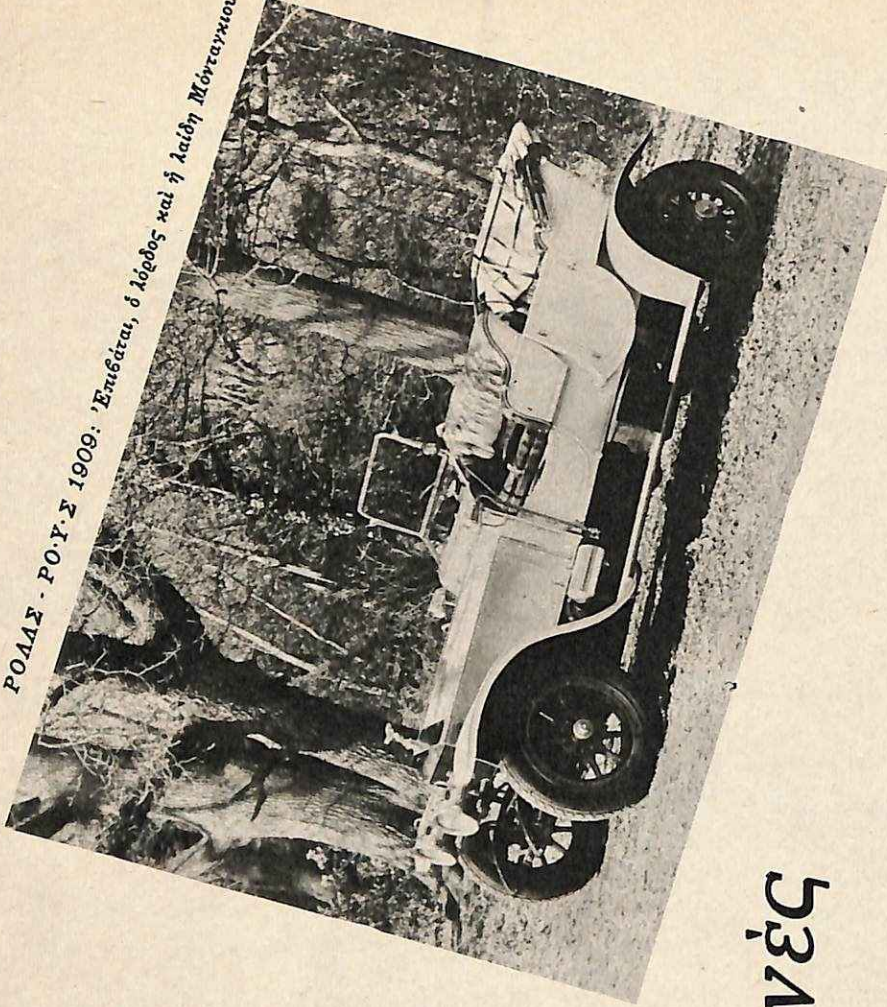

Β' ΠΡΑΞΙΣ Μετά το φραγμόσημα έδεμβαίνει ο μωαμφαός.

MIENTLEY Y. 1928: Θα την παραρυσάσουν ο κ. και η Κα Φίλιπ Μόν

ΡΟΔΑΣ - ΡΟ.Υ.Σ 1909: 'Εμφάνεται, ο λόφος και η Λαύρη Μόνταρχου

Διεθνές γεγονός τὸ Γ' Ράλλυ 'Αντίκα

Ὅπως ἔγραψαν οἱ «Εἰκόνες» τὴν περασμένη ἑβδομάδα, στὸ Γ' Ράλλυ 'Αντίκα, ποὺ θὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα τὴν Κυριακὴ 7 Μαΐου, θὰ συμμετάσχουν καὶ πολλὰ ξένα αὐτοκίνητα. Δημοσιεύουμε σήμερα τὸν ὁριστικὸ πῖνακα τῶν αὐτοκινήτων τῆς ἀγγλικῆς ομάδας, τὰ ὁποῖα ἐπελέγησαν ἀπὸ τὶς ἀγγλικὲς λέσχες παλαιῶν αὐτοκινήτων Velerap καὶ Vintage, ποὺ ἔχουν πέντε χιλιάδες μέλη μὲ παλαιὰ αὐτοκίνητα.

Τὰ αὐτοκίνητα τῆς ἀγγλικῆς ομάδας θὰ ξεκινήσουν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στὶς 29 Ἀπριλίου καὶ μὲ τὴν ἀμαξοστοιχία 'Οστάνδης - Μιλάνο θὰ φθάσουν στὴν Ἱταλία στὶς 30 Ἀπριλίου. Τὸ ταξίδι θὰ συνεχισθῇ ὁδικῶς μέχρι τὴν Ἀνκόνα, ὅπου τὴν 1η Μαΐου τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ πληρώματά τους θὰ ἐπιβιβασθοῦν στὸ φέρρι - μπότ «ΕΛΕΑΝΝΑ» τῶν

γαλιῶν Ἐνδημιάδη. Στὶς 3 Μαΐου ἡ ομάδα θὰ δοκιμασθῇ στὴν Πάτρα, ὅπου καὶ θὰ διαλυθεῖται. Τὴν επομένη (Πέμπτη, 4 Μαΐου), τὰ αὐτοκίνητα θὰ ξεκινήσουν νοτιῶς τὸ πρῶτο, συνοδευόμενα ἀπὸ αὐτοκίνητα τῆς 'Οδικῆς Βοήθειας» τῆς Ε.Λ.Π.Α., καὶ διὰ μέσου τῶν πόλεων Ἀγίου, Κορίνθου, Μεγάρων κλπ., θὰ κατευθύνθουν στὴν Ἀθήνα. Τὰ πληρώματα τῶν αὐτοκινήτων θὰ φιλοξενηθοῦν ἀπὸ τῆς «Μ.Ε.Ο.Η.Β.Ε.Υ.» στὰ «Αστέγρια» τῆς Γλυφάδος.

● ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΕΠΙΘΕΛΟ: Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἑπτά που δημοσίευσαν οἱ «Εἰκόνες», θὰ ὑπάρξουν καὶ ἄλλα πολλὰ δῶρα γιὰ τοὺς ὁδηγοὺς τοῦ Γ' Ράλλυ 'Αντίκα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἡ προσφορά τῆς «ΑΧΑΪ-ΑΣ ΚΑΛΟΥΣ», ποὺ ἀλλοθόνησε 60 μονοκάλια κραισὶ ΑΝΤΙΚΑ γιὰ τὸν πρῶτο ξένο νικητὴ καὶ ἄλλα 60 μονοκάλια ἀπὸ τὸ ἴδιο κραισὶ, γιὰ τὸν πρῶτο Ἕλληνα νικητὴ.

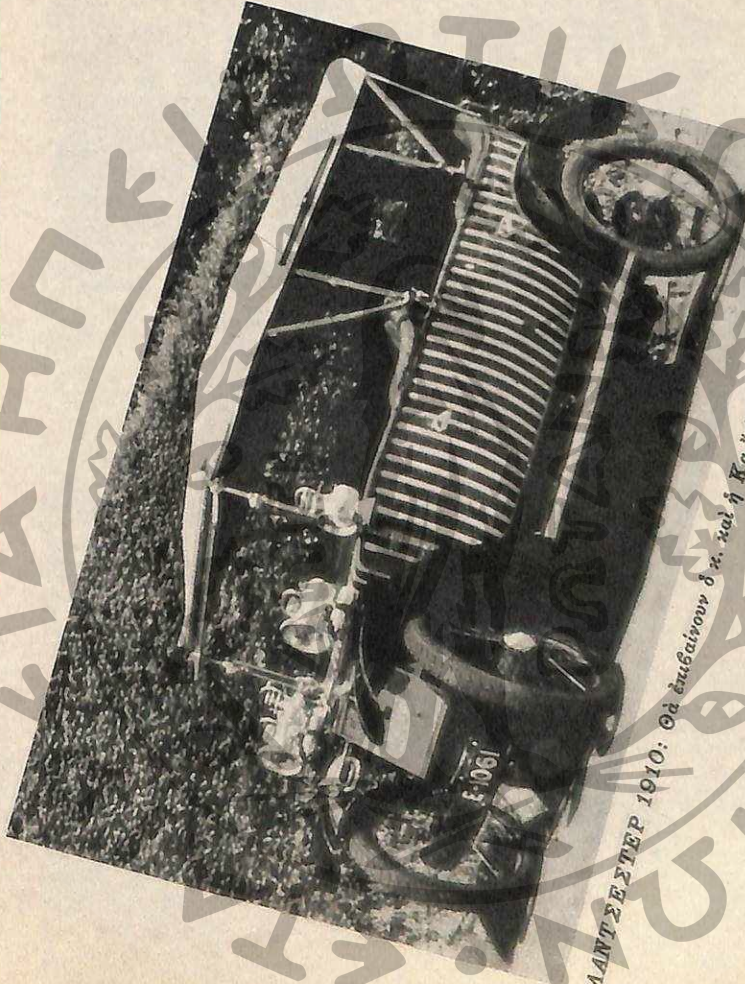
Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΟΜΑΔ ΣΤΟ Γ' ΡΑΛΛΥ ΑΝΤΙΚΑ

ΟΔΗΓΟΙ

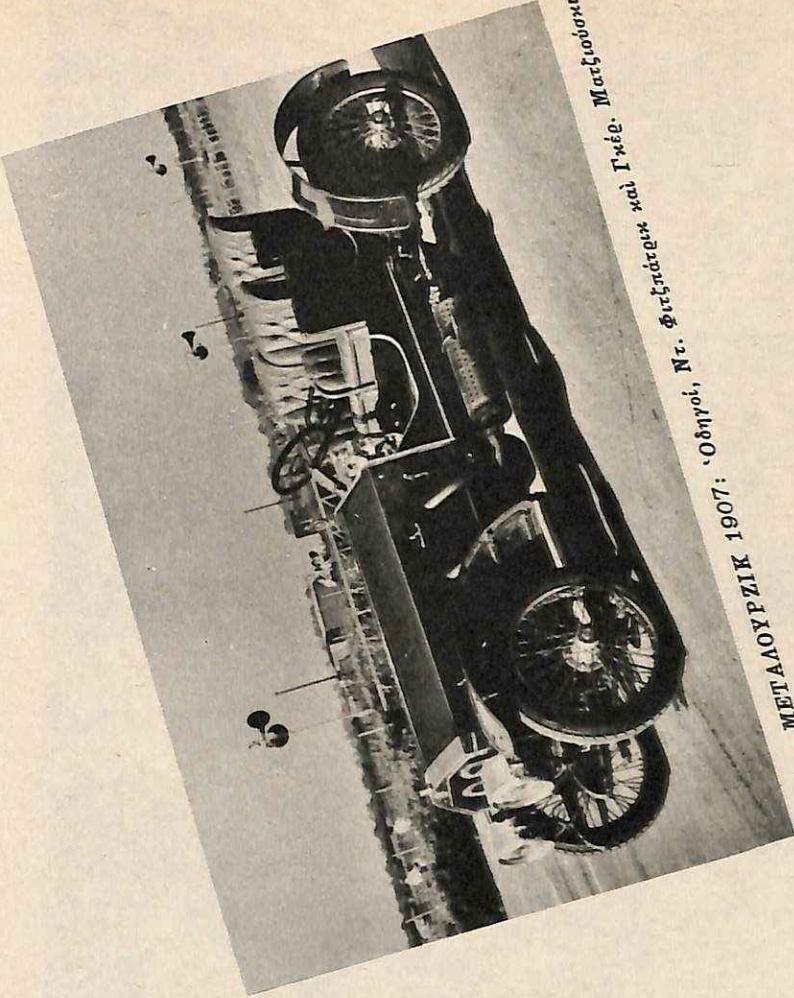
- 1 Λόφος καὶ λαύρη Μόνταρχου τοῦ Μισσιέ
- 2 Ντάγκ. Φιτζπάτρικ καὶ Γκάβ. Ματζούσκ
- 3 Κοὺ καὶ Κα "Άλεν Γουώρεν
- 4 Κοὺ καὶ Κα Β. "Άσκ
- 5 Κοὺ καὶ Κα Σέσιλ Μπέντλ
- 6 Κοὺ καὶ Κα Τζὼν Ρώλεϋ
- 7 Κοὺ καὶ Κα Τ. Χάρισον
- 8 Κοὺ καὶ Κα Χάμφρεϋ Μάιγν
- 9 Κοὺ καὶ Κα Φίλιπ Μόν
- 10 Κοὺ Κάν καὶ Κοὺ καὶ Κα Σαὶν Τζὼν

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

- 1 Ράλλε - Ρόιτς, 1909
- 2 Μεταλουργία, 3 θέσ., 1907
- 3 Λάντσαστερ, 1910
- 4 Νταύλερ, 2 θέσεων, 1910
- 5 Αδερικαὶ Νταύλερ, 1912
- 6 Τζάκστ 25)50, 1913
- 7 Ἀλδς 12)50, 1925
- 8 Βόλκωλ 30)98, 1926
- 9 Μπέντλεϋ 4,5 λίτρων, 1928
- 10 Σάμπαρμ 3 λίτρων, 1926

ΛΑΝΤΣΕΒΣΤΕΡ 1910: Θα ἐπιβιβάζουν ὁ κ. καὶ ἡ Κα "Άλεν Γουώρεν

ΜΕΤΑΛΟΥΡΖΙΚ 1907: Ὁδηγοί, Μ. Φιτζπάτρικ καὶ Γκάβ. Ματζούσκ

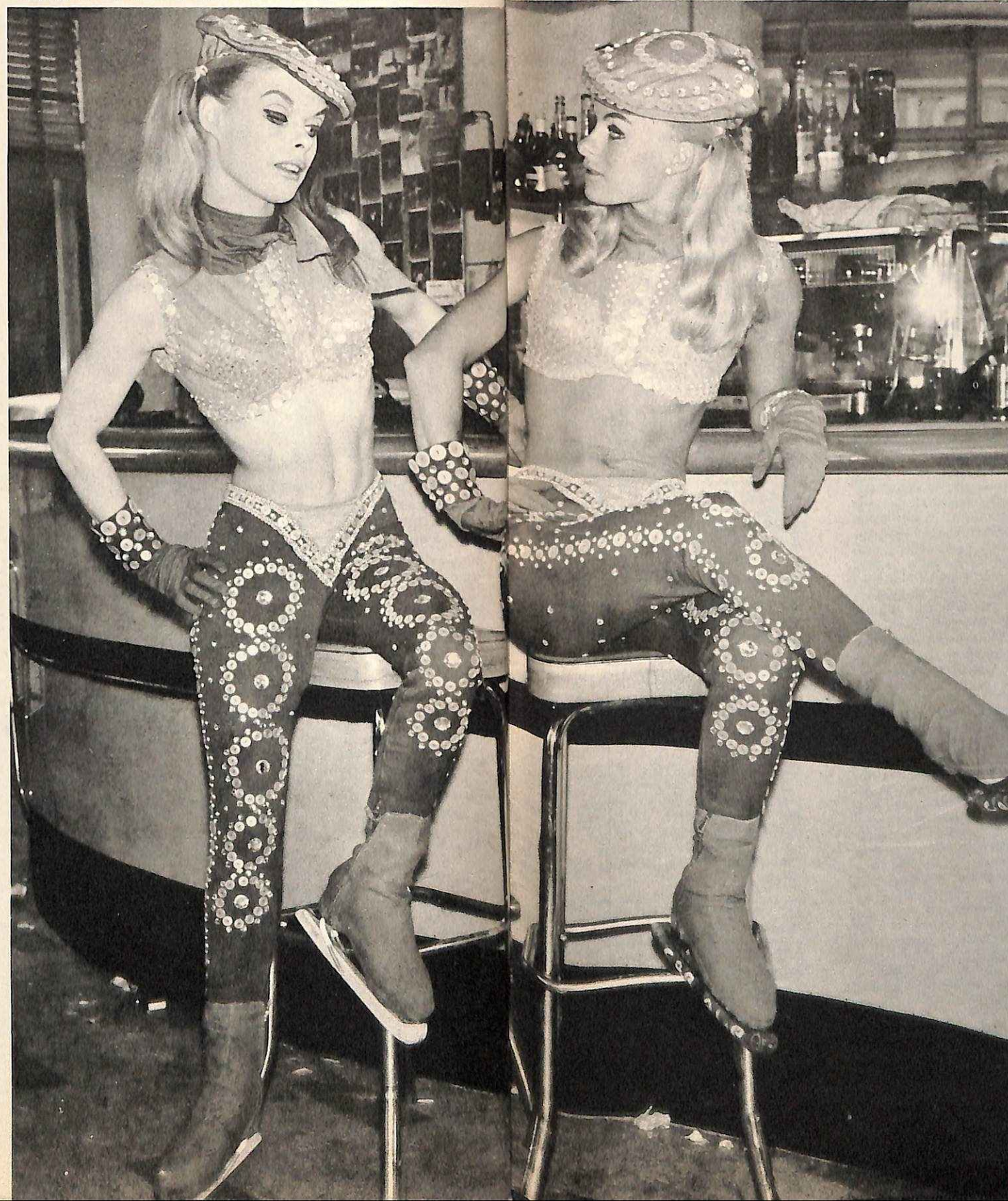

ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ΔΙΔΥΜΕΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΕΣ Σ' ΕΝΑ ΑΓΩΝΑ ΜΕ «ΦΙΛΙΠΠΕΡΣ».

ΟΙ ΔΙΔΥΜΕΣ ΠΑΓΟΔΡΟΜΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΠΛΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ

Ο ΠΑΓΟΣ έσπασε από τις καρδιές τους. Τώρα ένα ούϊσκι με πάγο, για να γιορτάσουν την επανασύνδεση πάνω στον πάγο...

ΚΑΙ ΤΩΡΑ μέσα στην κλούβα της αστυνομίας, για να σπεύσουν, όχι στη φυλακή, αλλά στο Παλαί ντέ Σπόρ για την παράσταση...

Ο πάγος ζέστανε τις καρδιές των διδύμων αδελφών, Καρόλ και Κριστίν, και τις ένωσε στην πίστα του καλλιτεχνικού πατινάζ. Η Καρόλ και η Κριστίν είναι τώρα ένα διάσημο ζευγάρι με πολλές ικανότητες και πολλά ταλέντα. Χορεύουν, κάνουν ακροβατικά νούμερα τραγουδούν, και θεωρούνται οι καλύτερες χορεύτριες του καλλιτεχνικού πατινάζ. Αυτό στάθηκε, όμως, και η αιτία του χωρισμού τους. Η Καρόλ λάτρευε το πατινάζ και ήθελε να αφοσιωθεί σ' αυτό, ενώ η Κριστίν προτιμούσε το τραγούδι και παρ'ότι και την αδελφή της να την ακολουθήσει.

Έτσι, χώρισαν οι δρόμοι τους για πολλά χρόνια. Η Καρόλ είχε προσληφθεί στο «Χόλυνταϊν δν έϊς» και η Κριστίν εργαζόταν σε διάφορα γνωστά καμπαρέ της Ευρώπης και της Αμερικής. Και οι δυο, όμως, υπέφεραν από τον χωρισμό! Όσοι μιά μέρα, η Κριστίν υποχώρησε. Έγκατέλειψε τη σταδιοδρομία της σαν τραγουδίστρια και υπέγραψε κι αυτή ένα συμβόλαιο με το συγκρότημα «Χόλυνταϊν δν έϊς» κοντά στην αδελφή της. Ο πάγος έσπασε μεταξύ τους, και τώρα οι δυο αδελφές λένε ότι δεν θα ξαναχωρίσουν ποτέ πιά.

Ἀνδόσπαρτος Γολγοθᾶς...

4

Λά ἴσ' εἶχε χαρά-
ξει τὸν δρόμο πού
θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκο-
λουθήσῃ ἡ Κατερί-
να καὶ ἡ ἀκολου-
θία της. Ἦταν εὐ-
κολος, ἂν καὶ σπαρ-
μένος μὲ κινδύ-

νους, γιατί ἡ χώρα πού ἐπρόκειτο νὰ
περάσουν ἦταν σὲ μεγάλο τμήμα στα-
χέρια τῶν Ἀγγλῶν. Ἐπρεπε νὰ ἀ-
νεβοῦν τὸν ροῦ τοῦ ποταμοῦ Ἐρ, μέ-
χρι τὴν Σάρο. Ἡ μεγάλη πόλη τῆς
Παναγίας, ἡ ὑπερήφανη πόλη τῆς
πίστεως, ὅπου συνέρεαν οἱ πιστοὶ
πάντα, παρὰ τὸν πόλεμο ἢ λόγῳ τοῦ
πολέμου, ἦταν ἕνας αἰγυρεὸς στα-
θμός, πρὶν περάσουν ἀπὸ περιοχὲς λε-
ηλατημένες χωρὶς ἔλεος, καμένες
καὶ πεινασμένες, πού χώριζαν τὴν
Σάρο ἀπὸ τὴν ἀπελευθερωμένη Ὀρ-
λεάνη. Αὐτὸ τὸ κομμάτι θὰ ἦταν τὸ
πὺρ σκληρό, τὸ πὺρ ἐπικίνδυνον. Ἐπει-
τα δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ἀκολουθήσουν
τὸν μεγάλο ὄγκο δρόμο τοῦ Λονῶν
καὶ νὰ ἀφήσουν νὰ τρέξῃ τὸ μεγάλο
ποτάμι μέχρι τοὺς πόρους τοῦ Σαν-
τοσέ. Ὁ Λονῶν. Πόσες ἀναμνήσεις
ἐλπίδων καὶ βασάνων ἔφερε καὶ μό-
νο τὸ ὄνομα τοῦ στήν Κατερίνα! Μία
φορὰ κιόλας, μὲ μεγάλους κόπους καὶ
μεγάλη δυστυχία, ἡ πλατεῖα ὑδάτινη
κορδέλλα τὴν εἶχε πᾶσι κοντὰ στὸν
Ἀρνῶ, καὶ ἀπὸ αὐτὴ θὰ ζητοῦσε ἀ-
χώμῃ γιὰ μὴν ἑνὸς ἡμέρας. Βέβαια, ἡ
Κατερίνα δὲν συμπαθοῦσε διόλου τὴν
ιδέα νὰ εἶναι φιλοξενου-
μένη τοῦ ἀνησυχητικοῦ ἄρχοντα ντὲ
Ραί. Ἐκεῖ, ὅμως, πού θρῆσκονταν ἡ
βασίλισσα Γιολάντα, ὁ κίνδυνος καὶ
ἡ προσδοκία ἦσαν ἀκατανόητα. Ἐπρε-
πε νὰ τραβήξῃ κατ' εὐθείαν τὸν δρό-
μο της, νὰ τὸν συντομίσῃ ὅσο μπο-
ροῦσε. Ἦταν ἡ τελευταία δοκιμασία,
ἡ τελευταία! Ἐπειτα, τίποτε δὲν θὰ
τὴν χώριζε ἀπὸ τὸν Ἀρνῶ. Θὰ ἦταν
σύντομα γυναῖκα του... Γυναῖκα του!
Ἡ λέξη καὶ μόνο τὴν ἔκανε νὰ λι-
γώνει ἀπὸ εὐτυχία...

Ἡ σκέψη αὐτὴ τῆς ἔστρεψε τὴν καρ-
διά καὶ τῆς παρουσίασε ἑαυτὴν τὴν
ζωὴ μὲ ἄλλα χρώματα. Χαμογέλασε
στὶς δρασερεὲς ὄψεις, στὴν Σάρα πού
τὴν κοιτοῦσε μὲ ἀπορία καὶ, ἔπειτα,
ἔστειλε στὸν Γκωτιὲ τὸ τέλος τοῦ χα-
μόγελοῦ της.
—Τὶ δόροφθ' μέρα! εἶπε σχεδὸν χα-
ρούμενα.
Ὁ μεγαλόσωμος Νορμανδός, ὁ-
μως, δὲν χαμογέλασε. Μὲ μαζεμένα
τὰ φρύδια, κοιτοῦσε κατὰ μακριά,
πρὸς τὸν ἐπάνω ροῦ τοῦ ποταμοῦ.
—Μὴ παίνευετε τὴν μέρα παρὰ ὅ-

ταν τελειώσῃ, μουχμουρίζε μέσα ἀπὸ
τὰ δόντια του, ἐπὶ ἔξωρος, παρὰ ὅταν
χτίσθῃ τὴν γυναικα...

—Γιατί σταμάτησες; ἔκανε ἡ Κα-
τερίνα. Τὶ ἐτοιμαζόσουν νὰ πῆς: τὴν
γυναῖκα;

—Πραγματικά, κυρία. Ἡ παλιά,
ὅμως, αὐτὴ δανικὴ παροιμία δὲν θὰ
σᾶς ἄρεσε ἀσφαλῶς. Κι ἀκόμη ἡ ὄρα
δὲν εἶναι τώρα γιὰ συζητήσεις.

Ἡ Κατερίνα γύρισε, ἀκολουθών-
τας τὴν κατεύθυνση τοῦ τεντωμένου
χεριοῦ του καὶ συγκράτησε ἕνα ἐπυ-
φώνημα. Τὴν ἴδια στιγμή φωνὲς ὁ-
φώθηκαν στὸ ποτάμι. Δύο γυναῖκες
ἐξεπτάθηκαν ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ
ἄρχισαν νὰ τρέχουν μὲ ὄλες τοὺς τίς
δυνάμεις. Ἦταν γυναῖκες πού ἔπλε-
ναν, πού τὰ ψηλά χόρτα τὶς ἐκρύβαν
καὶ πού τώρα τρέπονταν σὲ φυγὴ,
μωροστὰ σ' ἕνα ἀόρατο ἐχθρό. Τὰ
φροῦματά τους, ἀπὸ γαλάζιο πανί,
ἀνασπασμένα στὴν μέση, ἄφηναν νὰ
φαίνονται οἱ γυμνὲς τοὺς κνήμες, ὁ-
δαλὲς ἀκόμη, καθὼς ἄφηναν ἀπὸ τὸ
δροσερὸ νερὸ, ὅπου ἐπάνω σὲ πέτρες
ἔστυναν τὰ ἀσπρόρουχα. Στὴν θέα-
ση τοῦ τρεξίματός τους, τὰ μαλλιά
τοὺς ἔφευγαν στὸν αἰὼνα, ἔφευ-
γοντας ἀπὸ τὶς πλάνες σκοτεινές.
—Μὰ γιατί τρέχουν; ρώτησε ἡ Κα-
τερίνα.

Κανεὶς δὲν ἀπάντησε. Τρεῖς στρα-
τιῶτες μὲ ἀσπρὸν ἐπενδύσε φάνη-
καν νὰ τὶς κυνηγοῦν, στὴν στορφή ἑ-
νὸς δασικοῦ δρόμου. Ὁ Γκωτιὲ, μὲ
μὴν ἀπότομη κίνηση, ἔκανε νὰ στρί-
ψῃ ἡ δάσκα, πού θυθίστηκε σταθὰ
στὴν λάσπη καὶ στὰ καλάμια τῆς ὁ-
χθῆς.

—Ἀγγελοῖ! σφύριξε, ἐνὸς κώλας
τὸ χέρι του δάσκα στὴν πλάτη τῆς Κα-
τερίνας, ὑποχρῶνόντάς τὴν νὰ ἔα-
πλῶσῃ στὸ βάθος τῆς δάσκα. Κου-
φθῆτε... καὶ σεις, εἶπε ἀπότομα στὴν
Σάρα, πού ἔκανε πῶς δὲν τὸν ἄκου-
γε, δὲν εἰσθε ἄρετὰ γριὰ, ὥστε νὰ
μὴ κινδυνεύετε...

Δὲν εἶπε περισσότερα. Ἡ Σάρα
γκρόνιαξε, ἀλλὰ ἑαυτὴν δὲν ἔβλεπε
στὴν Κατερίνα. Ὡστόσο, ὁ Νορμαν-
δός, ἀντὶ νὰ τὶς ἀκολουθήσῃ, δρα-
σκεῖσε τὴν κοιταστή, γλιστροῦσε στὸ
νερὸ, χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβο,
τόσο εὐκίνητα, ὅσο μὴν εἶδα πού
δουτᾷ. Ἡ Σάρα ἀνασπασε τὸ κε-

φάλι, τὸν εἶδε στὸ νερὸ μέχρι τὴν
μέση, μὲ τὸ χέρι στὸ τσεκούρι.

—Μὰ γιὰ στάσου! Πού πηγαί-
νετε;

—Νὰ δῶ ἂν μπορῶ νὰ κάνω τίπο-
τε γι' αὐτὲς τὶς γυναῖκες. Εἶναι Νορ-
μανδὲς σὰν καὶ μένα.

—Μπᾶ! ἀπάντησε ἡ τοιγάρνα. Καὶ
πιστεύετε πῶς θὰ μείνωμε ἐδῶ, οἱ
δύο μας, σ' αὐτὴ τὴν πονηκότητα;
Κολυμπάτε, σὰς ἀκολουθεῖ ἀπὸ μα-
κριά!

Καὶ ἀμέσως, ἀφ' οὗ ἀνασπασθῆκε, ἡ
μεγαλόσωμη γυναῖκα ἄρπαξε τὸ στα-
λίκι, τὸ βύθισε στὸ νερὸ καί, μ' ἕνα
γερὸ σπρώξιμο, ἀπέσπασε τὴν δάσκα
ἀπὸ τὸν δρόμο. Ὁ Γκωτιὲ δὲν ἐπέ-
μενε. Ἀρχισε νὰ κολυμπᾷ, Μὰ καὶ
ὁ θυθὸς δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βαδί-
σῃ, κατευθυνόμενος πρὸς ἕνα κολπί-
σκο, ἀπὸ ὅπου ἀκούγονταν τώρα θλα-
στήριες καὶ στοργικὲς φωνές. Ὁ γί-
γας κολυμποῦσε σὰν ψάρι. Τὸ γερο-
δεμένο του σῶμα ἔσχιζε τὸ νερὸ μὲ
τὴν σιγουριά, τὴν ταχύτητα τῆς νερο-
φίδας, καὶ ἡ Σάρα δυσκολευόταν νὰ
τὸν ἀκολουθήσῃ. Γονατισμένη στὴν
πλώρη, μὲ τὸν λαιμὸ τεντωμένο, ἡ
Κατερίνα κοιτοῦσε μὲ πάθος. Ἡ πα-
ραμονή της στὴν Ρουέν τὴν εἶχε
συνήθεισε στὶς ἀγγλικὲς στολὲς καὶ
οὔτε τὶς φοβόταν. Μόνο καὶ μόνο ἦ-
ταν περιέργη νὰ δῇ τί θὰ ἔκανε ὁ
παράξενος σωματοφύλακός της.

Σὲ λίγο εἶδαν τὸν κολπίσκο — μὴν
ἀγκάλῃ μὲ βαθιπρόσβια νερά, κάτω
ἀπὸ τὴν σκά μεγάλων πεικῶν, πού
τὰ κλαδιά τους ἀπλώνονταν, μακροκύ-
ματα καὶ μαύρα, πάνω ἀπὸ τὸ ποτά-
μι. Ἡ Σάρα ἔκρυψε τὴν δάσκα σ' ἕ-
να θάμνο ἀπὸ ὑδροχαρὴ φυτὰ, ἀπὸ
ὅπου μποροῦσαν νὰ βλέπουν χωρὶς νὰ
φαίνονται. Οἱ Ἀγγελοὶ θρῆσκονταν ἔ-
κει, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸ
ρεῖμα. Τέσσερις ἄνδρες, πού προσ-
παθοῦσαν νὰ δαμάσουν δύο κοπέλλες,
πὺρ οἱ φωνὲς τῆς ἀγωνίας τους γέ-
μιζαν τὸν ἀέρα. Ἡ μὴ ἀπὸ τὶς δύο,
ἀφανητοποιημένη κιόλας, οὐραία κα-
τω ἀπὸ ἕνα γιγάντιο κοκκινομάλλι το-
ξότη, πού μὲ τὸ ἕνα χέρι, πιέζοντας
κινηθόμενα τὸ πρόσωπό της, τῆς κολυ-
λοῖσε τὸ κεφάλι στὸ χῶμα, ἐνῶ μὲ
τὸ ἄλλο τῆς τραβοῦσε τὸ φρέμα. Οἱ
ἄλλοι τρεῖς ἦσαν ἀπασχολημένοι μὲ
τὸ νὰ δέσουν τὰ χέρια τῆς συντροφῆς
της σὲ δύο κορμὸς πεικῶν καὶ γε-
λοῦσαν τόσο δυνατὰ, ὥστε τὰ γέλια
τους σκέπαζαν σχεδὸν τὶς φωνὲς τοῦ
θιάτός τους.

Ἡ Κατερίνα εἶδε τὸν Γκωτιὲ νὰ
κατόνη κοντὰ στὴν ὄχθη καὶ νὰ ἀνα-
σπασθῇ σιγὰ στὸ νερὸ, γιὰ νὰ μὴ
ἀποκαλύψῃ τὴν παρουσίαν του. Τὸ χέ-
ρι του κατέθηκε μέχρι τὴν ὤμη του,
ἄρπαξε τὸ τσεκούρι καὶ ἔκανε μὴ
γοργὴ κίνηση, ἐνῶ ἕνα πραγματικὸ
οὐραχτὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαρύγγι
του. Τὸ τσεκούρι πέταξε μ' ἕνα ἀπαί-
σιο σφύριγμα καὶ πῆγε καὶ καρφώ-
θηκε ἀκριβῶς ἀνάμεσα στοὺς δύο ὁ-
μοῦς τοῦ κοκκινομάλλι τοξότη. Τὸ
μούγγισμα πόνου τοῦ ἀνδρα καὶ ἡ
κρυγὴ τοῦ Γκωτιὲ ἔκαναν τοὺς ἄλ-
λους νὰ γυρίσουν, ἀλλὰ ὁ γίγας εἶχε
βγῇ κιόλας στὸ χαμηλὸ χορτάρι τῆς
ὄχθης καί, τραβώντας ζωρὰ ἕνα σπι-
λέττο, κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ ἀμπέχο-
ν τοῦ, τοὺς ἀντιμετώπιζε περιμένον-
τας τὴν σύγκρουση. Ἀπὸ ἐκεῖ πού
θρῆσκονταν, οἱ δύο γυναῖκες μποροῦ-
σαν νὰ βλέπουν τὰ κόκκινα καὶ ἄγρια
πρόσωπα τῶν τριῶν στρατιωτῶν. Ἐ-
χαν τραβήξῃ τὰ ξιφάρια τους καὶ
προχωροῦσαν μὲ μικρὰ βήματα κατε-
πάνω στὸν μοναχικὸ, ἐλπίστον, κα-
θὸς φαινόταν, νὰ τὸν κάνουν εἰκόλα
καλὰ. Αὐτός, μὲ τὴν πλάτη πρὸς τὸ
ποτάμι, ἔμοιαζε μὲ κάτρο πού ἀντιμε-
τωπίζει τοὺς κυνηγοὺς. Σφηνά, ἔγι-
νε ἡ σύγκρουση. Οἱ στρατιῶτες, μὲ
μὴ κίνηση, ὤρμησαν ἐπάνω στὸν
Γκωτιὲ, μὲ τὰ σταθὰ σηκωμένα, καὶ
ἡ Σάρα ἔκρινε τὸ σταλίκι της.

—Ἄν νικήθῃ, θὰ φύγωμε ὅσο γρη-
γορότερα μποροῦμε, εἶπε σιγὰ.
—Δὲν θὰ νικήθῃ, ἀπάντησε ἡ Κα-
τερίνα μὲ μὴ ἀνυπόμονη κίνηση. Κά-
θησε ἥσυχά! Κοίτα!

Πραγματικά, ὁ σωματὸδὸς Νορ-
μανδός, σὰν βόδι πού τινάζει τὶς μυ-
γες, ἀπαλάσσανταν ἀπὸ τοὺς ἀντιπύ-
λους του, μὲ μὴ ταχύτητα πού ἔμοι-
αζε μὲ θάνατο. Ἐκεῖ ἀνατρεῖται τὸν ἑ-
να, τραβώντας τὸν ἀπότομα κατ' ἑ-
πάνω του, καί, ἐκτοξευόμενος ἀπὸ
τὴν ἐκπλήξη τῶν δύο ἄλλων, τὸν εἶ-
χε μαγαρώσει γοργὰ, πρὶν τὸν πε-
τάξῃ σὰν βλήμα στὰ πόδια τους, ὥ-
στε καὶ αὐτοί, χτυπημένοι, καλίστη-
καν χῶμα. Ὁ Γκωτιὲ δὲν ἔχασε οὔ-
τε δευτερόλεπτο. Ταχὺς σὰν ἀστρα-
πή, πῆδησε ἐπάνω στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς
δύο. Πᾶσι τὸ σπλέττο χάθηκε σὲ ἕ-
να λαρύγγι. Ἀνασπασθῆκε ἀμέσως
καὶ δέλησε νὰ ἐπαθεθῇ στὸν ἄλλο, ἀλ-
λὰ ἐκεῖνος δὲν περιέμενε. Μόλις ση-
κώθηκε, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἔ-

τρεχε τώρα μέσα ἀπὸ τὰ χοράφια,
πιδώντας τὶς πλάγιες σὰν κατόπι.

Γύρω ἀπὸ τὸν Νορμανδὸ ὑπάρχον
τρία πτώματα. Ὁ μεγαλόσωμος κο-
κκινομάλλης τοξότης ἐξηχόισε. Ἐ-
νας μεγάλος κόκκινος λεκὲς ἀπλωνό-
ταν στὸν πράσινο ἐπενδύτη του. Ἀλ-
λὰ ἡ κοπέλλα πού κρατοῦσε δὲν φώ-
ναζε πᾶ. Τὰ σπασμωδικὰ χέρια τοῦ
Ἀγγελοῦ, δεμένα στὸν λαιμὸ της, ἀ-
ποτελείονταν τὸ πνίξιμό της. Ἀπὸ τὴν
ἄλλη μεριά, ἡ ἄλλη ἦταν ὁλοζώντανη.
Πάντα δεμένη, περιέμενε νὰ πᾶνε
τὴν λύσουν. Ἡ Κατερίνα ἀκούσε πῶς
ἔλεγε κάτι, ἀλλὰ δὲν κατάλαβε τὴν
ἐννοίαν τῶν λόγων της. Ὁ Γκωτιὲ ἔ-
σπινε, ἔκανε τὰ σκονιά, καὶ ἡ κο-
πέλλα ἀνασπασθῆκε. Τὸ φρέμα της
εἶχε τόσο κακοπάθει, ὥστε κρεμόταν
σὲ μακρινὲς, ἔσπασμένες λωρίδες γύ-
ρω ἀπὸ τοὺς γοφούς της. Μόνο τὰ
μακριὰ της μαλλιά, πού εἶχαν τὸ χῶ-
μα τῶν ὤμων σπαχνῶν, σκέπαζαν
τοὺς ὤμους καὶ τὸ πλύνσιο στήθος
της. Δὲν φαινόταν, ὅμως, νὰ νοιάζε-
ται γιὰ τὴν γύμνια της. Κατάπληκτη,
ἡ Κατερίνα τὴν εἶδε νὰ προχωρῇ
πρὸς τὸν Νορμανδὸ, νὰ κολάσῃ ἐπ' αὐ-
τὸν καὶ νὰ σηκώνεται στὶς μύτες
τῶν ποδιῶν της, ὅπου ἀγγίζονταν
τὰ χεῖλιά τους.

—Ὁ! εἶπε ἡ Σάρα ἀνασπασμέ-
νη. Πᾶσι πολὺ!
—Γιατί; ἀπάντησε ἡ Κατερίνα. Ὁ
καθένας εὐχαριστεῖται ὅπως μπορεῖ!
—Σίγουροι, κοιτάξτε τοὺς ὅμως...
κοιτάξτε αὐτὸ τὸ θηλυκὸ: προσφέρε-
ται, λόγῳ τιμῆς!

Ἦταν ἀλήθεια, καὶ ἡ Κατερίνα,
παρὰ τὴν δέλησή της, σούφρωσε τὰ
φρύδια. Ἡ ξανθὴ κοπέλλα ἦταν ὁ-
μορφὴ. Τὸ ροδαλὸ της κομὶ εἶχε τὴν
ἀγνότητα, τὴν ἀκαταμάχητον ἑνὸς μο-
ραίου ἀνθρώπου, καί, βλέποντας
τὰ χέρια τοῦ ἀνδρα νὰ ἀνομιμῶν
στοὺς γοφούς της, ἡ νέα γυναῖκα ἔ-
νοιασε νὰ σχηματίζεται ἕνας κόμπος
στὸν λαιμὸ της. Ἐκεῖ, ὅμως, ἔμοι-
αζε μὲ θάνατο. Ἐκεῖ ἀνατρεῖται τὸν ἑ-
να, τραβώντας τὸν ἀπότομα κατ' ἑ-
πάνω του, καί, ἐκτοξευόμενος ἀπὸ
τὴν ἐκπλήξη τῶν δύο ἄλλων, τὸν εἶ-
χε μαγαρώσει γοργὰ, πρὶν τὸν πε-
τάξῃ σὰν βλήμα στὰ πόδια τους, ὥ-
στε καὶ αὐτοί, χτυπημένοι, καλίστη-
καν χῶμα. Ὁ Γκωτιὲ δὲν ἔχασε οὔ-
τε δευτερόλεπτο. Ταχὺς σὰν ἀστρα-
πή, πῆδησε ἐπάνω στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς
δύο. Πᾶσι τὸ σπλέττο χάθηκε σὲ ἕ-
να λαρύγγι. Ἀνασπασθῆκε ἀμέσως
καὶ δέλησε νὰ ἐπαθεθῇ στὸν ἄλλο, ἀλ-
λὰ ἐκεῖνος δὲν περιέμενε. Μόλις ση-
κώθηκε, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἔ-

τας τὴν δάσκα στὸ ρεῖμα τοῦ ποτα-
μοῦ.

Μερικὰ δευτερόλεπτα ἀργότερα, ὁ
Γκωτιὲ σκαρφάωσε στὴν κοιταστή,
στάζοντας, λαχναρισμένος. Ἀπὸ τὸν
ὅπου Κατερίνα ἕνα χαμόγελο, πού
ἀπεκάλυψε τὰ δυνατὰ ἄσπρα δόντια
του.

—Ὅριστε! Τελείωσε. Μποροῦμε νὰ
ἐκφυγῶμε.

Ἡ γλώσσα ὅμως τῆς Σάρας τὴν
ἐτρωγε. Δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατή-
σῃ αὐτὸ πού ἤθελε νὰ πῇ.

—Μιράβο! εἶπε εἰρωνικά. Γιατί, ὁ-
μως, δὲν δεχθήκατε τὸ ὁμορφὸ δῶρο
πού σᾶς προσέφεραν;

—Ὁ ἀνδρα ἐξακολούθησε νὰ κοι-
τάξῃ τὴν Κατερίνα καὶ σ' αὐτὴ, πού
δὲν φαινόταν τίποτε, ἀπάντησε:

—Γιὰ νὰ μὴ σᾶς κάνω νὰ περιμέ-
νετε.

—Εἶδ' ἄλλως; ρώτησε ἡ νέα γυ-
ναῖκα.

—Εἶδ' ἄλλως... γιατί ὄχι; Πρέπει
νὰ παῖθῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ζωὴ ὅ,τι
τοῦ προσφέρει, διὰ τὸ τὸ προσφέ-
ρη.

—Θαμιάσαι! φώναξε ἡ Σάρα ἀγα-
νακτισμένη. Καὶ τὰ τέσσαρα πτώμα-
τα δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσαν, φαντά-
ζομαι.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Γκωτιὲ καταδέ-
χθηκε νὰ ἀπειθῇ σ' αὐτὴ. Ἀφῆ-
σε νὰ πῇ στὴν τοιγάρνα μὴν ματιά
βαρεῖα καὶ σοβαρὴ:

—Ὁ ἑρῶτας εἶναι ἀδελφὸς τοῦ θα-
νάτου. Στὰς σκληροῦς καιροὺς πού
ζοῦμε, εἶναι τὰ μόνα πράγματα πού
ἀπολογίζονται.

Ἐκεῖ ἔκρινε ἀπὸ τὸν κινδύνον
τοῦ σκάρου, καὶ πᾶσι ἡ δάσκα γλι-
στοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ πρῶτον καπα-
σωτὸ τῶν δένδρων. Πᾶ πολλὰ ὄρα
ταξίδευαν στὰ δούδα. Σφηνμένες ἡ
μὴ κοντὰ στὴν ἄλλη, στὴν πλώρη
τῆς δάσκα, οἱ δύο γυναῖκες φαίνον-
ταν διωκόμενες στὶς θαλῆες τοὺς
σκέψεις. Ἡ Κατερίνα, ὅμως, ἤθελε
νὰ μᾶθῃ κατὰ ἀνάγκη. Γύρισε πίσω.

—Πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶπε, διὰν οἱ
Ἀγγελοὶ ὤρμησαν ἐπάνω σου, ἔβγα-
λες μὴ κρυγὴ... θὰ ἔλεγε κανεὶς
μὴ ἐπικύλησῃ, ἕνα ὄνομα!

Ἦταν, πραγματικά, ἕνα ὄνομα.
Οἱ παλαιοὶ πολεμιστὰ, πού ἦσαν ἀπὸ
τὸν δρόμο, ἀπὸ τὸν δρόμο τῶν κί-
κων, καὶ πού ἔχω τὸ αἷμα τους στὶς

Μετὰ τὸ ὁλοκαύτωμα τῆς Ἰωάννας
ντ' Ἀρκ, ἡ Κατερίνα ντὲ Μπραζέ
καὶ ὁ Ἀρνῶ ντὲ Μονσαλθὺ κατορ-
θώνουν νὰ διαφύγουν ἀπὸ τὸν διὰ πνι-
γμοῦ θάνατο πού τοὺς ἔχουν καταδικά-
σει οἱ Ἀγγελοὶ στὴν Ρουέν καὶ νὰ ἀ-
ποδράσουν μὲ μὴν δάσκα, μὲ τὸν σκοπὸ
νὰ καταφύγουν καὶ πάλι κοντὰ στὸν φί-
λο τοῦ Ἀρνῶ, τὸν Λά Ἰρ. Ἐχοντας ξε-
καθαρίσει τελικὰ ὅλες τὶς παρεξηγήσεις
πού τοὺς χώριζαν, οἱ δύο ἐρασταὶ παρα-
δίδονται ὁλοκληρωτικὰ στὸν ἑρῶτά τους.
Ὅταν, ὅμως, ὁ Ἀρνῶ, ἀφήνοντας τὴν
Κατερίνα στὴν θάσκα, πηγαίνει νὰ βρῇ
μερικὰ τρόφιμα, πού θὰ τοὺς χρειασθοῦν
γιὰ νὰ φθάσουν μέχρι τὸ Λουβίε, ὅπου
θρίσκειται ὁ Λά Ἰρ, ἐξαφανίζεται. Ἡ
Κατερίνα, συντριμμένη, φθάνει μὲ μύ-
ριους κόπους, σ' αὐτὴ τὴν πόλη, γιὰ νὰ
ζητήσῃ τὴν βοήθεια τοῦ φίλου τους...

φλέβες μου, έβγαζαν αυτή την κραυγή την ώρα της μάχης.

—Δεν είσαι ωστόσο ιππότης, ούτε καν στρατιώτης!... παρετήρησε η νέα γυναίκα με μια άσυνειδητη περιφρόνηση, που δεν έφυγε ποτέ ξυλοκόπου. —Και γι' αυτό είναι άραγε λιγότερο καθαρό το αίμα μου; Οι γιοί των παλιών βασιλιάδων της θάλασσας δεν είναι όλοι στα κάστρα και ξέρω περισσότερους από έναν ευγενή, που οι πρόγονοί τους δούλευαν κάτω από το μαστίγιο των Βίκινγκς. Έγώ κατάγομαι από ένα μεγάλο άρχηγό, που όνομαζόταν Μπυγγέρν ο Σιδερόπλευρος, πρόσθεσε χτυπώντας με την γροθιά του το στήθος του, που αντήχησε σαν τύμπανο, και έχω το δικαίωμα να επικαλούμαι τον Όντιν την ώρα της μάχης!

—Τόν Όντιν; —Τόν θεό των μαχών! Σας είπα πως δεν είμαι χριστιανός.

Και, για να υπογραμμίσω πως δεν είχε όρεξη να πη περισσότερα, ο μεγαλόσωμος Νορμανδός άρχισε να σιγοτραγουδάει. Η Κατερίνα γύρισε το πρόσωπό της. Η ματιά της συνάντησε την ματιά της Σάρας. Δεν άλλαξαν ούτε μια λέξη, αλλά στά σκοτεινά μάτια της φίλης της ή νέα γυναίκα δεν είχε διαβάσει αυτή την φορά ούτε την όργη, ούτε την αγανάκτηση. Μόνον άπορία και κάποιο είδος θαιμισμού.

Μια άλκονά πετάξε φρονιάζοντας πάνω τους και βούτηξε σε μια άντανάλαση του ήλιου. Η βάρκα έξακολουθούσε να γλιστράει ήρεμα.

Όταν έγεγνε το φως της μέρας, ο Γκωτιέ άρχισε να ανάσπητά χαμμάτια για να περάσουν την νύχτα. Οι συγγενήσεις της μέρας είχαν τσιπώσει τις δυο γυναίκες, κι αυτές ο ίδιος ένιωθε πως έρχόταν η κοούραση. Ανακάλυψε τελικά μια μικρή άμμουδιά, κοντά σε ένα έρειπωμένο μύλο, που τον σκέπαζε δολιχολωτικά ένα πραγματικό κύμα βλαστήσεως.

—Εδώ, είπε, θα είμαστε προφυλαγμένοι.

Κανένας δεν απάντησε, τόσο φυσικό φαινόταν να αναλάβει την άρχηγία των επιχειρήσεων. Ωστόσο, από τότε που άρχισε να λιγοστεύει το φως της μέρας, η διάθεση της Σάρας φαινόταν κι αυτή να σκοτεινιάζει. Στην διάρκεια όλης της τελευταίας ώρας, που έλαμναν, κρατούσε την ματιά της καρφωμένη στην μαρμαρινή μύτη της βάρκας και δεν είχε βγάλει άχνα. Μόλις πάτησαν στην άμμουδιά και ο Γκωτιέ τις άφησε για μια σύντομη αναγνώριση γύρω στον έρειπωμένο μύλο, η Κατερίνα ρώτησε την ταγιάνα:

—Τι έχεις; Γιατί παίρνεις αυτό το ύφος;

—Δεν είμαι ήσυχη, απάντησε η Σάρα, και τώρα, που πέφτει η νύχτα, ή ανησυχία μου δεν άπχει πούλ από τον ξεκάθαρο φόβο.

—Και γιατί, σε παρακαλώ; Τι φοβάσαι; Μ' ένα άνδρα σαν τον Γκωτιέ, πιστεύω ότι δεν κινδυνεύουμε διόλου.

Η Σάρα σήκωσε νευρικά τους ώμους και ήλθε να καθίσει στην άμμουδιά δίπλα στην Κατερίνα, κρατώντας τις φούστες της γύρω από τα γόνατά της με τα μπράτσα της:

—Αυτόν, ακριβώς, φοβάμαι.

Η Κατερίνα αναπήδησε και κοίταξε την φίλη της με άπορία:

—Αυτή την φορά είσαι πραγματικά τρελή.

—Νομίζεις; απάντησε η Σάρα με συγκρατημένη βιαστικότητα. Τι ξέρεις γι' αυτόν τον άνθρωπο, για το παρελθόν του; Ακριβώς όσα σου είπε, και

τά πιστεύεις σαν να ήταν σύμβολο της πίστωσης. Αν όμως ήταν αλλιώς τα γεγονότα; Μπορεί να πη κανείς πολλά πράγματα για να γλυτώσει το τσιμάκι του. Στο κάτω - κάτω μπορεί αυτός να έσφαξε τους δυστυχισμένους εκείνους χωριάτες, για να τους κλέψει.

—Δεν το πιστεύω! είπε βίαια η Κατερίνα.

—Πιο σιγά, σε παρακαλώ, μπορεί να γυρίσει, και είναι περιττό να τον εξαγριώσωμε. Δεν είμαστε πλούσιες, αλλά το λίγο χρυσάρι που έχεις και τα ρουχαλίκια μας αντιπροσωπεύουν μια πραγματική περιουσία για ένα άνθρωπο σαν κι αυτόν. Είμαστε στην διάθεσή του, σαν πρόβατα στο σφαγείο. Μπορεί να έπωληθει από την νύχτα, για να μας κλέψει, να μας σκοτώσει... ή ακόμη χειρότερα!

Χειρότερα; είπε η Κατερίνα, ανυψώντας τα μάτια με άπορία. Δεν βλέπω τί μπορούμε να πώσωμε χειρότερο από τον θάνατο.

—Εγώ όχι, αλλά εσύ ναι! Δεν ξέρεις πως σε κοιτάει αυτός ο άγριο-άνθρωπος όταν δεν τον βλέπεις. Έγώ τον είδα, και ή έκφραση του προσώπου του δεν με καθήσυχασε. Δεν είδα ποτέ να εκφράζεται τόσο ξεάθαρα ο πόθος.

Παρά την αυτοκρατορία της, η Κατερίνα κατάλαβε πως κοκκινίζει. Ίσως γιατί αισθανόταν πως ήταν άδισατα ένοχος. Πραγματικά, είχε προσέξει μερικές ματιές, αλλά είχε άγνηθή να δώσει σημασία. Η ύπερηφάνειά της επαναστατούσε με την ιδέα πως ένας χωριάτης σαν τον Γκωτιέ μπορούσε να διη στο πρόσωπό της μια άλλη γυναίκα. Και αν ή φωνή της καλλόταν από όργη άπαντώντας, ή όργη αυτή ήταν λιγότερο εναντίον της Σάρας, παρά εναντίον του έαυτού της.

—Κι αν συνέβαινε αυτό; Ξέρω, Σάρα, να υπερασπίσω τον έαυτό μου. Δεν είμαι παιδί.

—Τ'παράχουν στιγμές που το διερωτώμαι.

Η Σάρα είχε την τελευταία λέξη. Ο θόρυβος μιας βαρείας πατημασιάς έκανε τις δυο γυναίκες να σωπάσουν. Ο Γκωτιέ γύριζε. Δεν φάνηκε να πρόσθεξε την άνηχανία τους και πήγε να ξεπλύνει λίγο παρακάτω.

—Όλα είναι ήσυχα! είπε. Θα φυλάξω, ωστόσο, ένα μέρος της νύχτας. Έσας, την μαυριδερή, θα σάς φυλάξω για να με αντικαταστήσετε, διό ή τρεις ώρες πριν να ξημερώσει...

Η «μαυριδερή» πήγε να κλωστήσει, ενώ μια δρεξη να γελάσει μάζευε την μύτη της Κατερίνας, που συγκρατούσε τα θυμωμένα λόγια της. Στο κάτω - κάτω, δεν πέρασε πολλές καιρές από τότε που στον ψειρισμένο κύκλο του βασιλιά της Θούνης, του άπαισιου άρχηγού των αυλών των θαυμάτων του Παρισιού, ήταν ή Σάρα ή Μαύρη. Ο Γκωτιέ είχε κάνει μια σωστή διαπίστωση.

Βουβά, έφαγαν λίγο ψωμί με τυρί, όμοιο των μοναχών του Λουβί, και έπειτα οι δυο γυναίκες ξάπλωσαν στην άμμουδιά, τυλιγμένες στα πανωφόρια τους, ενώ ο Γκωτιέ πήγαινε να καθίσει λίγο παραπέρα, πάνω σε μια χονδρή πέτρα. Από την θέση της, η Κατερίνα μπορούσε να διη την καθισμένη του σιλουέττα, να ξεχωρίσει στο βαθύγαλανο του ούρανού, όμοια με κάποιο στοχαστικό λιοντάρι, δεν κοινοίταν περισσότερο από ένα χαϊτούριο. Ωστόσο, ή νέα γυναίκα ένιωσσε μια άνατριχίλα να διατρέχει το κορμί της. Αναθυμώντας την σύν-

τομη άπογευματινή σύγκρουση, έλπε μέσα της πως ίσως είχε δίκιο ή Σάρα, ότι αυτός ο άνθρωπος, με την τρομερή του δύναμη και την τέχνη του στην μάχη, μπορούσε να γίνει επαινώσιμος. Λίγο - λίγο, όμως, ο φόβος της κατακάθισε. Έκεί κάτω ο Γκωτιέ σιγοτραγουδούσε. Η γλώσσα που χρησιμοποιούσε ήταν άγνωστη στην Κατερίνα, που δεν μπορούσε να καταλάβει τί έλεγε, αλλά είχε ένα άγριο και τραχύ μεγαλείο στο τραγούδι του αυτό, που οι σίτχοι του τελείωναν σαν παράπονο.

Ήταν τόσο άποροφρημένη από την παράξενη μελωδία, ώστε ή δυσάρεστη κραγή ενός νυχτοπουλιού, που έσπασε κοντά της, δεν διέκοψε την γοητεία. Άλλωστε, σιγά - σιγά, ό ύπνος βάραινε τα βλέφαρά της. Ναυοιρισμένη από το μονότονο τραγούδι του γίγαντα, άκούοιθησε στον ύπνο την Σάρα, που οι άνησυχιές της δεν την έμπόδιζαν να ροχαλίξει με πόθος. Και ή νύχτα πέρασε δίχως έπεισόδιο...

Τό πρωί, ωστόσο, καθώς έτοιμάζονταν να ξεκινήσουν, και ή Σάρα, λίγο παρακάτω, έλουξε το πρόσωπό της στο ποτάμι, ή Κατερίνα πλησίασε τον Γκωτιέ:

—Σε άκουσα να τραγουδάς χθές το βράδυ, αλλά δεν κατάλαβα ούτε λέξη.

—Είναι ή γλώσσα των παλαιών Νορμανδών, δεν θα μπορούσατε να την καταλάβετε. Όνομάζουν το τραγούδι αυτό «Ο θρύλος του Χάραλντ του Γενναίου».

—Και τί έλεγα αυτά τα λόγια;

Ο Γκωτιέ γύρισε για να λύση το σκοινί της βάρκας από τον κορμό όπου την είχε δέσει, και έπειτα, χωρίς να κοιτάξει την Κατερίνα, απάντησε:

—Λένε: Γεννήθηκα στην ψηλή χώρα, εκεί όπου αντηχούν τα τόξα. Τα καρδιά μου είναι ο τρύμιος των λαών, έκανα τις καρδιές τους να τρέξουν στις κρημμένες κορυφές των υφάων, μακριά από την τελευταία κατοικία των ανθρώπων, έσκαψα βαθιές χαρακιές στις θάλασσες... κι ωστόσο μια κοπέλλα της Ρωσίας με περιφρονεί.

Όταν ή άργύσουρη φωνή του Νορμανδού έσπασε, ή Κατερίνα δεν έλπε τίποτε. Τυλίχτηκε στο πανωφόρι της και, με τα μάγουλα φλογισμένα, πήγε και καθίσε στο βάθος της βάρκας. Ήταν βέβαιο πως έπρεπε να παρακολουθή από κοντά τις κινήσεις του Γκωτιέ!

Μετά από τέσσερις μέρες ταξιδιού, ένα βράδυ, την ώρα που ο ήλιος έδυε στο χρυσοστόλιστο κρεβάτι του, τα καμπαναριά της Σάρα τρέπσαν τον όριζοντα με τις μαύρες αχμίες τους. Ο Έο, κάτω από την βάρκα, κυλούσε πύ φουσκωμένους, πύ γαλάζιους και πύ άφρισμένους, πύ στριμωγμένους ανάμεσα στις ψηλές όχθες, που ξεπετάγονταν με τρελή βλαστήρη και ξεχώριζαν στο μαρινικό δελουδο της μεγάλης καμένης πεδιάδας. Ο μεγάλος ύδατινος δρόμος είχε γίνει μονοπάτι και το ταξίδι στο νερό τελείωνε. Χώρις κόπο, πρέπει να παραδεχθεί κανείς. Η κοούρα είχε σταθεί πούλ μικρή για τις δυο γυναίκες, και έτρωγαν άρεκέτα για να χορταίνουν. Τό φοβερό τσεκούρι του Κακοσυνάντησης ήξερε να πετυχαίνει το κνήγη στην τρεχάλα, και ό κνηγός ήξερε την ζωή των δασών και της υπαίθρου καλύτερα από τον καθένα.

Κάτω από τα καφετιά τείχη της παλιάς πόλεως των Καρνουάτων, ό Έο μοιράζονταν σε πολλά πλοκάμια, που το ένα τους γλιστρούσε κάτω ά-

πό τα όχνηρά, μέσα από ένα θόλο με γερά κάγκελλα, για να τροφοδοτή τα θυροδεφίερα και τους μύλους, ενώ ένα άλλο γέμιζε τον φαρόν λάκκο που έζωνε την πόλη. Ο Γκωτιέ τράβηξε την βάρκα στα ρηγά, σε μια μικρή όχθη με καστανό χώμα, κάτω από τους χονδρούς πύργους που προστάτευαν την πόλη του Ντρουά.

—Θά προσπαθήσω να την πουλήσω ή να την αλλάξω με μια μούλα, είπε, ενώ οι δυο γυναίκες άποδιβάζονταν.

Η Κατερίνα σήκωσε το κεφάλι, προσπαθώντας τα μάτια της με το χέρι από το έντονο φως, για να διη υιτερές και λαμπρές, κάτω από το σκληρό γαλάζιο του ούρανού, τις σκαλισμένες με σιτιστόλιθο στέγες και, άκόμη, κορμασμένο από το τείχος, πάνω από την παλιά μαυρισμένη δοκίμη πύλη, το χρυτό άγαλμα της Παναγίας, με το παιδί της στην άγκυαλιά.

Πύ ψηλά, όμως, άκόμη, πάνω στο τείχος, άνέμιζε ή κόκκινη παντιέρα, όπου ξεχώριζαν οι ξαπλωμένες λεοπαρδάλεις της Άγγλίας. Με ένα κίνημα του κεφαλιού, έδειξε το πλατύ πορφυρό και χρυσό ήφρασμα στον σύντροφό της:

—Τί θα κάνουμε; Η πόλη είναι στά χέρια των Άγγλων, αλλά έχουμε άνίκηνη να φάμε... να ξεκουραστούμε λίγο, να βοήθιμε ύποχνητα. Ξέρω πως δεν έχουμε ευφάνση, αλλά δεν έχουμε και καμιά άδεια κυκλοφορίας.

Ο μεγαλόσωμος Νορμανδός, όμως, δεν την άκουγε. Με μια μεγάλη οντίδα, σκαμμένη άνάμεσα στα άνηρένια φρούδια του, με τα μάτια μισόκλειστα, έξέταζε προσεκτικά το τείχος και, όσο σήγαινε, ή έκφραση του προσώπου του γινόταν πύ σοφό. Τόσο, ώστε ή νέα γυναίκα τρώμαξε. Από την άρχη του ταξιδιού της είχε μάθει να σέβεται τις γνώμες, καθώς και την δύναμη, την επδεξιότητα και την ταχύτητα άποφάσεων αυτού που παράξενον νέου, που τον είχε πάρει κοντά της, χωρίς, ωστόσο, να πάψη να τον παρακολουθή:

—Τί συμβαίνει; ρώτησε, κατεβάζοντας από ένστικτο την φωνή.

—Τίποτε, καθώς φαίνεται. Απτή ή παράξενη σιωπή, όμως, τα άδεια αυτά τείχη, αυτές οι πύλες δίχως φρουρούς...Θά έλεγε κανείς πως ή πόλη έγκαταλειμμένη. Και, κοιτά-

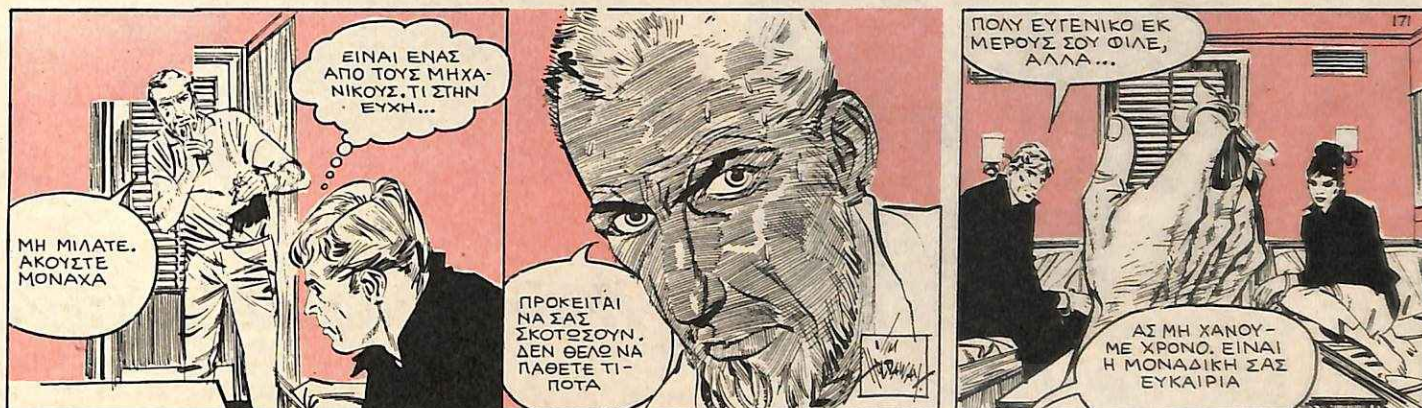
ζε! χέρι του άπλωνόταν πρός την κορυφή του λόφου, πρός το πέτρινο ξεπέταγμα, τρομερό και καθαρό, της μητροπόλεως, με τα δίκονα καμπαναριά, που δίπλα τους ήταν μαζεμένους, σαν χονδρός σκύλος, ό τετράγωνος πύργος του παλιού κάστρου των κοιντών. Στιγμένη άνάμεσα στα μεντένια της κορυφής, μια μαύρη παντιέρα άνέμιζε άταλσία στην άκρη του κονταριού της.

—Κάποιος θα πέθανε, είπε ή Σάρα, που είχε φθάσει κοντά τους. Κάποιος τρανό.

Ο Γκωτιέ δεν απάντησε. Βιάδιζε με μεγάλη βίαια πρός την κορμαστή γέφυρα. Οι δυο γυναίκες τον άκολουθούσαν. Έφθασαν στην γέφυρα, την πέρασαν και μπροστά τους, σκαρφαλώνοντας πρός το άνώτατο του έπισκόπου, ξετυλίχθηκε ό παλιός δρόμος της πύλης του Ντρουά, με τις μεγάλες άνώμαλες πλάκες του, τις σιδερένιες λοφογραμμές έπιγραφές των σπιτιών του, τα γυρτά έύλινα σάτια του, που έμοιαζαν σαν γονατιστά κάτω από το βάρος των μεγάλων καστανών στεγών. Άλλά ό δρόμος ήταν άδειος... μ' ένα τραγικό και άνησυχτικό κενό.

ΜΟΝΤΕΣΤΥ ΜΠΛΑΙΗΖ

Μετά την εξάρθρωση της έγκληματικής οργάνωσης «ΜΗΧΑΝΗ», ή Μόντεστου Μπλαίηζ και ό πιστός συνεργάτης της Ουίλλυ Γκάρεν άποδύονται σ' ένα νέο τιτάνεο άγώνα, για να θριαμβεύσουν για μια άκόμη φορά, άντιμετωπίζοντας τον «ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΧΛΟ»

Πόσο συχνά γυαλίζετε τ' άσημικά σας;

Πιθανώτατα τ' άσημικά που χρησιμοποιείτε συχνότερα τ' άσημικά σας γυαλίζετε μία φορά περίπου κάθε δύο εβδομάδες. Τώρα όμως είναι άρκετο μία φορά στους 3 μήνες...

Το Long Term
κρατά τ' άσημικά σας
λαμπερά 7 φορές
περισσότερο.

Άκόμη
κάτι παραπάνω
τό Long Term
περιβάλλει τ' άσημικά σας
με μία άορατη
προστατευτική άσπίδα που
έμποδίζει τις κηλίδες
και το θάμπωμα.

Goddard's Long Term

BY APPOINTMENT TO HER MAJESTY THE QUEEN MANUFACTURERS OF SILVER POLISH J. GODDARD & SONS LTD.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΝΙΚΟΣ Δ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ - ΠΙΝΔΑΡΟΥ 7, ΤΗΛ. 635.130

«ΡΑΝΤΕΒΟΤ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ»
Άποστολές: Φλώρα Χατζηγιάννου,
Θεσσαλονίκη.

«ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ»
Άποστολές: Τάσος Χ. Άθήναι.

Φωτογραφικό άλμπουμ

«ΜΙΚΡΗ ΙΝΑΙΑΝΑ»: Άποστολές: Σταύρος Παπαγεωργίου, Άθήναι.

Κακόν ἄσμα*

Του Λάμπρου Κορομηλά

Και θαρρή μιὰ μέρα, μαύρη μέρα,
κ' ἡ ψυχὴ σου, ὦ Πολιτεία,
θὰ πετάξῃ πέρα, πέρα
ἀπ' τὴ μολεμένη τοῦτη Γῆ
πρὸς τοῦ ἥλιου τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἀέρα...
Καὶ θὰ μείνῃς πιά, παράλλαμα καὶ φέμα,
Πολιτεία, πὺν σοῦ ρούφηξαν τὸ αἷμα,
καὶ πικρόγελο θὰ μείνῃς κ' ἓνα κλάμα
μὲς στὴ ρύχια πὺν καμιά δὲν θάχῃ αὐγὴ.

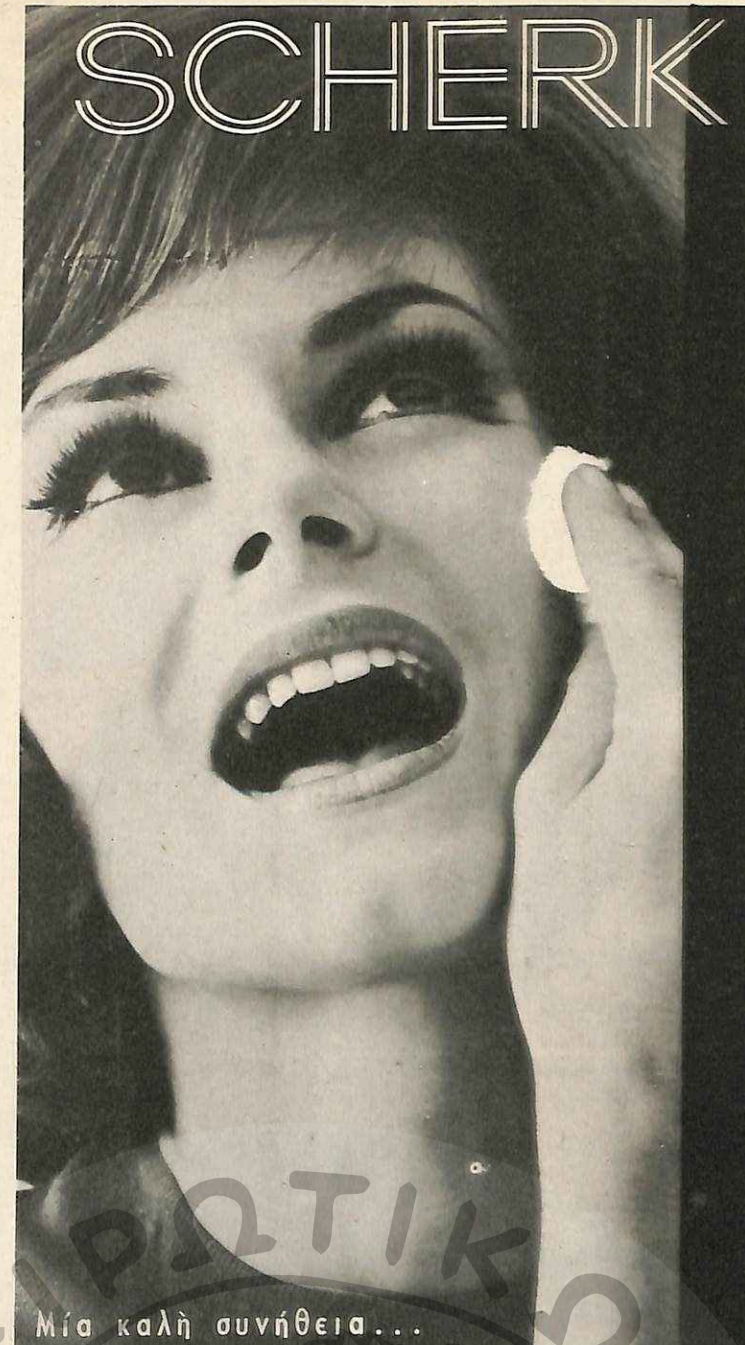
Σοῦ μολέψανε καὶ τ' ἄξια καὶ τ' ἅγια
κι ὁ δικέφαλος αἰτός σου, νά — μακριά!
Θὰ ἱσκιώνουν τὰ τετράπτερα φτερά
λαοὺς ἄλλους, κορφὲς ἄλλες, κι ἄλλα πλάγια.
Κ' εὐὸ, Ἀθήνα, θὲ νὰ μείνῃς — Ἀποκοχή,
σιτὼν φρικτῶν σου γερανῶν τὰ νέα ἀρπάγια.
Ποῦ εἶναι ἡ δόξα; Στὰ τραπὰ Ἀπορρίμματα μᾶς!
Καὶ τοῦ πνεύματος τ' ὀλόιρανο βασίλειο
πὺν γεννήθηκε ἀπὸ σένα μὲς σὶν ἥλιο;
Νάτο, γρόφια κουκουβάγια —
τώρα κείτεται μπροστὰ μᾶς.
Κι ἄλλο δὲν γλιστρᾷς πὺν γαμηλιά,
ὦ, παλιὰ τοῦ πνεύματος Ἱερεία —
κ' οἱ προφήτες πιά πὺν προσκυνᾷς:
Βρώμα! Κανσαέρια...
Καὶ σοφοὶ σου καὶ κοιτάδες
τὰ ντορέ καὶ οἱ μπεζατιάδες
καὶ διαφεντευτιάδες
τῶν Ἀδελῶν οἱ τροπαιοῦχοι,
ταξιτζήδες, λεωφορειοῦχοι...

Καὶ θὰ φύγῃς, τῆς Ἀθήνας, ὦ ψυχὴ,
καὶ θὰ μείνῃ τὸ κορμὶ μέσα σὶν μνημα,
πὺν τὸ φτιάξαν σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ
τῆς Ἀθήνας οἱ φοινιάδες — ὦ, τὸ κρῖμα! —
σὺν πελώριο θρωμερώτατο ψοφίμῳ,
σὺν παλάτι γιὰ ποτιτῖα κ' ἐρπετὰ
κι ὁ Καιρὸς, ἐξωγρισμένος πιά, τὴ μνήμη
κάποιον τέρατος πανάθλιον θὰ κρατᾷ,
πὺν εἶχε τὸ μυαλό του πίσω —
τὴν οὐρὰ μπροστὰ...

Σ' ἔχει τώρα σιχαθῇ
ὥς κι ὁ Θεός.
Κι οὔτε αὐγὴ θὰ ξημερώσῃ
οὔτε λυτρωμός —
κι οὔτε κἂν θὰ σὲ γλυτώσῃ ἓνας σεισμός,
ὦ, Ἀθήνα, προδομένη ἀπὸ τὸ κοῖμα
τῶν σοφῶν τοῦ ὑπουργείου τοῦ Οἰκισμοῦ,
πὺν μιὰ κ' ἔχουν ἐξαντλήσει ὅλες τὶς λύσεις
στὰ μυαλά τους τὰ σοφὰ καὶ τὰ μεγάλα
δὲν σοῦ δίνουν οὔτε κἂν ἓνα σκαλί,
νά καιρακλήσῃς πὺν βαθιά,
στοῦ Κακοῦ τὴ σκάλα,
μᾶς καὶ κάποτε ἀπὸ κεῖ ξαναπηδήσῃς...
Δὲν ὑπάρχει οὔτε χλόη, οὔτε πούλι
νά σὲ νύσῃ, νά σὲ κλάψῃ, Πολιτεία
ἀνυδέργητη, ἀνόητη κι ἀλαφροή,
σὶν πηγάδι τοῦ κακοῦ ποῦχρῃς χωθῇ...
Κι θὲν θάρρῃ πιά ἡ σιγὴ ν' ἀναζητήσῃς
σὶν φρονήσῃ σου, γελοία, τροχοπιλάτα
τὰ φτερά, τὰ πρωινὰ σου, τὰ παλιὰ,
τὰ φτερά τὰ πρωινὰ σου, τὰ μεγάλα,
τότε θάναί ἡ σιγὴ σου ἡ πὺν φρικτὴ:
Στὰ ἐρέβη τῆς πλατείας Ὁμονοίας,
οἱ ἀρμόδιοι τοῦ ὑπουργείου Συγκοινωνίας
θὲ νὰ κλείσουνε τὸ μάτι πονηρά:
«Τὰ φτερά;
»Τὰ φτερά τὰ πρωινὰ τῆς, τὰ μεγάλα;
»Τὰ φτεράκια; Τὰ φτερά;

»Τώσῳρα! Ν ἄ τ α ν κ ι ἄ λ λ α...».

* Μὲ ὁδοντὴ συνείδηση τῆς ἐδῶνς ἀπέναντι σὶν Κωστὴ Παλαμά
καὶ τὸν «Προφητικὸ» του.

Μία καλὴ συνήθεια...

Μερικὲς σταγόνες τῆς Λοσιὸν προσώπου ΣΕΡΚ ἐνεργοῦν
κατὰ τρόπον θαυματουργόν, γιὰτὶ ἡ ΣΕΡΚ ἀφαιρεῖ ἀμέσως
ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος κάθε ἴχνος σκόνης,
φρεσκάρεῖ τὴν ἐπίδερμίδα καὶ ζωογονεῖ κάθε κύτταρον.
Μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς Λοσιὸν ΣΕΡΚ θὰ ἔχετε πάντα
ὠρατὸ δερμα καὶ θὰ φαίνεστε κατὰ πολὺ νεώτερη. Ἡ
ἀνάγκη τῆς περιποιήσεως τοῦ δέρματός σας μὲ Λοσιὸν
ΣΕΡΚ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ κατωτέρω TEST SCHERK μὲ
δαυβάκι. Γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε τὸ Make-up καὶ γενικὰ τὸ
μακιγιάζ σας, τὸ γαλάκτωμα προσώπου ΣΕΡΚ εἶναι θαύμα-
σιο καὶ καθαρίζει τέλεια τὸ δερμα.

Βρέξατε ἓνα
βαμβάκι μὲ Λοσιὸν
προσώπου ΣΕΡΚ
καὶ τρίψατε τὸ
πρόσωπό σας.
Τὸ βαμβάκι θὰ
γίνῃ σκούρο, ἐνῶ
τὸ πρόσωπό σας
θὰ γίνῃ
ὀλοκάθαρο καὶ
λαμπερό μὲ
μιὰ αἰσθητὴ
φρεσκάδα.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: **Cosmetica** Ε.Π.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 - ΤΗΛ. 56.101

3 λεπτά την ημέρα μασάζ με PANTENE είναι αρκετά για να έχετε μαλλιά υγιή σ' όλη σας τη ζωή.

Τό πρωτ, μετά τό ξύπνημα, τὰ μαλλιά είναι άκατάστατα. Μόνον ή χτένα και ή θούρτα, συχνά, δέν μπορούν νά τὰ στρώσουν.

"Άλλοτε τὰ έβρεχαν με σκέτο νερό, πού τὰ έκανε θαμπά και εύθραυστα, με κίνδυνο νά τὰ χάσουν. Σήμερα, ένα καθημερινό μασάζ με PANTENE τρέφει τὰ μαλλιά από τή ρίζα τους και τὰ βοηδεί στην ανάπτυξη τους.

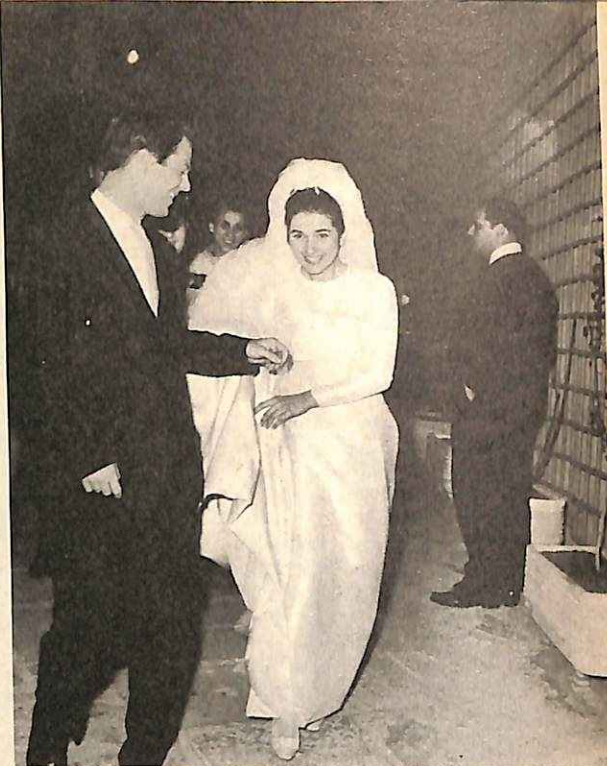
Γιατί τό PANTENE είναι ή μόνη λοσιόν στον κόσμο, πού περιέχει PANTYL, τή νέα διταμινούχο ουσία τής HOFFMAN LA ROCHE.

Τό PANTYL απορροφάται ταχέως από τό τριχωτόν δέρμα τής κεφαλής, φθάνει ως τīs ρίζες των μαλλιών, τīs τονώνει και τούς δίνει νέα δύναμη.

PANTENE

"Ό,τι καλύτερο υπάρχει για την τόνωση, την υγεία και την όμορφιά των μαλλιών.

Τό νεανικό ζευγάρι λίγο πριν από τόν γάμο.

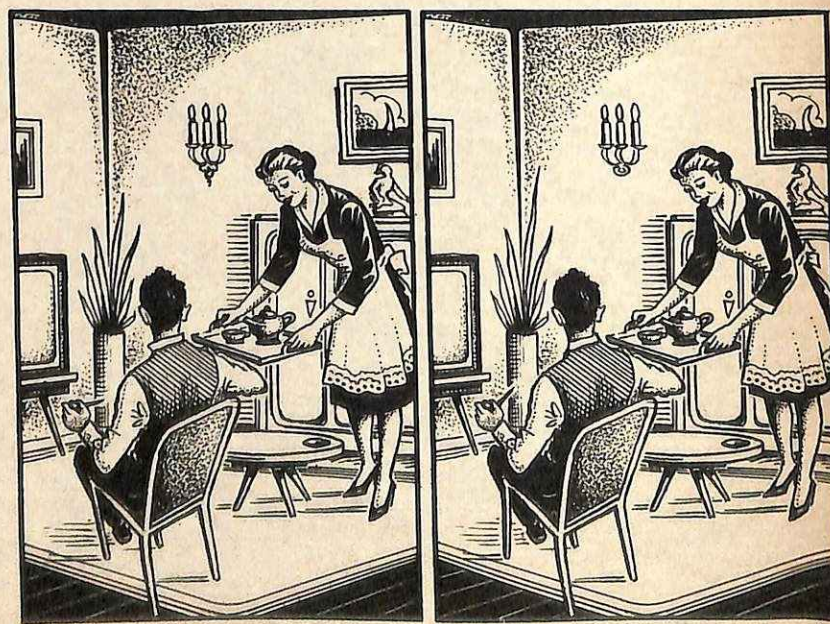

Νεανικός γάμος

Νεανικός γάμος στο παρεκκλήσιο του 'Αμαλίου. Πατρεύτηκαν ο Παύλος 'Αποστολίδης και ή Μάγδα Πλατή, με παράνυμφους τόν σέρ Λέσλυ και τήν λαϊδή Κέμπ. 'Η νύφη ήταν ώραιότατη, με φόρεμα του οίκου Τσαμαδού. 'Επηκολούθησε χορευτικό δείπνο στο «Στόρκ», όπου οι νεόνυμφοι δέχθηκαν τούς νεαρούς φίλους τους και χόρεψαν ως τīs πρωινές ώρες.

Παρεκάθσαν ο κ. και ή Κα Β. Κατσάμπα, ο κ. 'Αν. Κανελλά-πoulos, ο κ. Γεώργ. και ή δις Σοφία Σκούρα, ο κ. Γ. Σταματόπουλος, ή δις Ε. Σαρόγλου, οι κ.κ. Α. και Γ. 'Ανδρεάδης, ο κ. Ν. και ή δις Μυρτώ Παράσχη, ή δις Μαρί Λουίζ Μπλούμ, ή δις Μ. Γεροκωστοπούλου, ο κ. Κ. Φίξ, ο κ. Β. Ροσόλυμος και ή δις Ι. Δημητριάδη, ο κ. Α. Κύρου, οι κ.κ. Κ. και Ν. και ή δις Μέλπω Κασιόγερ, ο κ. και ή Κα Α. 'Αλεξίου, ο κ. Αϊ-λιανός, ο κ. Ν. Καρέλλας, ή δις Α. Μπίτσιου, ο κ. Κ. Στρογγυλός, ή δις Παπαρόδου, οι κ.κ. Κ. και Α. και ή δις Κ. Καλογεροπούλου - Στράτη, ή δις Παταμιάνου, ο πρέσβυς και ή Κα Θεοδοροπούλου, ο κ. και ή Κα Μανωλάτου, ο κ. και ή Κα Λαγάκου, ο κ. Μαρίνος Ραφτόπουλος, ο κ. Ν. Λαδόπουλος κ.ά.

Ποιές διαφορές

Τό δεύτερο σκίτσο διαφέρει από τό πρώτο σε 9 σημεία. Μπορείτε να τὰ βρείτε;

Οι λύσεις στην σελ. 88

Σταυρόλεξο

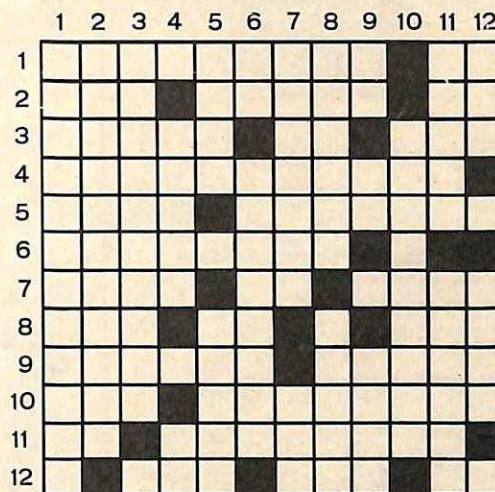

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Είς τήν πολιτικήν... ή ρουσφετολογία — Χει-λεόφωνον.
- Με τό θερμός γίνεται... χλιαρός — Διακρίνεται είς άστρονομικών και μετεωρολογικών (γεν.) — Μία από τās μεγά-γάλας λεωφόρους των Παρισίων.
- Διοικητικά διαμερίσμα-τα — Μετοχές ούδέτε-ρον — Συχνή κατάλη-ξις πολλών τοπωνυμίων μας.
- «...παιδί σαν αλεύκαν-το πανί», λέγει μία πα-ροιμία ότι τό θρέφος πριν γίνη σαράντα ήμε-ρών, δέν είναι ώρσιον.
- «Κι από στέρφα... γά-λα», λέγει άλλη μία παροιμία για τīs ά-τσιδες πού κερδίζουν και από τīs πλέον έπι-σφαλείς επιχειρήσεις — Γραφικά βουνά των Καλαβρύ-των.
- 'Η φλεγμονή ενός οργάνου μιας τόν πέντε αισθήσεων (γεν.).
- Λένε ότι τό κάνει... ο έπιμένων — 'Αρχικά ύπουργείον — «Πήρε τόν... διάφορο και τὰ παπούτσια ή χάρη», λέγει μία παροιμία για έ-κείνους πού δέν παίρνουν καμμία άμοιβή των κόπων των (άντιστρ.).
- 'Όποιος τό κρατάει, σεγοντάρει — 'Αβρον — Δανέζικο όνομα άνδρών πού θυμίζει κάποιαν έπω-δόν.
- 'Ενα από τὰ πιο γνωστά προϊόντα τής Νάξου, στην καθαρεύουσα — 'Η ονομασία των τελευταίων ψαλ-μών του Δαυίδ (πληθ.).
- Θεωρείται μετά τόν Φάντσιο ως ο μεγαλύτερος ρέκοντμαν ταχύτη-τος αυτοκινήτων — Γνωστοτάτη από τόν Β' παγκόσμιον πόλεμον πόλις και λιμνη τής Λιβύης.
- 'Αναφορ. άντωνυμία (άρσ.) — 'Η των εδρών θα συγκεντρώση, όσον ύπα, τό ενδιαφέρον των πολιτι-κών.
- Οά κοκκινίσουν... στο τέλος του μηνός (γεν.) — Αιτιατική άρ-θρου — Συναινεί... δια τόν 'Ιτα-λόν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 'Αμιλλα προς υπέρισχυσιν.
- 'Από αυτόν υποφέρει τό μεγαλύ-

- τερο μέρος του πληθυσμού τής 'Ινδίας.
- Πλάνητα βίον διάγουν οι άνήκον-τες είς αυτούς τούς λαούς (αίτ.).
- Γίνονται τὰ μικρόδια... μόνον με τὰ μικροσκοπία — 'Ελβετική πο-λίχνη πλησίον του Μοντραί.
- Κόρη του Λάβαν, αδελφή τής Ρα-χήλ, σύζυγος του 'Ιακώβ — Τά πιο γνωστά μας τσιμέντα...
- 'Εχει και αυτό τό κλειδί του... — Πρωτεύουσα του τό Χαρτούμ, ένάρθρος (άντιστρ.).
- Γεωργικών εργαλείων από των χρό-νων τής άπωτάτης αρχαιότητας γνωστών — Θέτει τόν βασιλέα πρό άδιεξόδου... στο σκάκι.
- Τόν γεννήτορα ύπονοεί, στη δοτι-κή — Τόν έξάγει ή 'Ελλάς (αίτ. δημοτική).
- Γενική θηλ. άναφ. άντωνυμίας — Δίδει, διπλασιαζόμενον, χαϊδευτι-κόν ολαδικού όνόματος — Πάμ-πτωχος έπαίτης τής 'Οδυσσείας (αίτιατική).
- Σχεδόν 'άδύνατο νά κοιμηθ ή κα-νείς συνέχεια έτσι όλη τήν νύκτα, άντιστρόφως (δημ. έπίρρ.).
- Με αυτούς ασχολούνται συνεχώς οι άστυνομικοί ρεπόρτερ — 'Ο πρώτος 'Ελλην ολυμπιονίκης, των πρώτων ολυμπιακών αγώνων των 'Αθηνών, ένάρθρος.
- Παροτρύνει τούς σηκώνοντας βά-ρη — Βασίζεται στις σταφίδες (ξενική).

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ

'Ο σκοπός του ένδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά και όμαδικού παιχνιδιού, είναι νά έ-πιτύχη κανείς όσο τό δυνατόν μεγαλύ-τερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέ-ξεων.

'Αρχίσετε λοιπόν από οποιαδήπο-τε γραμμή θέλετε και προχωρήστε ά-πό τό τετράγωνο αυτό σε οποιοδήποτε γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο όρίον-τίας, καθέτως ή διαγωνίως, προσπα-θώντας νά διαβάσετε τήν μεγαλύτερη λέξι πού μπορείτε νά βρείτε.

Σημειώστε τώρα τή λέξι, πού βρήκατε και σβήστε στα τετράγωνα τά γράμματα πού μεταχειρισθήκατε. Ψάξτε τώρα για μίαν άλλη λέξι και συνεχίστε ως ότου δέν μπορείται νά βρείτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξι των δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό.

Για κάθε λέξι των 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.

Για κάθε λέξι των 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.

Για καθ' λέξι των 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.

Για κάθε λέξι των 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.

Για κάθε λέξι των 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.

Για κάθε λέξι των 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.

Για κάθε λέξι τώ 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.

Και ούτω καθ' εξής, προσθέτον-τας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα.

Προσθέστε τώρα τό σύνολο των βαθμών πού μπορέσατε νά πέτυχετε. Βαθμοί από 1-29 βαθμολογούν-ται με «ΜΕΤΡΙΑ».

Βαθμοί από 30-35 βαθμολογούν-ται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».

Βαθμοί από 36-40 βαθμολογούν-ται με «ΚΑΛΑ».

Βαθμοί από 41-45 βαθμολογούν-ται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».

Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολο-γούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

Θά αγοράσετε
ένα πουκάμισο NOVACRON
επειδή δεν χρειάζεται σιδέρωμα ;

Α 667/Ν1

-Καί γι' αυτό !

Βασικά είναι το μεγαλύτερο πλεονέκτημά του, γι' αυτό το λέμε δυο φορές: Το NOVACRON πραγματικά δεν χρειάζεται σιδέρωμα.
"Αλλά μόνον αυτό; "Οχι! Το NOVACRON είναι βαμβάκερο 100%, υγιεινό 100%, αναπνέει, απορροφά τον ιδρώτα, είναι γερό, είναι κομψό, είναι από ύφασμα ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ.

NOVACRON ΠΑΤΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΕΞΑΓΩΓΗ

Την κατασκευή του έγγυώνται οι μεγαλύτερες φίρμες:
"Α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ", (ΠΥΡΑΜΙΣ), "ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ-ΣΑΜΠΛΗΣ", (ΡΕΑΛ), "ΚΡΟΝΟΣ", Α.Ε., "Κ. ΜΑΡΟΥΣΗΣ", Α.Ε.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Είς την εποχήν της κοντής φούστας, η ωραιότης των κάτω άκρων είναι βασική προϋπόθεσις του αρμονικού συνόλου της γυναικός.

Εμπιστευθήτε την, λοιπόν, στο ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ, που διαθέτει τα μέσα μιας εξειδικευμένης και πολύμορφης σειράς φροντίδων διά κάθε περίπτωση, και ειδικότερον:

1 FRIGIBAS (γαλλικής προελεύσεως) που, ελαττώνοντας έντοπως την θερμοκρασία των κάτω μελών, τα ανακουφίζει, τα ανανεώνει, τα λεπτύνει.

2 LEGPUMP (αμερικανικής προελεύσεως), του οποίου οι ειδικοί ηλεκτρικοί μύες, με πίεσι έναλλασσόμενη και ρυθμιζόμενη επί των μηρών και των κνημών, επιτρέπουν το ανώδυνο, εσχάριστο τοπικό και γενικό αδυνατίσμα.

Έν όλίγοις, το INSTITUT DES JAMBES των Παρισίων δεν βρίσκεται πλέον 107 Rue S. Lasare, αλλά εις την όδον ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 152.

Είμεθα στην διάθεσί σας και θά σας δώσουμε δωρεάν πάσης φύσεως οδηγίας αισθητικού περιχομένου, διά κάθε τι που άφορά την γυναικεία καλλονή και, ειδικότερον, την συντήρησι, δελτιώσι και άρτια έμφάνισι του σώματός σας.

Τηλ. 826.422

(Άνακοίνωσις)

ΛΥΣΕΙΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΣΥΝΑΛΛΑΓΗ — ΦΙ. 2. ΥΠΟ — ΕΛΑΡΟΣ — ΟΣ. 3. ΝΟΜΟΙ — ΟΝ — ΑΝΑ. 4. ΑΣΑΡΑΝΤΙΣΤΟ. 5. ΓΙΔΑ — ΑΡΟΑΝΙΑ. 6. ΩΤΙΤΙΔΟΣ. 7. ΝΙΚΑ — ΥΝ — ΚΟΠΟ. 8. ΙΣΟ — ΤΟ — ΟΛΕ. 9. ΣΜΥΡΙΣ — ΑΙΝΟΙ. 10. ΜΟΣ (ΣΤΕΡΛΙΝΓΚ) — ΤΟΜΠΡΟΥΚ. 11. ΟΣ — ΚΑΤΑΝΟΜΗ. 12. ΩΩΝ — ΤΟΝ — ΣΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΣΥΝΑΓΩΓΙΣΜΟΣ. 2. ΥΠΟΣΙΤΙΣΜΟΣ. 3. ΝΟΜΑΔΙΚΟΥΣ. 4. ΟΡΑΤΑ — ΚΩ. 5. ΛΕΙΑ — ΤΙΤΑΝ. 6. ΛΑ — ΤΟ «ΣΟΥΔΑΝ». 7. ΑΡΟΤΡΟΝ — ΜΑΤ. 8. ΓΟΝΙΟΣ — ΚΑΠΙΝΟ. 9. ΗΣ — ΣΑ — ΙΡΟΝ. 10. ΜΟΝΟΠΑΝΤΑ. 11. ΦΟΝΟΙ — Ο «ΛΟΥΗΣ». 12. ΙΣΑ — ΚΕΪΚ.

Ο ειδικός συνεργάτης μας επέτυχε με τόν συνδυασμόν των λέξεων: ΠΡΟ — ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΣ — ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΚΟΣ σύνολον 47 δαθμών.

Καλυτέρους, ίσως, συνδυασμούς να επιτύχουν αναγνώσται μας με δοκιμές λέξεων σάν π.χ.:

ΣΚΟΠΕΛΟΣ — ΑΓΡΑΦΙΩΤΙΚΟΣ — ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ — ΩΝΑΣΗΝ κλπ.

1. Ο γιάκας του άνδρος διαφέρει. 2. Το τσιμπούκι του είναι ανυψωμένο. 3. Το φουστάνι της υπηρέτριας είναι πιό κοντό. 4. Ο φίλογος της ποδιάς της διαφέρει. 5. Στην γλάστρα, το μεσαίο φύλλο είναι πιό ψηλό. 6. Το μπροστινό πόδι της καρέκλας είναι κάθeto. 7. Η ροζέττα της άπλικας διαφέρει. 8. Στο δεξιό κάδρο, το πανί της θάρκας διαφέρει. 9. Κάτω δεξιά, λείπει ή άσπρη γραμμή του πατώματος.

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ' ΑΣΤΡΑ

ΚΡΙΟΣ ('Από 21)3 έως 20)4): Οι αντίξοότητες που θά παρουσιασθούν αυτές τις ημέρες θά είναι έντελώς ευγενεικές. Στην πραγματικότητα, θά θά πάνε κατ' ελπίην. Γιά τούς έρωτευμένους: Εσχάριστη εξέλιξη. Τύχη: Ενόχλη ήμερα: Τετάρτη, αριθμός 14. Χρώμα: Κόκκινο.

ΤΑΥΡΟΣ ('Από 21)4 έως 20)5): Θά κάνετε ξαφνικά ένα ταξίδι και διέλευση ή ζωή σας θ' αλλάξη οξεία. Ώς με αισιοδοξία και κατάρτε τα νεύρα σας. Εδνοούνται οι ήμισοιές κυρίως ή ποθήσεις. Πηισάφιξη: Ενόχλη ήμερα: Δευτέρα, αριθμός 6. Χρώμα: Πορτοκαλί.

ΔΙΑΤΜΟΙ ('Από 21)5 έως 21)6): Μικρή παράταση θά πάρη το θέμα που σας άνασταλεί. Δείτε θεμέ ενδιαφέρον για ένα πρόσωπο που σας αγαπά άληθινά. Εσχάριστε άφες με φιλική συντροφιά. Ένα μικρό άωρο. Ενόχλη ήμερα: Σάββατο, αριθμός 3. Χρώμα: Κίτρινο.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ('Από 22)6 έως 22)7): Οι προστιζές είναι άαυμάστες γιά τα άπαγγελματικά σας ζητήματα. Ένα σχέδιό σας μπαίνει σέ πολύ καλό δρόμο. Φροντίστε γιά την πασχληνή σας έκδοσή. Στόν έρωτα: Ρουτίνα. Ενόχλη ήμερα: Πέμπτη, αριθμός 105. Χρώμα: Λευκό.

ΛΕΩΝ ('Από 23)7 έως 22)8): Μην άσχαλάστε πλέον με μικροζητήματα. Όλα έχουν πάρε τον σωστό δρόμο. Θά κάνετε ένα πολύ άποδοτικό ταξίδι. Κάποιος στενός σας φίλος έχει αυτή την στιγμή την άνάγη σας. Γράμμα. Ενόχλη ήμερα: Τρίτη, αριθμός 1. Χρώμα: Καφέ όλέ.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ('Από 23)8 έως 22)9): Ζυγίστε καλά τα όπέρ και τα κατάρην πάρετε μιάν όιστική άπόφαση. Άπροσδόκητο γεγονός θά σας κάνει ν' αλλάξετε τα σχέδιά σας. Καινούργια γνωριμία και φίλετ. άωρο. Ενόχλη ήμερα: Κυριακή, αριθμός 12. Χρώμα: Κίτρινο.

ΖΥΓΙΟΣ ('Από 23)9 έως 22)10): Κάποιο γράμμα περιμένει άπάντηση και κάθε καθυστέρηση είναι σέ άόρος σας. Πισσώχ ή στις ύποχρεώσεις που άναλαμβάνετε. Μή θεσποείτε άνθρωπους που δεν τό άξίζουν. Συνάντηση. Ενόχλη ήμερα: Παρασκευή, αριθμός 6. Χρώμα: Κίτρινο.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ ('Από 23)10 έως 22)11): Προστική στα έξοδά σας. Έ πάρεχιν κίνδυνος να πέσετε έξω. Ένα οικογενειακό θέμα θά έλξηρε την δόηθεια προσφιλούς σας προσώπου. Άδιαθεσία. Ενόχλη ήμερα: Τετάρτη, αριθμός 10. Χρώμα: Θαλασσί.

ΤΟΞΟΤΗΣ ('Από 23)11 έως 21)12): Άν πόκεται νά άνακατενθήτε σέ κάποια νέα έπιχείρηση, μελετήστε όλες τις πιθανότητες. Τα προσωνικά σας ζητήματα προσορούν ικανοποιητικά. Ένα άδωφ φλέρε εξέλισσεται σέ άεσιό. Ενόχλη ήμερα: Δευτέρα, αριθμός 15. Χρώμα: Ρόζ.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ ('Από 22)12 έως 19)1): Δείτε άποσίωση στην άισιόγείνεία σας, που αυτή την στιγμή σας χρειάζεται. Ευτυχία, θά σας δώση ικανοποίηση. Προσκληση σέ φιλική συντροφιά. Έκδοσή. Ενόχλη ήμερα: Σάββατο, αριθμός 73. Χρώμα: Τυρκουάζ.

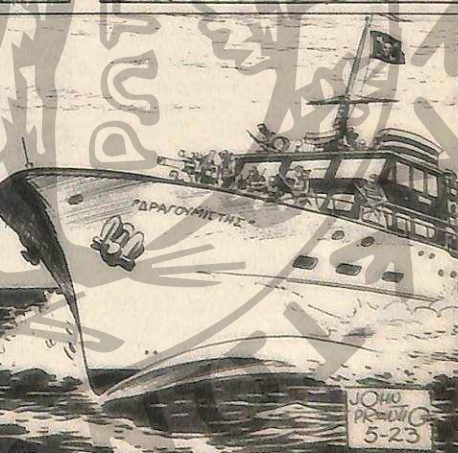

ΤΑΥΡΟΧΟΟΣ ('Από 20)11 έως 18)2): Άσχολήρε έντατικά με τα οικογενειακά σας ζητήματα, γιά νά καταφέρετε νά έμειλέξετε. Ένα ταξίδι θά σας άφελώσει άναμψισθήρητα. Τα όισωνικά σας θά δελτιωθούν. Ενόχλη ήμερα: Παρασκευή, αριθμός 13. Χρώμα: Μαύρο.

ΙΧΘΥΣ ('Από 19)2 έως 20)3): Μεταβόλές στην ένογία σας. Ώ κοινωνική ζωή σας άαφύλασει έπιλήξει. Εδνοούνται τα τυχερά παιχνίδια. Γιά τούς νέους: αισθηματικές έπιτυχίες και φίλετ. Δελθήτε μι άπόσκληρη. Ενόχλη ήμερα: Κυριακή, αριθμός 59. Χρώμα: Γαίό.

ΡΙΠ ΚΙΡΜΠΥ

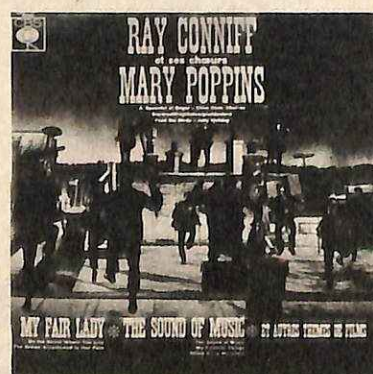
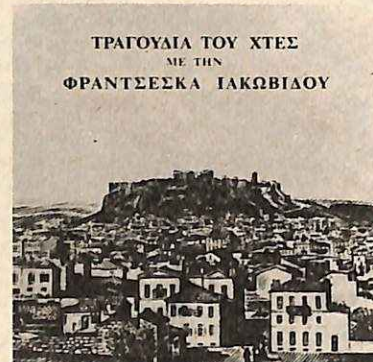
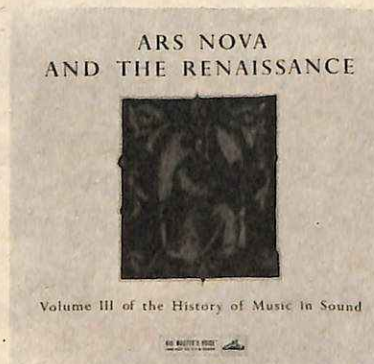

ΔΙΣΚΟΙ

♦ **ΑΡΑΜ ΚΑΤΣΑΤΟΥΡΙΑΝ:** Μασκαράτα 2) Γκαγιάνε 3) Πένθιμη Ώδή. **ΠΡΟΚΟΦΙΕΦ:** Συμφωνία αρ. 1 (ή κλασική). 'Η Πρώτη Συμφωνία, έργο μικρών διαστάσεων, είναι γραμμένη την εποχή των βαρύνδων «έξπρεσσιονιστικών» τάσεων και της μπολσεβικικής επανάστασης του 1917, από τον Ρώσο Προκόφιεφ, που είχε την πρόθεση να μιμηθεί δημιουργικά το πνεύμα και το γράμμα των συνθετών του 18ου αιώνα — ιδίως του Μότσαρτ. Το σύντομο, ταχύ, εύχαριστο, κομψό αυτό έργο αποδίδεται με τεχνική και δυναμισμό από την Φιλαρμονική 'Ορχήστρα Τσεχοσλοβακίας, υπό την διεύθυνση του Κάρελ Άνσερλ. Στόν ίδιο αυτό δίσκο, ακούγεται η έκφραστική, γοητευτική — σε ρυθμό ¾ βάλς — «Μασκαράτα» του Άρὰμ Κατσατουριάν — από την τεχνικώτατη 'Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Πράγας, υπό την διεύθυνση του ίδιου του συνθέτη. Επίσης, η «Πένθιμη Ώδή», που αποτελεί μέρος της μουσικής υποκρούσεως για το κινηματογραφικό ντοκυμανταίρ με τίτλο: «Βλαδίμηρος Λένιν» (Σουπερφόν, SUA 10.300).

♦ **ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΩΝ:** 'Ο τρίτος τόμος (δίσκοι 3) της γνωστής σειράς Η.Μ.΄ςV. περιέχει άριστουργήματα της μουσικής Ιστορίας, που γράφτηκαν από του 1300 ('Αρς Νόβα ή Νέα Τέχνη, κατ' αντιδιαστολή προς την παλαιότερη τέχνη — 'Αρς Αντίκα). Τα μουσικά παραδείγματα φθάνουν μέχρι της περιόδου της Αναγεννήσεως (1540) εποχής που η μουσική τέχνη άρχισε ν' αποκτά νέες διαστάσεις διά μέσου της κινήσεως των πολλών μελωδιών (άντιστίξεως ή πολυφωνίας ή κονταπούνκτους) και με βάση την τεχνική της ύπεροχής της μιας μελωδίας, που την συνώδευαν άρμονικώς οι υπόλοιπες φωνές. Παρουσιάζονται παραδείγματα 1) χορωδιακής μουσικής των Μασσώ, Ντυφαί, Ντε Πρέ. 2) μουσικής για όργανα, των Πάουμαν, Μπούχνερ, 'Ιζάακ. 'Επίσης: Μουσική γολλικής, Ιταλικής, αγγλικής, φλαμανδικής προελεύσεως, καθώς και διάφορα βουργουνδικά τραγούδια του 15ου αιώνα.

♦ **ΔΕ ΓΙΑΡΝΤΜΠΕΡΝΤΣ** (Κολούμπια, E.M.I. 33 SX 1677): Οι γιέ - γιέ ξεφαντώνουν στην διαπασών της εντάσεως. Τόπος: Προάκλιο της λέσχης «Μαρκ» του Λονδίνου. Με τα έι, έι, έι του άκροατήριου, αποδίδουν δέκα τραγούδια με έρεθισμό και άκροβατισμούς. 'Εν τούτοις, η αισθητική συνταγή τους, παρμένη άλλοτε από τον Τέν, άλλοτε από τον Μυλχάουζεν, δέν συνε-

παίρνει τόσο όσο θα έπρεπε. 'Ο δίσκος ελάχιστα καταφέρνει να απομύγνη τον χαρακτηρισμό του: «Δέν είναι άσχημο».

♦ **ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΤΕΣ:** 'Η Φραντζέσκα 'Ιακωβίδου, με αλδότητα και μελωδική φωνή, αποδίδει σειρά από πενήντα περίπου άξέχαστες μελωδίες της καλιάς ρομαντικής, συναισθηματικής εποχής. 'Αναδίνουν άναμνήσεις κι άνέμελο κέφι. Μεταδίδοντας αισθητικά σκιρτήματα της εποχής της Πλάκας με τις άνηφοριές, της ψαροπούλας, και της Ριγίκας, η γνωστή τραγουδίστρια, με συνοδεία της όρχήστρας του 'Ανδρέου Οικονόμου, παρουσιάζει ποιηκία μουσικών θεμάτων του χθές, παρ' όλον ότι τραγουδιούνται σήμερα. ('Ο δίσκος άποτελεί επανέκδοση ΑΡΓΩ ΚΥ 301).

♦ **Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ** (ΦΙΛΙΠΣ 630139 LP): 'Ο σκηνοθέτης Κολλάτος έψαξε επίμονα προκειμένου να δρή τον συνθέτη που η μουσική του να έναρμονίζεται με τις εικόνες του όμώνυμου κινηματογραφικού έργου και κατέληξε στην άπόφαση να έμπιστευθή το καθήκον αυτό στον Γιάννη Μαρκόπουλο. Γράφοντας την μουσική ύπόκρουση σε μοντέρνο ύφος και «άραχνειδίη» τεχνική, ο Μαρκόπουλος προσπάθησε να συνθέσει έργο: «αυτόδύναμο, άνεξάρτητο και όχι τυχαίο». Και αυτό για να άποφύγη τον χαρακτηρισμό της μουσικής του από μέρους της κριτικής ως «τυχαίου, τυπικού σχήματος». Αυτό που ο Μαρκόπουλος, έν τούτοις, καταφέρνει, είναι μια μουσική με το γνώρισμα της μορφής. Τα ρυθμικά του σχήματα καταλήγουν πολλές φορές, σε επιδείξεις tour de force. Τα οστίηάτι του, μόλις μετά δυσκολίας γίνονται ύποφερτά, λόγω της μονοτονίας τους (πολύ καλής για το κινηματογραφικό έργο, ίσως), αλλά καθόλου άνεκτα ως μουσικής «με αυτόγκεια».

♦ **ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ:** 'Ο Ρέυ Κόννιφ με την χορωδία του, και συνοδεία υποτυπώδους όρχήστρας, με ένεργητικούς ρυθμούς, φαντασία και άνεση, αποδίδει σειρά από μελωδικά θέματα πέντε διάφορων κινηματογραφικών έργων. Μεταξύ τους: «Μαίρη Πόππινς», «'Οραία μου κυρία», «Μελωδία της εύτυχίας». (Κολούμπια CBS 62542). Οι διασκευές του Κόννιφ θυμίζουν κάτι μεταξύ τραγουδιών τύπου folk και popular. 'Εχουν όνειροπόληση, χάρη και τα στοιχεία του χούιμορ. Παρ' πάντων: 'Αλάνθαστη κίνηση.

Τ. Βαλ.

Ένα άληθινό κόσμημα στο σπίτι σας

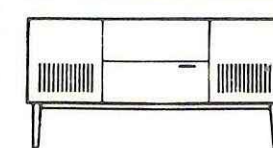
PA/22/66

Θαυμάστε την — Άποκτήστε την — Χαρήτε την
'Ένα κόσμημα με παγκόσμια φήμη. Οι φημισμένες σ' όλον τον κόσμο συσκευές τηλεόρασεως LOEWE OPTA είναι ένα άληθινό κόσμημα για το σπίτι σας, με την τεχνική τελειότητα που τις έπέβαλε παγκοσμίως, με την όμορφία της εμφάνίσεως που τις κατέστησε άσυναγώνιστες.

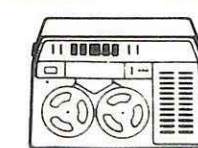
Τηλεόρασις LOEWE OPTA

15 δαυμάσια μοντέλα στις μεγαλύτερες Έκθέσεις της Ελλάδος

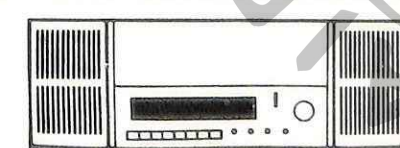
ΡΑΔΙΟΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ: Α'· ΣΤΑΔΙΟΥ-ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ· Β'· ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ-ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ· Γ'· ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 11 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 35 | ΚΑΙ ΣΕ 50 ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

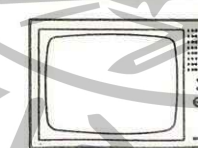
ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΑ

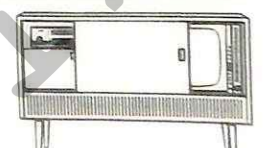
ΣΤΕΡΕΟΦΩΝΙΚΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΙΣ

ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ

ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΝ

ΠΕΡΙΤΟΡΑΣΤΕ
ΤΟ ΧΩΡΟ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΙΔΙΕΣ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ
ΔΙΑστάσεις

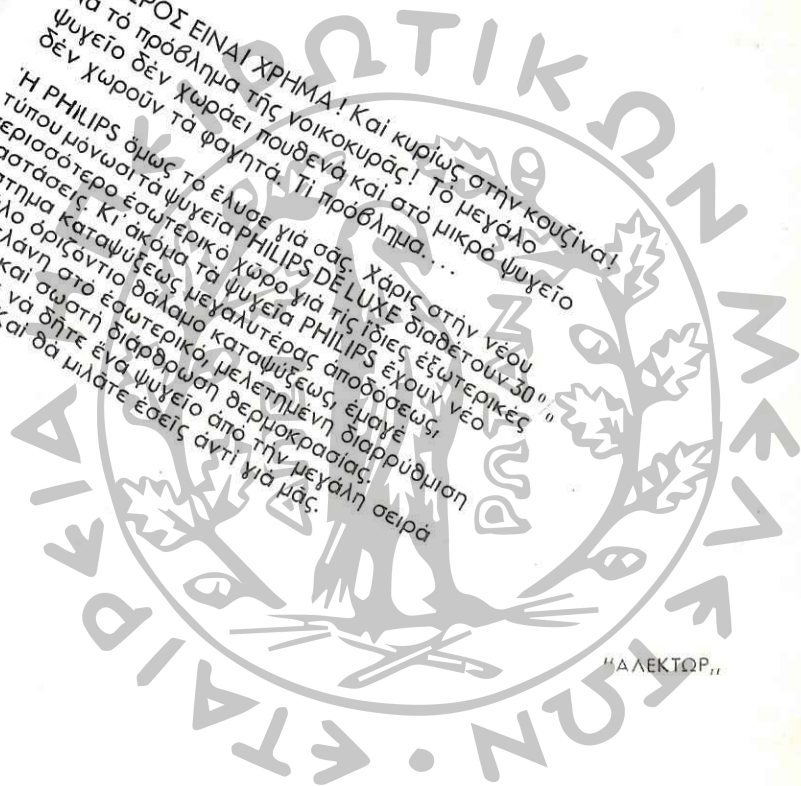

PHILIPS

Ένας φίλος στην οικογένειά!

Ο ΧΩΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ! Και κυρίως στην κουζίνα! Να το πρόβλημα της νοικοκυράς! Το μεγάλο ψυγείο δεν χωράει πουθενά και στο μικρό ψυγείο δεν χωρούν τα φαγητά. Τι πρόβλημα...
'Η PHILIPS όμως το έλυσε για σας. Χάρis στην νέου τύπου μονοκλιματική ψυγεία PHILIPS DELUXE διαθέτουν 30" περισσότερο εσωτερικό χώρο για τις ίδιες εξωτερικές διαστάσεις. Κι' ακόμα τα ψυγεία PHILIPS έχουν νέο σύστημα καταψύξεως μεγαλύτερης απόδοσης, μεγάλο όριζόντιο δάλαμα καταψύξεως, έμαγε ποσελάνη στο εσωτερικό, μελετημένη διαρρύθμιση χώρου και σωστή διάθρωση θερμοκρασίας. Ζητήστε να δώτε ένα ψυγείο από την μεγάλη σειρά PHILIPS. Και θα μιλάτε έσείς αντί για μας.

Η ΑΛΕΚΤΩΡ